C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Green_Simon_R-Nocni_strana_02-Agenti_svetla_a_temnoty.pdb

PDB Name: Green Simon R-Nocni strana 2-Ag
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 15.5.2007
Modification Date: 15.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

SIMON R. GREEN
NOČNÍ STRANA 2
AGENTI SVĚTLA A TEMNOTY

Jsem John Taylor. Soukromé očko operující převážně v nejtemnějších oblastech Soumračné zóny.
Noční strana je zkažené, tajné magické srdce Londýna, kde si spolu bohové a netvoři dojednávají svoje záležitosti a lidé tu hledají potěšení, které by jinde nenašli.
Nacházím věci. Je to moje nadání. A někdy… najdou ony mne.

1
Každý v něco věří
Na Noční straně je jen jediný kostel. Kostel sv. Judy. Chodím tam, jen když to vyžaduje moje práce. Nestojí nikde v blízkosti Ulice bohů s jejími četnými a rozmanitými svatyněmi. Je zastrčený v tichém koutku, schovaný ve stínu daleko od zářících neonů ulic Noční strany. Neláká k sobě reklamami a je mu srdečně jedno, jestli ho obcházíte širokým obloukem. Prostě tam je, připravený, kdybyste ho náhodou potřebovali. Sv. Juda, zasvěcený patronovi všech beznadějných případů a ztracených existencí, je velice starý; ta strohá kamenná stavba je patrně starší než samo křesťanství. Jeho holé a studené zdi jsou šedé a beztvaré, nepoznamenané lidskou rukou ani časem a narušené jen úzkými štěrbinami oken. Jako oltář slouží velká a jednolitá kamenná deska přikrytá bílým aksamitem, proti ní stojí dvě řady hrubých dřevěných lavic. Na stěně za oltářem visí prostý stříbrný kříž a to je vše. Sv. Juda není místem okázalého luxusu a pozlátka, které tak milují podbízivější náboženství. Není tu kněz ani ministranti a neslouží se tu mše. Sv. Juda je prostě vaše poslední šance na spasení na Noční straně, útočiště nebo místo k poslední zoufalé promluvě s vaším bohem. Jestliže si sem přijdete pro duševní útěchu, může se vám snadno stát, že dostanete zatraceně víc, než po čem toužíte.
Ve Sv. Judovi se ozývají modlitby a některé jsou i vyslyšeny.
Občas si v tom kostele domluvím schůzku. Na Noční straně se hledá neutrální půda po čertech těžko. Ale dělám to jen výjimečně. Do Sv. Judy může přijít každý, ale to neznamená, že z něj všichni zase vyjdou ven. Ten starý chrám se umí sám chránit a udržovat a nikdo nechce vědět, jak to dělá. Tentokrát jsem tu ale byl ze zvláštního důvodu. Počítal jsem s tím, že mne povaha toho místa ochrání před tím, co se blížilo. Před strašnou stvůrou, se kterou jsem se jen velice neochotně souhlasil setkat.
Teď jsem tedy strnule seděl na tvrdém dřevěném sedadle v první lavici a choulil jsem se ve svém bílém trenčkotu proti lezavé zimě, která tu vždycky vládla. Rozhlížel jsem se kolem a snažil jsem se nevrtět. Nic k vidění tu ale nebylo, stejně jako tu nebylo nic, čím bych se zabavil, a modlitbami jsem čas ztrácet nemínil. Už od chvíle, kdy se mě ještě jako dítě pokusili mí nepřátelé poprvé zabít, jsem věděl, že na nikoho jiného než na sebe se spolehnout nemůžu. Nervózně jsem se ošil a potlačil touhu vstát a začít přecházet sem a tam. Někde tam venku mířila ničivá síla nocí přímo ke mně a mně nezbývalo než tady sedět a čekat, až se objeví. Jedna ruka mi bezděčně sklouzla ke krabici od bot, kterou jsem měl položenou vedle sebe, jen abych se ujistil, že od chvíle, kdy jsem ji kontroloval naposledy, nikam nezmizela. Obsah krabice mne mohl ochránit před tím, co se blížilo, anebo taky ne. Život už je takový, hlavně na Noční straně. A zvlášť když jste slavný – nebo neslavný – John Taylor, který byl tak pošetilý, že se chvástal, že dokáže najít cokoliv. Přestože ho to dostávalo do situací, jako je tahle.
Tucet svící, které jsem s sebou přinesl, zapálil a rozmístil po chrámu, zdejší šero příliš nerozptýlilo. Vzduch tu byl nehybný, studený a vlhký a na můj vkus tady bylo příliš mnoho stínů. Jak jsem tu tiše seděl a poslouchal, jak si sedá prach, cítil jsem stáří toho místa, nespočetná staletí, která plynula kolem mne. Sv. Juda je podle všeho jednou z nejstarších budov, které se na Noční straně zachovaly. Starší než Ulice bohů nebo Věž času, dokonce starší než Podivíni, nejdéle fungující bar na světě. Vlastně byl tak starý a tak dávno zasvěcený uctívání, až se někteří lidé domnívali, že to vlastně původně ani nebyl chrám. Spíš jen místo, kde jste mohli rozmlouvat se svým bohem a někdy se i dočkat odpovědi. Jestli to bude odpověď, jaká by se vám líbila, to už samozřejmě je jiná otázka.
Od planoucího keře je koneckonců jen krůček ke kacíři hořícímu na hranici. Osobně se snažím Boha neobtěžovat a doufám, že on se ke mně zachová stejně.
Proč na Noční straně nejsou žádné jiné chrámy, nevím. Ne že by lidé, kteří sem přicházejí, nebyli nábožní; spíš to bude tím, že je Noční strana místo, kam chodíte dělat věci, o kterých dobře víte, že by vám je Bůh těžko schválil. Tady člověk

o duši nepřijde; tady ji prodá, vymění nebo ji pro naprostý nezájem sám zahodí. Jsou tady vyšší entity a avataři, na Ulici bohů se můžete setkat dokonce i s Mocností a Silami; a s těmi všemi můžete smlouvat o věcech, o nichž víte, že by Bůh nechtěl, abyste měli.
V průběhu staletí se samozřejmě našli takoví, kteří chtěli Sv. Judu zničit. Už mezi námi nejsou a Sv. Juda stojí dál. Ačkoliv pokud se mýlím ohledně toho, co mám v krabici od bot, dnešní noci by se to mohlo změnit.
Byly tři hodiny po půlnoci, ale to je na Noční straně pořád. Noc tady nikdy nekončí a čas se příšerně vleče. Stále jsou tři po půlnoci, hodina vlka, kdy jsou lidé nejbezbrannější. Doba, kdy se rodí nejvíce dětí a nejvíce lidí umírá. Psychické dno, čas, kdy člověk leží v posteli, nemůže spát a přemítá, jak se jeho život mohl tolik odchýlit od jeho představ. A samozřejmě nejvhodnější čas na uzavření smlouvy s ďáblem.
Náhle se mi zježily chloupky vzadu na krku a moje srdce vynechalo pulz, jako kdyby ho sevřela ledová ruka. Vyskočil jsem na nohy a mimoděk jsem se otřásl. Byla blízko. Cítil jsem její přítomnost, cítil jsem její pohled a pozornost, kterou na mne upírala, jak se blížila. Popadl jsem svou krabici od bot a přitiskl si ji k hrudi jako záchranný pás. Pomalu jsem se přesunul do uličky mezi lavicemi a otočil jsem se ke dveřím. Byly vyrobené z jediného solidního kusu dubu, pět stop vysoké a pět palců tlusté, zamčené a zavřené na závoru. Zastavit ji nemohly. To nemohlo nic. Ona byla Nevěřící Jessica Sorrow a nic na světě se jí nemohlo postavit. Nyní byla blízko, velice blízko. Stvůra, monstrum, Nevěřící. Zavládlo zvláštní napjaté ticho, jaké obvykle předchází bouři. Takové bouři, co strhává střechy a sráží ptáky v letu. Jessica Sorrow přicházela do Sv. Judy, protože jí řekli, že mě tu najde a že jsem ten, koho hledá. A jestli jsme se v tom mýlili, postará se, abychom za to zaplatili.
Nenosím pistoli ani žádnou jinou zbraň. Nikdy mi nepřipadalo, že bych ji potřeboval. Proti Jessice Sorrow by mi stejně žádná zbraň nebyla nic platná. Nic jí už nemohlo ublížit. Před mnoha lety se jí přihodilo něco, po čem se zřekla své lidskosti, aby se stala Nevěřící. Nyní nevěří v nic. A protože nevěří s tak absolutní jistotou, celý svět a všechno v něm pro ni není ničím. Nic ji už nemůže zasáhnout. Může si chodit, kam chce, a dělat si, co ji napadne. Může provádět strašné, nepředstavitelné věci a také je dělá, a nic při tom necítí. Nemá žádné svědomí ani zábrany, nezná lítost ani morálku. Materiální svět je pro ni jako papír a jak jím kráčí, trhá ho na kusy. Naštěstí pro svět opouští Noční stranu jen zřídka. A naštěstí pro nás ostatní tady, má dlouhá období, kdy jen spí nebo se někam ztratí. Ale když je vzhůru a kráčí Noční stranou, všichni se jí klidí z cesty. Protože když svou nevíru soustředí na někoho nebo na něco, prostě to zmizí. Je to navždy pryč. Dokonce i Ulice bohů stahuje rolety a jde dřív domů, když se tam Jessica Sorrow objeví.
Její poslední záchvat zuřivosti patřil k nejhorším. Přehnala se při něm nejcitlivějšími částmi Noční strany a zanechala po sobě chaos a zkázu. Hledala… něco. Zdálo se, že nikdo neví přesně, co vlastně to mělo být, a nikdo nebyl tak šílený, aby se k ní přiblížil natolik, že by se jí zeptal. Muselo to být něco zvláštního, něco skutečně mocného… jenomže se jednalo o Jessiku Sorrow proslavenou tím, že nevěří, že by něco mohlo být zvláštní nebo mocné. K čemu by Nevěřící byl hmotný majetek? Na Noční straně není o artefakty moci nouze, najdete tu všechno od prstenů plnících přání až po topologické bomby a každičký kus je na prodej. Ale pro Jessiku Sorrow nic z toho nemělo význam a ve svém šíleném běsnění mizeli pod jejím pohledem lidé i celé bloky domů. Povídalo se, že hledá něco natolik skutečné, že by v to musela uvěřit… možná něco dost skutečného a mocného, aby ji to konečně dokázalo zabít a zbavit ji tak věčného utrpení.
Takže za mnou přišel Walker a řekl mi, abych to našel. Walker zastupuje Autority. Noční stranu doopravdy nikdo neřídí, ačkoliv už se o to pokoušeli mnozí, ale Autority zasáhnou pokaždé, když se zdá, že by se někomu mohly věci zvlášť ošklivě vymknout z rukou. Walker je takový ten tichý kliďas v konzervativním ohozu, co nikdy nezvyšuje hlas, protože ani nemusí. Neschvaluje samorosty, jako jsem já, ale občas mi dohodí nějaký ten melouch, protože to, co umím já, nedokáže nikdo jiný. A protože, pokud se jeho týče, jsem absolutně postradatelný.
Což je jeden z důvodů, proč mi za tuhle práci zaplatí tak, že se prohne.
Dokážu najít cokoliv. Mám takový dar. Od své drahé zmizelé matky, která, jak se ukázalo, nebyla člověk. Ne, neodešla na věčnost; to je jen takové moje zbožné přání.
Tak či tak, našel jsem, co Jessica Sorrow hledá, a teď jsem to měl v krabici od bot, kterou jsem si tiskl k hrudi. Věděla, že budu tady, a přicházela si pro to. Mým úkolem bylo předat jí to a udělat to tak, aby přestala běsnit a vrátila se tam, kde bývá, když neterorizuje nás ostatní. Samozřejmě za předpokladu, že jsem našel správnou věc. A že prostě nevtrhne dovnitř a nevymaže mě svou nevírou ze světa.
Už byla před chrámem. Solidní dlažební kameny pod mýma nohama se lehce chvěly ozvěnou jejích nohou tvrdě dopadajících na svět, v nějž odmítala věřit. Plameny svíček divoce tancovaly a stíny poskakovaly kolem, jako by i ony byly vyděšené k smrti. V ústech jsem měl sucho a tiskl jsem krabici tak křečovitě, že úplně ztratila tvar. Přinutil jsem se odložit ji na lavici pak jsem se narovnal a vrazil jsem si ruce do kapes pláště. Tvářit se jakoby nic nepřipadalo v úvahu, ale v přítomnosti Nevěřící Jessiky Sorrow jsem si ani nemohl dovolit vypadat nejistě nebo zranitelně. Doufal jsem, že mi staletí víry a svátosti naakumulované ve Sv. Judovi zajistí určitou ochranu proti Jessičině nevíře, ale teď už jsem si nebyl jistý ani tím. Přicházela jako se blíží bouře, jako příbojová vlna, jako nějaká neúprosná přírodní síla, která mne může bez větších potíží smést v jediném okamžiku. Přicházela jako rakovina, deprese nebo kterákoliv jiná z těch věcí, kterým není možné se vzepřít ani se s nimi nedá vyjednávat. Byla Nevěřící a v porovnání s tím nebyl Sv. Juda nic a já jsem také nebyl nic… Zhluboka jsem se nadechl a zvedl jsem hlavu. K čertu s tím. Jsem John Taylor, zatraceně, a už jsem se vykecal z horších šlamastyk. Donutím ji, aby ve mě uvěřila.
Těžké dubové dveře byly zpevněné silným železným kováním. Musely vážit hodně přes dvě stě kilo. Jessiku ani nezpomalily. Přišla až k nim, pak prsty prorazila tlusté dubové fošny a roztrhla je jako zpuchřelé plátno. Dveře se před ní rozevřely a ona jimi prošla jako závěsem z korálků. Pak zamířila uličkou přímo ke mně, nahá, vychrtlá a bledá jako mrtvola; dlažební kameny praskaly pod jejíma bosýma nohama. Oči měla rozšířené, vytřeštěné a soustředěné jako oči divoké kočky – a stejně tak neosobní. Ústa měla sevřená a prohnutá v něčem, co mohlo být stejně dobře zavrčení jako

úsměv. Hlavu měla lysou a tváře vpadlé, oči měla žluté jako moč, ale vyzařovala z ní síla, příšerná energie, která ji poháněla, přestože ji zároveň stravovala. Stál jsem tam bez hnutí a oplácel jsem jí pohled, dokud se konečně nezastavila přímo přede mnou. Páchla… odporně, jako něco, co se zkazilo. Hleděla na mě bez jediného mrknutí a dýchala nepravidelně, jako kdyby si to musela neustále připomínat. Na výšku měla stěží metr padesát, a přesto jsem měl pocit, že se nade mnou tyčí. Cítil jsem, jak se mi všechny mé myšlenky a plány rozpadají v hlavě a čirá síla její přítomnosti je rozfoukává do všech stran. Přinutil jsem se na ni usmát.
„Ahoj, Jessiko. Vypadáš… velice osobitě. Mám, co potřebuješ.“
„Jak můžeš vědět, co potřebuji?“ zeptala se mě hlasem, který mne vyděsil, protože byl skoro normální. „Jak to můžeš vědět, když to nevím ani já sama?“
„Protože já jsem John Taylor a nalézám věci. Našel jsem, co potřebuješ. Ale musíš ve mě věřit, jinak nikdy nedostaneš, co pro tebe mám. Prostě to zmizí a ty se nikdy nedozvíš–“
„Ukaž mi to,“ řekla a já jsem věděl, že už jsem zašel tak daleko, jak to jen jde. Opatrně jsem sáhl do lavice, vzal jsem krabici od bot a podal jsem ji Jessice. Doslova mi ji vyrvala z rukou a vzápětí papírová krabice pod jejím pohledem zmizela, aby odhalila svůj obsah: olysalého plyšového medvídka, kterému chybělo jedno oko. Jessika Sorrow ho držela mrtvolně bledýma rukama a hltala jej svýma nehybnýma očima, jako by se toho pohledu nemohla nabažit, pak si ho konečně přitiskla k scvrklým ňadrům a stulila se kolem něj jako spící dítě. A já jsem znovu začal dýchat.
„Je můj,“ řekla a přitom se stále dívala spíše na medvídka než na mě, čemuž jsem byl velice rád. „Tedy… byl můj, když jsem byla malá. Před mnoha lety, když jsem ještě byla člověk. Nevzpomněla jsem si na něj… už tak dávno, tak velice dávno…“
„Je to to, co potřebuješ,“ řekl jsem jí tiše. „Něco, na čem ti záleží. Něco, co je stejně skutečné jako ty. Něco, v co bys mohla věřit.“
Prudce zvedla hlavu a přenesla svou pozornost na mě. Snažil jsem se ze všech sil nemrknout. Naklonila hlavu na stranu jako pták. „Kde jsi ho našel?“
„Na hřbitově plyšových medvídků.“
Zasmála se jen krátce, ale stejně mě to překvapilo. „Nikdy se neptej kouzelníka, jak dělá svoje triky. Já vím. Jsem šílená, ale vím to. Stejně jako vím, že jsem šílená. Vím, co si kupuji za cenu, kterou platím. Jsem teď pořád sama, rozvedená se světem a všemi v něm, kvůli tomu, co jsem si udělala, co jsem udělala ze sebe. La la la… jen já, mluvím sama se sebou… nebylo to snadné ani příjemné oprostit se od lidskosti a stát se Nevěřící. Kráčím světem a jsem jediná, kdo v něm žije. Až doposud. Teď jsem tu já a medvídek. Ano. Něco, v co mohu věřit. V co věříš ty, Johne Taylore?“
„Ve své nadání. Ve svou práci. A možná ve svou čest. Co se ti stalo, Jessiko?“
„Už nevím. O to právě šlo. Moje minulost byla tak děsivá, že jsem se přinutila na ni zapomenout, přesvědčit sama sebe, že není skutečná, že se nic z toho doopravdy nestalo. Přitom jsem ale ztratila víru v realitu, nebo realita přestala věřit ve mne a nyní existuji už jen díky nepřetržitému vypětí vůle. Kdybych se přestala soustředit, byla bych to já, kdo by zmizel. Byla jsem tak dlouho sama, obklopená stíny a šepotem, který nic neznamenal, vůbec nic. Někdy jsem předstírala, že mám někoho, s kým si můžu popovídat, ale věděla jsem, že to není doopravdy… Ale teď mám svého medvídka. Útěchu a připomínku. Toho, co jsem byla.“ Usmála se na starého olysalého medvídka, kterého svírala v náručí. „Ráda jsem si s tebou popovídala, Johne Taylore. Díky tomuto místu a okamžiku. Ale víckrát to už nezkoušej. Nepoznám tě. Nezapamatuji si tě. Nebylo by to pro tebe bezpečné.“
„Připomeň si medvídka,“ odpověděl jsem. „Možná by tě mohl dovést domů.“
Ale už byla pryč, odešla z chrámu zpátky do noci. Pomalu jsem vydechl a ještě jsem se stačil posadit do přední lavice, než jsem se zhroutil. Jessica Sorrow byla zatraceně strašidelná dokonce i na Noční stranu. Není snadné konverzovat s někým, o kom víte, že naslouchá jen hlasům ve své hlavě. A kdo vás může vymazat z existence kdykoliv a z pouhého rozmaru. Vstal jsem a zamířil jsem k oltáři, abych posbíral svíčky. Tehdy jsem uslyšel zvuk běžících nohou, který se blížil zvenčí. Ne Jessičiných nohou. Lidských. Rychle jsem ustoupil dozadu a schoval jsem se v nejhlubším stínu. Mimo Jessiky a samozřejmě Walkera nikdo neměl vědět, že tady jsem. Ale mám nepřátele. Jejich děsiví agenti, Trýznitelé, se mě snaží zabít, co jsem na světě. A na jednu noc jsem už zažil vzrušení až až. Ať už se sem blížilo cokoliv, já jsem se mínil držet mimo.
Dírou, která bývala dveřmi, proběhl muž v černém. Jeho tmavý oblek byl potrhaný a špinavý a v obličeji měl výraz čirého vyčerpání. Vypadal, jako by běžel skutečně dlouho. A jako by byl skutečně dlouho k smrti vyděšený. Na očích měl sluneční brýle, černé a bezvýrazné jako oči hmyzu, přestože venku byla noc. Klopýtal uličkou k oltáři a jednou rukou se přitom přidržoval lavic. Druhou si k hrudi tiskl nějaký předmět zabalený v černé látce. Pořád se ohlížel přes rameno, jako by se bál, že mu to, co ho pronásleduje šlape na paty. Konečně se zhroutil před oltářem na kolena a přitom se třásl jako osika. Strhl si brýle a odhodil je na zem. Oční víčka měl sešitá. Chvějícíma se rukama pozvedl balíček k oltáři.
„Azyl!“ zvolal chraptivým, drsným hlasem hrdla staženého hrůzou. „Ve jménu Božím, azyl!“
Na dlouhý okamžik zavládlo ticho a pak jsem uslyšel zvuk pomalých, pravidelných kroků blížících se do chrámu zvenčí. Odměřených, rozvážných kroků. Muž v černém je uslyšel také, trhl sebou, ale otočit se nedokázal; jeho zmučený obličej se strnule upíral na oltář. Kroky se zastavily těsně před vchodem do chrámu. Zvenčí zavál dovnitř poryv větru, který zašuměl uličkou jako něčí dech. Plameny svící stojících nejblíže u dveří se zachvěly a zhasly. Pak vítr dorazil až ke mně, tam, kde jsem se ukrýval ve stínech, a udeřil mě do obličeje, horký a zpocený jako noční horečka. Voněl po růžovém oleji, ale byl těžký a silný, až se z něj obracel žaludek. Muž v černém zakňoural. Pokusil se znovu vykřiknout azyl, ale hlas mu selhal.
Místo něj se ozval někdo jiný, z temnoty za dveřmi chrámu. Byl to drsný a výhrůžný hlas, ale zároveň i měkký a tichý; znělo to, jako by šeptalo několik hlasů najednou v křehké harmonii týrající duši jako vrzání křídy po tabuli. Nebyl to

lidský hlas. Byl zároveň méně i více než lidský.
„Pro takové, jako jsi ty, žádný azyl není," řeklo to a muž v černém se znovu roztřásl. „Nemůžeš utéct nikam, kam bychom tě nemohli následovat. Nemůžeš se skrýt, kde bychom tě nenašli. Vrať, co jsi ukradl."
Muž v černém stále nedokázal sebrat dost odvahy, aby se obrátil a podíval se na to, co ho konečně dostihlo, ale přitiskl si černý balíček k hrudi a ze všech sil se snažil, aby jeho hlas zněl vzdorovitě.
„Nedostaneš to! Vybralo si to mě! Je to moje!"
Ve dveřích teď něco stálo, něco temnějšího a hlubšího než stín. Cítil jsem tu přítomnost, ten tlak jako obrovskou váhu v noci, jako kdyby si něco nesmírného a absolutně nelidského našlo cestu do světa lidí. Nepatřilo to sem, ale stejně to sem přišlo, protože mohlo. Podivný, šepotavý hlas znovu promluvil.
„Dej nám to. Okamžitě nám to dej. Nebo ti vyrveme duši z těla a svrhneme ji do propasti, kde se bude navěky smažit v plamenech pekelných."
Obličej muže v černém se zkřivil nerozhodností. Hrubými stehy, které mu uzavíraly víčka, se procedily slzy a stékaly po jeho chvějících se tvářích. Pak pomalu přikývl a ramena mu poklesla v tiché rezignaci. Zdálo se, že už ho unavilo utíkat, že je příliš vyděšený, než aby vůbec pomyslel na boj. Nedivil jsem se mu. Ten studený, nemilosrdný hlas mě dokázal vystrašit, dokonce i když jsem se ukrýval ve stínech. Muž v černém rozbalil látku a vytáhl z ní stříbrný pohár ozdobený drahokamy. V matném světle se třpytil jako kousek nebe spadlého na zem.
„Vem si to!" řekl muž v černém hořce skrz slzy. „Vezmi si grál. Jenom… mi už neubližuj. Prosím."
Nastalo dlouhé ticho, jako by celý svět zmlkl a čekal. Ruka muže v černém se tak třásla, až hrozilo, že pohár upustí. Pak se harmonický hlas ozval znova, těžký a neměnný jako sám osud.
„To není grál."
Velký stín vyrazil ode dveří, prohnal se uličkou a zahalil muže v černém dřív, než měl vůbec čas vykřiknout. Přitiskl jsem se zády ke studené kamenné zdi a modlil jsem se, aby mě můj stín ukryl. Z chrámové lodi se ozýval řev, jako kdyby tam všichni lvi světa pořádali koncert. A pak stín ustoupil, pomalu se vstřebal zpátky do uličky, jako by byl… nasycený. Mihl se v otvoru dveří a byl pryč. Už jsem jeho přítomnost v noci necítil. Opatrně jsem vyšel ven a prohlédl jsem si postavu, která se stále choulila před oltářem. Nyní to byla zářivě bílá socha v potrhaném černém obleku. Její bílé ruce stále svíraly odmítnutý pohár. Její nehybný obličej strnul ve výrazu nikdy nekončícího výkřiku hrůzy.
Posbíral jsem svoje svíčky, přesvědčil jsem se, že v chrámu nezůstala žádná stopa mé přítomnosti, a vyšel jsem ven. Pomalu jsem kráčel domů, delší cestou. Měl jsem o čem přemýšlet. Grál… jestli se na Noční stranu dostal svatý grál, nebo jestli na to jistí lidé jen pomýšleli, byli jsme všichni až po uši v pořádném maléru. Ten druh bytostí, co by se serval o jeho vlastnictví, by zametl i s nejdrsnějšími týpky z Noční strany a úplně by je vyšoupl z konkurenčního boje. Moudrý člověk by si spočítal možné důsledky a vzal by si dlouhou dovolenou, ze které by se nevrátil, dokud by se všechno zase neurovnalo. Jenomže jestli se tu skutečně někde povaluje grál… jsem John Taylor. Nalézám věci. Přece musí existovat nějaký způsob, jak bych se na tom mohl pekelně napakovat.
Pravděpodobně doslova.

2
Sbírající se bouře
Podivíni jsou bar, kde se nikdo nezajímá o to, jak se jmenujete, a stálí zákazníci tam chodí ozbrojení. Je to dobré místo na schůzky a ještě lepší na to nechat se podvést, oloupit a zavraždit. Nikoliv nutně v tomto pořadí. Dost všelijakých týpků, co si o sobě myslí, že jsou někdo, tu alespoň čas od času zavítá. Turistům se to nedoporučuje a občas jsou střílení při prvním spatření. Svého času jsem tam byl pečený vařený, což o mně vypovídá víc, než se mi chce přiznat. Hledám tam zákazníky. Pravděpodobně bych si mohl dát účty z toho baru do nákladů. Tedy kdybych platil daně.
Když jsem scházel po dunícím plechovém schodišti dolů do baru, byly stále tři hodiny po půlnoci. Zdálo se to tam být nezvykle klidné a většina obvyklých zákazníků byla podezřelá svou nepřítomností. Jistě, byli tam lidi, porůznu roztroušení u baru nebo sedící u stolků, stejně jako celé hejno zákazníků, kteří se za lidi nedali označit ani při nejlepší vůli… ale nikdo důležitý. Nikdo, na kom doopravdy záleželo. Zastavil jsem se u paty schodiště a zamyšleně jsem se rozhlédl. Někde se muselo přihodit něco velkého. Tohle je koneckonců Noční strana. Tady se něco velkého děje pořád.
Ukryté reproduktory pumpovaly do vzduchu ‚Rudou' od King Crimson, což znamenalo, že majitel baru má zase nostalgickou náladu. Alex Morrisey, majitel a barman v jedné osobě, stál jako obvykle za dlouhým barovým pultem a leštil skleničky, zatímco to do něj hustil zákazník s kyselým výrazem v obličeji. Alex je skvělý posluchač, když jste na dně a potřebujete si vylít srdce, protože neví, co je to soucit, a sebelítost zásadně netoleruje, jelikož je sám nabručený jezevec. Na olympiádě by si určitě vymrazil zlatou. Bez ohledu na to, jaké máte trable, on je na tom vždycky hůř. Ještě mu ani není třicet, ale vypadá o deset let starší. Pořád se mračí, hlasitě nadává na nespravedlivost života obecně, a když je nervózní, má tendenci vrhat předměty. Vždycky má na sobě černý ohoz (protože tmavší barvu ještě nikdo nevymyslel) včetně černých brýlí a baretu, který nosí posunutý hodně dozadu, aby zakryl počínající lysinu.
K baru je připoutaný rodinnou sudbou a z celé duše to nenávidí. Což vede k tomu, že si u něho moudří lidé nedávají nic k zakousnutí.
Nad barem, uvnitř solidní skleněné vitríny připevněné ke zdi, ležela v kůži vázaná Bible ozdobená prostým stříbrným křížem. Na tabulce pod vitrínou stálo: V případě apokalypsy rozbijte sklo. Alex zastával názor, že je dobré být připraven.
Hrstka zákazníků opírajících se o bar byla obvyklá směska. Kouřovití duchové modrých a šedých odstínů inhalovali vzpomínky na cigarety a vydechovali do už tak dost husté atmosféry obláčky sebe samých. Dvě lesbické najády se vzájemně upíjely brčkem a hihňaly se, jak hladina jejich vodních těl střídavě klesala a zase se zvedala. Kouřovití duchové se od nich začali odsouvat pro případ, že by to přehnaly a jejich povrchové napětí povolilo. K baru se

přibelhal jeden z méně povedených výtvorů barona Frankensteina, posadil se na stoličku a zkontroloval si, jestli z něho v poslední době něco neupadlo. Baron byl bezpochyby geniální vědec, ale jako krejčí by se neuživil. Alex mu kývl na pozdrav a šoupl mu po pultě otevřenou plechovku motorového oleje se spirálovitě zakrouceným brčkem. Na konci baru ležel na zemi vlkodlak stočený na vyřazené rohožce, honil si blechy a občas si olízl koule. Nejspíš proto, že mohl.
Alex se rozhlédl po baru a znechuceně si odfrkl. „Kam se tady na to hrabe Na zdraví! Chodí ke mně samí lepší kunčafti.“
Zmlkl, když se čarodějnický klobouk na barovém pultu před ním pohnul a pak se z něj vynořila ruka s prázdnou sklenkou na martini. Alex ji dolil ze šejkru a ruka zase zmizela pod kloboukem. Alex si povzdechl. „Jednoho krásného dne ho odsud budeme muset vyhodit. Sakra, ten králík na něj ale musel být pěkně nakrklý.“ Otočil se k muzikantovi, kterého celou dobu poslouchal, a podíval se na něho. „Připraven na další, Leo?“
„Vždycky.“ Leo Morn dopil zbytek piva na dně své sklenice a přistrčil ji k Alexovi. Byl to vysoký a štíhlý muž, který vypadal tak nehmotně, až se zdálo, že kdyby na sobě neměl svůj těžký kožený kabát, vznášel by se ve vzduchu. Obličej měl podlouhlý a bledý, oživený jen rozzářenýma očima a poťouchlým úsměvem. Vedle něj bylo o pult opřené otlučené kytarové pouzdro. Nevděčně se na Alexe ušklíbl. „Ale no tak, Alexi. Víš dobře, že živá hudba by tomuhle pajzlu prospěla. Kapela je zase pohromadě a chystáme velký comeback.“
„Jak můžete mít comeback, když jste se nikdy nikam nedostali? Ne, Leo. Ještě jsem nezapomněl, jak to dopadlo, když jsem tě posledně nechal mluvit do toho, co se tady bude hrát. Mí zákazníci mi dali velice jasně najevo, že by si raději vyzvraceli vlastní vnitřnosti, než by tě znovu poslouchali, a nemůžu upřímně říct, že bych s nimi nesouhlasil. Jak se ta tvoje kapela jmenuje… tenhle týden? Pořád ještě pravidelně měníte jméno, abyste nachytali alespoň někoho?“
„Zrovna teď jsme Druidští fešáci,“ připustil Leo. „Zjistili jsme, že neškodí mít na své straně moment překvapení.“
„Leo, já bych tě nenechal hrát ani na sjezdu hluchých.“ Alex se podíval na vlkodlaka na rohožce. „A nezapomeň si tu svýho bubeníka. Snižuje mi tu úroveň, což je v tomhle podniku skutečně výkon.“
Leo se obezřetně rozhlédl kolem sebe a pak Alexovi pokynul, aby se k němu naklonil. „Víš,“ řekl spikleneckým tónem, „jestli hledáš něco nového, něco, co je dost extra na to, aby ti to sem přitáhlo nové kunčafty, něco bych pro tebe možná měl. Měl bys zájem… o špetku Elvise?“
Alex si ho podezíravě změřil. „Řekni mi, že to nemá nic společného s banánovými sendviči.“
„Jenom nepřímo. Poslouchej. Před několika lety jistá skupina mých známých, morálně zkažených drogových démonů, pojala ďábelský plán jak si zajistit opravdovou vejšku. Už vyzkoušeli absolutně všecko, zvlášť i v nejrůznějších kombinacích, a zoufale potřebovali něco nového. Něco silnějšího, co by pořádně poškrábalo těch pár mozkových buněk, které jim ještě zůstaly. Takže se vypravili do Gracelandu. Jak určitě víš, když Elvis umřel, byl zfetovaný až na půdu a pohřbili ho v rakvi s víkem opatřeným dětskou pojistkou. V době své smrti měl organismus nasycený každou myslitelnou drogou, včetně několika, co vyrobili extra pro něj. Takže se mí politováníhodní přátelé vloupali pod ochranou těžkotonážního maskovacího kouzla na tu jeho farmu, vyhrabali Elvisovo tělo a nahradili ho simulakrem. Pak si svou kořist odnesli domů. Co bylo dál, se určitě domyslíš, že? Spálili Elvise, popel posbírali a kouřili ho. Říká se, že není nic lepšího než špetka Elvise.“
Alex se nad tím na chvíli zamyslel. „Gratuluji,“ řekl nakonec. „Tohle je ta nejnechutnější věc, kterou jsem kdy slyšel, Leo. A konkurence byla hodně silná. Vypadni odsud, Leo. Okamžitě!“
Leo Morn pokrčil rameny, ušklíbl se, dopil a chopil se svého futrálu. Sotva odešel, obsadil jeho místo u baru obtloustlý muž středního věku v pomačkaném obleku. Zpocený, ulepený a s vyhýbavým pohledem na tváři vypadal jako někdo, kdo stojí v řadě sobě podobných při policejní identifikaci. Alexe obdařil širokým úsměvem, ale ten mu ho neoplatil.
„Nádherná noc, Alexi! Vážně, je to mimořádná noc. A ty vypadáš přímo skvěle, pane, opravdu skvěle. Sklenku tvé nejlepší bych prosil.“
Alex si založil ruce na prsou. „Tate. Zrovna když jsem si říkal, že horší už to být nemůže, objevíš se ty. Nepředpokládám, že by byla nějaká naděje, že teď zaplatíš, co mi dlužíš?“
„Ranil jsi mě, pane! Opravdu jsi mě ranil!“ Tate se pokusil zatvářit ukřivděně. Moc mu to nešlo. Rychle přepnul na srdečný úsměv. „Dny mé insolvence minuly, Alexi! Vlastně jsem právě úžasně při penězích. Já–“
Náhle byl odstrčen stranou vysokým, mrtvolně bledým individuem v černém smokingu a v operní pláštěnce stejné barvy. Z bílého obličeje mu divoce zářily karmínově rudé oči a ústa měl plná ostrých zubů. Páchl po hřbitovní hlíně. Bledou pěstí udeřil do barového pultu a štěkl na Alexe. „Ty! Dej sem krev! Čerstvou krev!“
Alex klidně zvedl sifonovou láhev a namířil proud sodovky cizinci do obličeje. Ten hlasitě zaječel a jeho tvář se pod mokrým přívalem začala rychle rozpouštět. Vzápětí zmizel úplně a na zem dopadly jen jeho šaty a plášť. U stropu baru se zatřepotal velký černý netopýr. Ostatní zákazníci po něm začali házet, co jim zrovna přišlo pod ruku, dokud neodletí schodištěm. Alex postavil sifonovou láhev.
„Svěcená sodovka,“ vysvětlil poněkud zaraženému Tateovi. „Mám ji tady na určité koktejly. Zatracení vampýři… tenhle týden to byl už třetí. Nejspíš mají zase nějaký sjezd.“
„Zapomeň na to, drahý příteli,“ odpověděl Tate velkoryse. „Dnes je tvoje šťastná noc. Všechny tvé potíže jsou minulostí. Zaplatím všechno, co ti dlužím, a nejenom to. Dnes večer budou všichni pít na mě!“
Všichni v baru rázem nastražili uši. Nabídku pití zdarma nepřeslechne nikdo, ani v podniku, kde ječí King Crimson naplno. Tady se to nestávalo často. Kolem šklebícího se Tatea se začal rychle vytvářet dav. Bylo vidět, že ho to těší, ale zároveň se zdál být poněkud zaražený. Frankensteinova stvůra nastavila plechovku k dolití. Alex měl ruce stále založené na prsou.
„Na dluh ti už nedám ani vindru, Tate. Nejdříve chci vidět barvu tvých peněz.“
Tate se kolem sebe rozhlédl. Dával si na čas, očividně se snažil o dramatický efekt. Když se ujistil, že má plnou pozornost celého podniku, vytáhl ze saka tlustý svazek bankovek. Dav uznale zamumlal. Tate se otočil zpátky k Alexovi.

„Zdědil jsem jmění, drahý hochu. Taylor konečně našel ztracenou poslední vůli, takže jsem byl legálně uznán jediným pravým dědicem. Jsem teď tak bohatý, že bych mohl plivnout na Rockefellera.“
„Dobře,“ řekl Alex. Vzal svitek z Tateových rukou, odloupl si z něj asi polovinu a zbytek mu vrátil. „To by mělo zamáznout tvou sekeru. Doufám, že až zaplatíš Taylorovi, taky se se mnou vyrovná.“
„Taylorovi?“ opáčil Tate znechuceně. Velkopansky se rozmáchl rukou se zbylými bankovkami. „Mám věřitele, kteří na svoje prachy čekají už hodně dlouho a dochází jim trpělivost. Ti přijdou na řadu první. Taylor je jenom námezdní síla. Bude si muset vzít číslo a čekat.“
Hlasitě se zasmál způsobem, který vybízel ostatní, aby se k němu připojili. Místo toho zavládlo hrobové ticho. Někteří od něj dokonce začali couvat. Alex se nahnul nad barem a přísně se na Tatea podíval.
„Ty máš v úmyslu podrazit Taylora? To už tě nebaví žít, Tate?“
Tlouštík se vytáhl do plné výšky, což v jeho případě zase tolik neznamenalo. Upřel oči na Alexe a zlomyslně se zašklebil. „Z Taylora strach nemám!“
Alex se chladně usmál. „Měl bys, kdybys měl alespoň tolik rozumu, co ho Bůh dal do hlavy molovi.“
Zadíval se přes Tatea a kývl na pozdrav. Během chvilky se začali obracet všichni. Nakonec se otočil i Tate a pak mě uviděl, jak stojím u paty schodiště, odkud jsem všechno slyšel a viděl. Zamířil jsem k baru a lidé, kteří mi ani nestáli v cestě, honem couvali. Dav kolem Tatea se rychle rozptýlil, stáhl se do vzdálenosti, kterou ti, co ho tvořili, považovali za bezpečnou. Tate se nehnul z místa, bradu pyšně vystrčenou; pokoušel se tvářit, jako že na něj jsem dojem neudělal, ale vůbec se mu to nedařilo. Konečně jsem se zastavil přímo před ním. Viditelně se potil. Usmál jsem se na něho a on hlasitě polkl.
„Ahoj, Tate,“ řekl jsem klidně. „Rád tě vidím. Vypadáš stejně skvěle jako vždycky. Těší mě, že se dědictví ukázalo být tak velké, jak sis představoval. Vždycky mám radost, když případ skončí šťastně. Takže, dlužíš mi peníze, Tate. A čekat já skutečně nemám ve zvyku.“
„Nemůžeš mě tyranizovat,“ odpověděl Tate chraptivě. „Jsem teď bohatý. Můžu si dovolit ochranu.“
Jeho sádelnatá levice sklouzla ke zlatému náramku s amulety, který měl na pravém zápěstí. Popadl dva z ohyzdných přívěsků, prudce je utrhl a hodil na podlahu mezi nás. Na okamžik se zatetelil vzduch, jak se otevřela dimenzionální brána mezi dvěma světy, a místo amuletů se objevily dvě stvůry, které Tate vyvolal. Stály zamračeně před barem, velké plazí bestie se svaly i na svalech, a jejich klínovité hlavy se ježily zuby. Reptiloidi se na mne podívali a já jsem se podíval na ně, pak se oba otočili a zadívali se na Tatea.
„Ty jsi nás přivolal kvůli němu?“ zeptal se ten nalevo. „Zavolal jsi nás sem, abysme se vypořádali s Johnem Sakra Taylorem? Zbláznil ses?“
„Jo,“ dodal ten napravo. „Ztracenými případy se nezabýváme.“
S tím zmizeli zpátky tam, odkud přišli. Tate zkusil v rostoucím zoufalství všechny amulety ze svého ochranného náramku, jeden za druhým, ale žádný mu nebyl nic platný. Stál jsem tam, tvářil jsem se klidně a uvolněně, jako by se mě to vůbec netýkalo, a můj tep se pomalu vracel k normálu. Ti plazáci měli opravdu odporně velké… Někdy se šikne mít pověst nebezpečného a absolutně nemilosrdného parchanta. Tate konečně nechal náramek náramkem a váhavě pohlédl na mne. Usmál jsem se na něj a on se zatvářil velice, velice ustaraně.
Nakonec mi dal celou svou hotovost, všechny kreditky, šperky včetně ochranného náramku a vlastně i všechno ostatní, co měl u sebe. Já jsem ho za to nechal odejít z baru živého. Měl štěstí, že jsem mu nechal šaty. Pak jsem začal klábosit s Alexem, zatímco ostatní se vrátili k tomu, co dělali předtím. Bylo vidět, že jsou zklamaní, protože netekla žádná krev.
Alex mi nalil velkou sklenici brandy. „Tak co, Johne, kam ses nakvartýroval?“
„Žiju ve skutečném světě,“ odpověděl jsem s okázalou nedbalostí. „Na Noční stranu dojíždím za prací. Je to bezpečnější.“
„Teď už ale nespíš ve své kanceláři, že ne?“
„Ne, teď, když mám stálou práci tady, si můžu zase dovolit slušný byt.“ Spočítal jsem si peníze, které jsem vzal Tateovi. „Vlastně je nejspíš čas přestěhovat se do lepšího.“
„Drž se skutečného světa,“ poradil mi Alex. „Co ses vrátil na scénu, hledá tě spousta lidí s velice nepřátelskými úmysly. Někteří z nich se po tobě ptali i tady. Divil by ses, kolik z nich by zaplatilo slušné prachy za informaci, kam skládáš hlavu na noc. Vzal jsem si peníze od všech a každému z nich jsem nalhal něco jiného.“
„Ve skutečném světě spím klidněji,“ připustil jsem. Tady jsou Trýznitelé vždycky někde poblíž. Kvůli tomu jsem se držel od Noční strany dál tak dlouho.
„Jsi rád, že jsi zpátky?“ zeptal se Alex.
„Ještě nevím. Je dobré zase pracovat na starých místech. Tady mi to jde nejlépe. Možná že sem dokonce patřím. Ale…“
„Jo,“ řekl Alex. „Ale. Tohle je Noční strana, temná strana snů nás všech.“ Přes sluneční brýle se to těžko poznávalo, ale najednou měl v obličeji výraz, který bych u kohokoliv jiného nazval starostlivým. „Povídá se, že by tě spousta lidí ráda viděla pod drnem, Johne. Spousta lidí. Víš… tady budeš vždycky vítaný, alespoň na nějaký čas. Kdybys neměl kam jinam jít.“
„Díky,“ řekl jsem. Dojalo mě to, ale měl jsem dost rozumu na to, abych to nedal najevo. To by ho zahanbilo. „Budu si to pamatovat. Tak – co je nového?“
Alex se zamyslel. „Ač je to s podivem, nic moc. Jessica Sorrow, přirozeně, ale o té už víš. Nevím, jestli to spolu nějak souvisí, ale v poslední době se ztratila spousta známých figur. Nejspíš jsou někde zalezlí a doufají, že na sebe ničím neupozorní. Nebo to může mít něco společného s těmi řečmi o tom, že na Noční stranu přišli andělé.“
Kvitoval jsem to pozvednutým obočím. „Andělé? Opravdu?“
„Shůry i Zdola, jak se zdá. Nikdo ještě nepřišel s tím, že by nějakého viděl na vlastní oči. Nejspíš proto, že nikdo neví,

jak by vlastně měli vypadat. Už je to hodně dávno, co se andělé naposledy zjevili v materiálním světě. Démoni, jistě, ale ti nehrajou stejnou ligu jako Padlý…“
„Setkal jsem se s… něčím u Sv. Judy,“ řekl jsem zamyšleně. „S něčím, co působilo skoro stejně nebezpečně jako sama Nevěřící. Andělé na Noční straně… To musí být znamení. Něčeho.“
„Raději by si tady měli dávat pozor,“ odtušil Alex. „Někteří místní pobudové ukradou všechno, co není přibité, pod proudem nebo zakleté. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdybych jednoho rána uviděl, jak po chodníku capká sám svatý Michael, kterému někdo čórnul perutě.“
Zamyšleně jsem se na něj podíval. „Ty toho o andělech moc nevíš, že, Alexi?“
„Dělám co můžu, abych se morálním absolutoriím vyhnul,“ odpověděl Alex. „K zařízením, jako je tohle, mívají obvykle výhrady. A z jejich spropitného člověk nezbohatne.“
O svých vlastních předcích se zmínit opomněl. Nemusel. Každý o něm ví, že je potomkem Artuše Pendragona z jedné strany a Merlina Zplozence Satanova z druhé. Merlin sám byl pohřben někde dole ve sklepě. Tu a tam se pořád ještě zjevuje a straší zákazníky. To, že jste po smrti, vás na Noční straně nutně nemusí vyřadit ze hry.
„Zapomeň na všechno, co si myslíš, že víš o andělech,“ řekl jsem mu trpělivě. „Na všechny ty žánrové obrázky andělů jako hošanů s křídly oblečených v dlouhých nočních košilích a zatížených na harfy. Andělé jsou Boží drábové, manifestace Jeho vůle ve světě lidí. Duchovní ekvivalent SAS. Když chce Bůh ničit město nebo vyvraždit prvorozené celé jedné generace, pošle anděla. Až konečně nastane Soudný den a svět stáhne rolety, budou to andělé, kdo se postará o všechnu špinavou práci. Jsou to mocné, absolutně neúplatné bytosti. A o těch padlých bych raději ani nemluvil.“
Vtom se vedle mne ozval hlas. Zdvořilý, kultivovaný, s nezvyklým přízvukem, který jsem nedokázal nikam zařadit.
„Promiňte mi, prosím. Nejste náhodou John Taylor?“
S otáčením jsem si dal načas a hodně jsem se snažil netvářit se překvapeně, přestože se mi leknutím na okamžik zastavilo srdce. Na světě není mnoho lidí, kteří mne dokážou takhle zaskočit. Pyšním se tím, že se ke mně hned tak někdo tajně nepřiplíží. Na Noční straně to patří k základům umění přežít.
Nyní přede mnou stál menší podsaditý týpek s tmavou pletí, mírnýma očima, smolně černými vlasy a vousy, obojím pečlivě zastřiženým. Na sobě měl dlouhý volný plášť, na kterém bylo vidět, že musel stát balík.
„Mohl bych být,“ připustil jsem. „Přijde na to. Kdo se ptá?“
„Já jsem Juda.“
„Hej, Jude.“
Lehce se zamračil. Pochopil jsem, že nepochopil. Shovívavě jsem se usmál.
„Jsem Taylor. Co pro vás můžu udělat, pane Judo?“
Podíval se na Alexe a pak na ostatní stvoření lemující bar a okázale předstírající, že neposlouchají. Potom se obrátil zpátky ke mně a zadíval se mi přímo do očí. „Kdybychom si mohli promluvit někde v soukromí, pane Taylore. Mám pro vás práci. Dobře placenou.“
„Právě jste řekl kouzelné slůvko, Judo. Vstupte do mé kanceláře.“
Odvedl jsem ho do jednoho z oddělených boxů za barem a tam jsme se posadili proti sobě ke stolu. Juda se rozhlédl. Bylo zřejmé, že bar je pro něj naprosto novým teritoriem. Nevypadal jako člověk, se kterým byste se mohli setkat na takovém místě, ačkoliv na druhé straně jsem vlastně neměl tušení, kam vlastně bych ho zařadil. Bylo na něm něco… Nikam mi nezapadal. Vypadal jako někdo, kdo má tajemství. Znovu na mne upřel pohled těch svých hřejivě hnědých očí, jako kdyby toužil, abych si ho oblíbil, pak se ke mně naklonil přes stůl a oslovil mne tichým a důvěrným hlasem.
„Zastupuji Vatikán, pane Taylore. Svatý otec si přeje, abyste pro něj něco našel.“
„Papež si chce najmout mě? Co se stalo? Někdo mu ukradl jeho prsten?“
„Nic tak triviálního, pane Taylore.“
„Proč neposlal kněze?“
„Poslal. Jsem tady… inkognito.“ Znovu se rozhlédl kolem a to, co viděl, ho ani nepotěšilo, ani neuklidnilo. Neměl jsem pocit, že by to nějak odsuzoval, spíš z toho byl zmatený a cítil se tady nesvůj. Když se zase obrátil ke mně, skoro stydlivě se usmál. „V poslední době jsem se ven moc nedostal. Už je to dávno, co jsem žil mezi lidmi. Byl jsem vybrán, abych vás vyhledal, protože mám… určité speciální znalosti o ztraceném předmětu. Víte, normálně pracuji v Zakázané knihovně ve Vatikánu. V tajných, dobře ukrytých podzemních prostorách, v nichž církev skladuje texty, které považuje za příliš nebezpečné nebo zneklidňující pro veřejnost.“
„Jako Evangelium podle Piláta?“ Nemohl jsem se ubránit trochu se neblýsknout. „Překlad Vojnychova rukopisu? Testament krále Grendela?“
Juda sotva znatelně přikývl. „Něco na ten způsob, ano. Jsem tady proto, že se najednou znovu objevil velice mocný artefakt, který byl po celá staletí považován za ztracený. A samozřejmě se ukázalo, že je teď tady na Noční straně.“
Teď byla řada na mně, abych přikývl a zatvářil jsem se zamyšleně. „Ten mocný artefakt musí být opravdu důležitý, když se Vatikán rozhodl vložit se do toho osobně. Nebo… je opravdu nebezpečný. O čem konkrétně je tady vlastně řeč?“
„O Nesvatém grálu. Poháru, ze kterého pil Jidáš při poslední večeři.“
Tohle mě tak trochu vykolejilo. Musel jsem se nad tím chvíli zamyslet. „Nikdy jsem neslyšel o… Nesvatém grálu.“
„To málokdo,“ odpověděl Juda. „Naštěstí pro nás pro všechny. Nesvatý grál zesiluje veškeré zlo ve svém okolí, povzbuzuje a urychluje špatné trendy a události a kazí všechno, s čím přijde do styku. Zároveň je to zdroj nesmírné moci… po celá staletí přecházel z jednoho majitele na druhého. Říká se, že mezi jeho předchozí vlastníky patřili Torquemada, Rasputin a Adolf Hitler. I když pokud by Hitler skutečně vlastnil všechny mystické předměty, o kterých se to říkalo, těžko by prohrál válku. Tak či tak, Nesvatý grál je znovu na světě a nachází se někde na Noční straně.“
Nejraději bych si hlasitě hvízdl úžasem, ale neudělal jsem to. Musím dbát na svou reputaci. „Není divu že se na Noční

straně objevili andělé.“
„Už?“ Juda se prudce naklonil dopředu. Teď už se netvářil ani trochu mírně. „Jste si tím jist?“
„Ne,“ odpověděl jsem klidně. „Prozatím jsou to jen fámy. Ale povídá se, že návštěvníci pocházejí Shůry a Zdola.“
„Kurva,“ řekl Juda, což mě poněkud překvapilo. Od kněze a knihovníka by jeden takové výrazivo rozhodně nečekal.
„Pane Taylore, je nanejvýš důležité, abyste pro nás Nesvatý grál našel, než se do toho vloží vyslanci Pána nebo Nepřítele přímo. Nepodléhejte falešným představám. Jestli se tady rozpoutá válka mezi zástupci obou Knížectví, Noční strana bude patrně srovnána se zemí.“
„Jestli je Nesvatý grál skutečně tady, najdu ho,“ odpověděl jsem a obdařil jsem Judu sebejistým úsměvem. Nezdálo se, že by na něj udělal bůhvíjaký dojem.
„To nebude tak snadné, pane Taylore. Dokonce ani s vaším proslulým talentem. Po Nesvatém grálu pátrá mnoho lidí, ať už z důvodů dobrých nebo méně chvályhodných. A pokud by se dostal do špatných rukou, mohla by jeho moc zvrátit rovnováhu mezi těmi nahoře a dole. Konec světa by mohl nastat dříve a my ještě nejsme připraveni.“
„Takže jestli Noční stranu nezničí andělé, může to udělat každý, kdo najde Nesvatý grál před námi? Skvělé. Strašně rád pracuji pod tlakem.“
„Ale tu práci vezmete?“
„Dokážu nalézt cokoliv. Tím se zabývám. Proto jste za mnou přišel, ne?“
„Dostal jsem na vás ta nejlepší doporučení,“ řekl Juda. „V zájmu vašeho ega vám neřeknu od koho. Takže, Nesvatý grál byl uložen v Domě modrých světel, v tajném komplexu pod Pentagonem. Jednomu hlídači se ale podařilo dostat přes všechna zabezpečovací opatření a propašovat ho ven. Ten ubohý blázen si ho samozřejmě neudržel. Grál ho jen použil, aby se dostal ven.“
Vzpomněl jsem si na muže v černém u Sv. Judy a co se mu stalo. Ten příšerný hlas (hlasy?) se o grálu přece zmiňoval. Nahlas jsem nic neřekl. Neměl jsem důvod Judovi něco zamlčovat, ale ještě jsem nebyl připraven úplně mu věřit. Byl jsem si docela jist, že přede mnou něco ukrývá.
„Jestli je to tady, najdu to,“ řekl jsem prostě. „Ale nejsem si jist, jestli bych to měl předat Vatikánu. Vaše pověst utrpěla v poslední době trhliny. Od machinací s účty po Ratlines.“
„Nesvatý grál okamžitě předám Svatému otci,“ ujistil mne Juda horlivě. „Ten se postará, aby byl znovu uložen pod zámkem. Až do konce světa, když to bude nutné. Pokud nedůvěřujete papeži, že udělá, co je správné, pane Taylore, komu už chcete věřit?“
„Dobrá otázka,“ odpověděl jsem. Pořád mě ještě nepřesvědčil a věděl to. Na okamžik se zamyslel.
„Chceme jenom zachovat status quo, pane Taylore. Protože lidstvo ještě není připraveno pro žádnou z alternativ. Jsem zmocněn nabídnout vám čtvrt milionu liber. V hotovosti. Padesát tisíc předem.“
Na stůl mezi nás položil naditou obálku. Nedotkl jsem se jí, přestože mě svrběly prsty. Čtvrt zatraceného milionu?
„Odměna za riziko?“
„Tak nějak,“ řekl Juda. „Zbytek dostanete, až mi předáte Nesvatý grál.“
„To by šlo,“ souhlasil jsem. Zvedl jsem obálku a věnoval jsem Judovi sebevědomý úsměv. „Jsme domluveni, pane Judo.“
Pak jsme oba vzhlédli, jak se nad námi vztyčili tři rozložití pánové. Postavili se tak blízko, jak to jen šlo aniž by se museli nacpat k nám do boxu. Slyšel jsem je přicházet, ale nic jsem neřekl, protože jsem nechtěl Judu rušit, když mluvil o penězích. Tři pánové na nás hleděli nehnutě. Byly to ty nejlépe oháknuté gorily, jaké jsem kdy viděl, ale jejich chování je stejně prozrazovalo. Stejně dobře si mohli obléknout trička s nápisem Jsem mafiánova gorila. Vypadali kluzce, svalnatě a nebezpečně a každý z nich měl pistoli. Všichni tři byli profesionálně klidní, obstoupili nás v půlkruhu a spolehlivě nás tak odblokovali od zbytku baru. Nikdo nemohl vidět, co se děje, a my jsme zase neměli šanci zavolat o pomoc. Ne že bych měl něco takového v úmyslu. Největší ze tří vazounů mě obdařil neveselým úsměvem.
„Na toho flanďáka zapomeň, Taylore. Odteď pracuješ pro nás.“
Zamyslel jsem se nad tím. „A co když nechci?“
Pistolník pokrčil rameny. „Buďto najdeš Nesvatý grál pro nás, nebo zemřeš. Na místě. Vyber si.“
Zlověstně jsem se ušklíbl, ale s ním to ani nehnulo. „Vaše pistole nejsou nabité,“ řekl jsem.
Tři pistolníci se zmateně podívali jeden na druhého. Zvedl jsem do vzduchu obě ruce sevřené v pěst, pak jsem je otevřel a na stůl se sesypal déšť kulek. Pistolníci začali mačkat spouště svých zbraní a zjevně je silně vyvedlo z míry, když se nic nedělo.
„Myslím, že byste raději měli odejít,“ řekl jsem. „Než se rozhodnu udělat něco podobného s vašimi vnitřními orgány.“
Schovali pistole a odešli; bylo vidět, že se museli hodně přemáhat, aby se nerozběhli. Omluvně jsem se usmál na Judu.
„Kluci zůstanou kluky. Nechte celou tu věc na mně a já se podívám, co pro vás mohu udělat.“
„Ale rychle, pane Taylore, prosím,“ řekl Juda. Upřel na mne pohled těch svých hnědých očí, které doslova zářily čestností a upřímností. Na kohokoliv jiného by to nejspíš zabralo. „Tlačí nás čas.“
Vstal a já jsem se zvedl taky. „Jak vás najdu, až budu mít co hlásit?“
„Nenajdete,“ odpověděl klidně. „Já najdu vás.“
Prošel barem, aniž se ohlédl. Zajímavé bylo, že mu lidé ustupovali z cesty a jako by si přitom ani neuvědomovali, že to dělají. Na tom Judovi bylo víc, než se na první pohled zdálo. Vlastně to bylo logické. Vatikán by na Noční stranu neposlal jen tak ledaskoho. Vrátil jsem se k Alexovi, který zrovna koupal ruku v široké sklenici. Frankensteinova stvůra si utahovala štychy na levém zápěstí. Alex na mě kývl.
„Máš nového klienta?“
„Vypadá to tak.“
„Zajímavý případ?“

„No, rozhodně je to něco nového. Myslím, že tentokrát budu potřebovat Suziinu pomoc.“
„Aha,“ řekl Alex. „Tak takový případ.“
Zaburácel hrom, zablesklo se, do nosu mne udeřil čpavý pach síry a u baru vedle mne se objevil čaroděj. Na sobě měl černorudý hábit a tradiční špičatý Klobouk. Byl vysoký, snědý a impozantní, s dlouhými černými nehty, úhledně zastřiženou kozí bradkou a pichlavýma očima. Dramaticky zagestikuloval a upřeně se na mě podíval.
„Taylore! Najdi pro mne Nesvatý grál, nebo tě stihne můj nekonečný hněv!“
Alex využil toho, že čaroděj soustředil veškerou svou pozornost na mne, a klidně vytáhl zpoza pultu obušek. Pak mu sundal špičatý klobouk a praštil ho obuškem do hlavy. Čaroděj krátce vyjekl a svalil se na zem.
„Lucy! Betty!“ zavolal Alex. „Je čas vynést smetí!“
Objevily se Lucy a Betty Coltranovy, Alexovy vyhazovačky, a s veselým štěbetáním odtáhly omráčeného čaroděje.
Alex se na mě přísně podíval.
„Nesvatý grál?“
„Věř mi, Alexi. Doopravdy o tom netoužíš slyšet.“
Povzdechl si. „Taylore, vypadni odsud. Tvoje přítomnost mi kazí kšefty.“

3
Setkání na temných místech
Dlouhá a úzká ulička před Podivíny byla temná, ponurá a špinavá jako vždycky. Těžké namodralé světlo z obrovského měsíce visícího nízko na obloze jí dodávalo zlověstného vzhledu ulic, po kterých kráčíme ve svých nočních můrách a nikdy nevedou k ničemu dobrému. Prostě Noční strana. Zamířil jsem k zářivým světlům města na jejím konci a cestou jsem překračoval hromady smetí válejícího se na dláždění. Všude se povalovaly uťaté ruce a občas i nohy, všechny tvrdé jako led a ojínělé. Sestřičky Neposkvrněné řetězové pily se dnes v noci činily. Předvánoční období letos patrně začalo dřív.
Náhle se na protějším konci ulice objevila postava, která se proti neonovým světlům rýsovala jako černá silueta, a já jsem se zastavil. Na okamžik se mi srdce divoce rozbušilo v hrudi a zapomněl jsem se nadechnout. Když jsem šel touhle ulicí naposledy, přepadli mě mí nepřátelé. Znovu se mi vybavily prázdné obličeje Trýznitelů, kterým jsem tenkrát unikl pouze díky pomoci Břitváka Eddieho. Jistě, on to přepadení v první řadě zorganizoval, ale takoví už jsou na Noční straně přátelé.
Tentokrát to však byla jen jediná postava s výrazně ženskými rysy, a jak pomalu kráčela nocí ke mně obklopila ji měkká nazlátlá záře, která jí svítila na cestu. Byla výrazně světlovlasá a krásná, až k zbláznění smyslná a pohybovala se s grácií bohyně. Marilyn Monroe na vrcholu slávy ve svých slavných bílých šatech bez ramínek. Ne žena, která jí byla podobná nebo dvojnice, ale nefalšovaný originál koupající se ve světle a překypující životem a smíchem přesně jako v jejích filmech. Sladká sexy Marilyn kráčející ve vlastní záři reflektoru.
Zastavila se krok přede mnou a oslnivě se na mne usmála. Voněla sexem, smyslností a santalem, hyacinty a hnilobou, a ačkoliv byl její úsměv stejně svůdný jako vždy, výraz v jejích očích s ním nekorespondoval.
„Ahoj, cukrouši,“ řekla hlasem jako pohlazení. „Jsem tak ráda, že jsem tě našla. Mám pro tebe vzkaz.“
„To je hezké,“ odpověděl jsem pečlivě nezaujatě.
Zasmála se svým slavným zvonivým smíchem, nakrčila na mě nosánek a pak mi ve špičkách prstů podala podlouhlou bílou obálku. „Tohle je pro tebe, cukrouši. Uvnitř najdeš bianko šek, podepsaný samotným panem Hughesem. Chce Nesvatý grál do své sbírky. Stačí, abys ho našel a donesl mu ho, a můžeš si na šek dopsat jakoukoliv sumu. Není to od něho roztomilé?“
„Promiň mi tu otázku,“ opáčil jsem. „Ale nejsi náhodou mrtvá?“
Smyslně se zasmála a pohodila hlavou. Její zlaté lokny se půvabně zavlnily. Koupat se v žáru její nepokryté sexuality bylo jako hledět do roztopené vysoké pece.
„Ach, to jsem nebyla já. Howard se o svoje přátele umí postarat.“
„Nějak jsem si myslel, že je taky po smrti.“
„Tak bohatí lidé neumírají, cukrouši. Ne, pokud sami nechtějí. Jenom se přemístí do jiné roviny, kvůli daním. V poslední době má co do činění s nějakými skutečně mocnými lidmi.“
„Lidmi?“
„V širším slova smyslu.“
Zamyšleně jsem potěžkal obálku v dlani. Bianko šek mi ještě nikdo nenabídl. Byl jsem v pokušení. Ale… lítostivě jsem se na Marilyn usmál.
„Lituji, zlato. Já už klienta mám. Nejsem k mání.“
„Jsem si jista, že pan Hughes může nabídnout víc–“
„O peníze nejde. Dal jsem svoje slovo.“
„Aha. Jsi si jistý… že bych nemohla udělat nic, čím bych tě přesvědčila?“
Zhluboka se nadechla a její ňadra se vypjala směrem ke mně. Já jsem naopak zjistil, že mi dýchání činí jisté potíže.
„Patrně se za to budu zítra nenávidět,“ řekl jsem nakonec, „ale musím říct ne. Moje služby jsou na prodej, ale já ne.“
Našpulila na mne svoje plné rty. „Všechno má svou cenu, miláčku. Jenom jsme tu tvou ještě nezjistili.“
„Vždycky jsem loajální ke klientovi,“ řekl jsem. „Je to jediná čest, která mi ještě zůstala.“
„Čest,“ zopakovala Marilyn a znovu nakrčila nosánek. „Uvidíme, jak daleko se s ní na Noční straně dostaneš. Ještě se spolu setkáme, cukrouši. Bup bup de bup.“
Poslala mi vzdušný polibek, elegantně se otočila na levém vysokém podpatku a odkráčela uličkou. Její lodičky nevydávaly na dláždění žádný zvuk. Šla ozářená, stále ve světle svého reflektoru jako filmová hvězda, kterou také byla.

Díval jsem se, jak mizí do neonové noci městských ulic, a až po chvíli jsem pohlédl na obálku ve své ruce. Prvním mým impulzem bylo roztrhat ji, ale pak zvítězil zdravý rozum a pečlivě jsem ji uložil do vnitřní kapsy trenčkotu. Nikdy nevíte, kdy se vám může šek podepsaný Howardem Hughesem hodit.
Rozhlédl jsem se po temných domovních vchodech. Mizely a zase se objevovaly, ale na některé poblíž Podivínů jste se mohli vždycky spolehnout. Zamířil jsem k nejbližšímu, odkopl jsem několik rukou stranou a posadil se s nohama zkříženýma pod sebou. Tady mne nikdo nebude rušit a měl jsem práci. Jestliže jeden z hlavních hráčů věděl, že jsem na stopě Nesvatého grálu, mohl jsem klidně předpokládat, že o tom ví každý. Nebo alespoň každý, kdo něco znamená. Všichni se teď se mnou budou snažit setkat a jejich emisaři nebudou vždycky tak příjemní a zdvořilí jako Marilyn.
Tohle byla honba za pokladem, která musela dříve nebo později přerůst ve válku. A to poslední, co jsem potřeboval, bylo, aby se do toho zamíchaly Autority. Ne, musím Nesvatý grál získat co nejrychleji, což znamenalo použít svoje speciální nadání. Nijak se do toho nehrnu, protože pokaždé, když použiji svůj dar, září moje mysl v temnotě Noční strany jako maják, který signalizuje všem mým nepřátelům, kde právě jsem. Ale to, čím jsem, ze mne udělalo právě moje nadání; jen díky němu jsem v tom, co dělám, tak dobrý.
Moje nadání. Dokážu najít cokoliv nebo kohokoliv. Bez ohledu na to, jak dobře je to ukryté.
Posadil jsem se tam do hlubokého stínu, zády jsem se opřel o zeď, nadechl jsem se, zavřel oči a soustředil jsem se. Pak jsem hluboko ve své mysli otevřel oko; svoje třetí – soukromé – očko. Začaly mnou protékat energie, vířící a burácející, pak vyrazily ven, rozletěly se do všech stran a prosvětlily noc tak, že jsem najednou viděl všechno. Zaplavilo mě burácení milionů hlasů, z nichž zdaleka všechny nebyly lidské, a já jsem zkoncentroval síly abych svůj pohled zaostřil a zaměřil na jedinou věc, kterou jsem hledal. Chaos kolem mne postupně zmizel a brzy jsem začal cítit směr a částečně i vzdálenost. Vtom se ale Něco natáhlo z nadsvěta, vytrhlo mi to mysl z těla a odhodilo ji stranou. Nakrátko jsem zakusil pocit, jako bych letěl nebo padal, a materiální svět kolem mne byl najednou pryč. Byl jsem někde úplně jinde.
Tentokrát jsem to byl já, kdo stál ve světle neviditelného reflektoru, až na to, že mne jeho záře zalévala ze všech stran, jasná a oslepující, a držela mě na místě jako špendlík brouka. Cítil jsem se strašně nahý a odhalený, jako kdyby mi to světlo pronikalo pod kůži a ukazovalo to dobré, co je ve mně, i to zlé. Všude kolem byla jenom tma, hluboká, neproniknutelná temnota, a já jsem podvědomě věděl, že je tam proto, aby mne ochránila, protože jsem nebyl hoden nebo dost silný, abych mohl pohlédnout na to, co leží za mým ostrůvkem světla. Ale cítil jsem, že tam nejsem sám, že mne z obou stran obklopují mocné a obrovské přítomnosti, dvě velké armády rozložené na nesmírné neviditelné pláni. Cítil jsem záchvěv pohybu a něco, co mohlo být třepotání křídel. Moje mysl nebo spíše má duše byla unesena. Zavlečená do nadsvěta, za hranice materiálna. Nadsvět nebyl Peklo nebo Nebe, ale říká se, že v něm můžete najít obojí.
Z jedné strany na mne promluvil hlas a bylo to jako harmonie mnoha hlasů, jako dav recitující v synkopách, jako sbor zpívající pouze v diskantu. Při tom zvuku mi naskočila husí kůže. Už jsem takový hlas slyšel, před několika hodinami u Sv. Judy. Byl to mocný, rozkazovačný hlas podložený prastarou, nevyvratitelnou autoritou.
„Temný pohár se opět ztratil a putuje ve světě smrtelníků. To nemůže být dovoleno. Je to příliš mocná věc, než aby ji bylo možno ponechat v rukou pouhých lidí, takže bylo rozhodnuto, že sestoupíme z výšin a znovu budeme kráčet po materiálním světě."
Z druhé strany se ozval druhý harmonický hlas, sytý, komplexní a plný disonancí. „Příliš dlouho se Nesvatý grál volně pohyboval ve světě smrtelných lidí. Ponurý kalich, ten, který kazí. Musí se vrátit do správných rukou, aby mohl splnit svůj účel. Je čas, aby se jeho osud uzavřel. Proto bylo rozhodnuto, že opustíme pekelné pláně a znovu budeme kráčet materiálním světem."
Všechno, co mě v tu chvíli napadlo, bylo do prdele…
„Pověz nám co víš o Nesvatém grálu," řekl první hlas a druhý se k němu přidal ozvěnou: „Pověz nám, pověz nám…"
„Vlastně ještě nevím vůbec nic," odpověděl jsem. Vůbec jsem nepomyslel na to, že bych mohl lhát. „Teprve jsem ho začal hledat."
„Najdi ho pro nás," řekl první hlas neúprosný jako osud, jako ledová kra blížící se k lodní přídi.
„Najdi ho pro nás," řekl druhý hlas, zneklidňující jako rakovina, jako mučení.
Oba hlasy se teď ozývaly velice silně, pulzovaly kolem mne v temnotě, ale já jsem se před nimi odmítal stáhnout nebo roztříst strachem. Dejte najevo slabost před takovými namyšlenými parchanty a převálcují vás, než se nadějete. Bál jsem se, ale nemohl jsem si dovolit dát to najevo. Obě strany mne mohly zničit v jediném okamžiku z jakéhokoliv důvodu nebo i bez něj. Ale neudělají to, dokud si budou myslet, že jim můžu být užitečný. Upíral jsem oči do tmy a dával jsem jim oběma najevo stejné opovržení. Andělé nebo ďábli, oba na mne mluvili s arogancí těch, kteří jednají z pozice síly. Ale já jsem si byl jist, že znám otázku, která odhalí, jak na tom jsou doopravdy.
„Jestli jste skutečně tak mocní," řekl jsem, „proč si nenajdete Nesvatý grál sami? Myslel jsem, že před vámi nebo vašimi šéfy není možné ukrýt vůbec nic."
„Nevidíme ho," odpověděl první hlas. „Jeho povaha jej ukrývá."
„Nevidíme ho," řekl druhý hlas. „Jeho moc ho ukrývá."
„Ale ty můžeš vidět, co je skryto."
„Najdi ho pro nás."
„Zadarmo nepracuji," odpověděl jsem prostě. „A kdyby mne některý z vás mohl přinutit, už by to udělal. Tak se přestaňte předvádět a něco mi nabídněte."
Nastalo dlouhé ticho a potom se ozvaly oba hlasy společně. „Co by sis přál?"
„Informaci," řekl jsem. „Povězte mi o mé matce. O mé tajemné zmizelé matce. Povězte mi, kdo je a kde ji najdu."
„To ti nemůžeme říct," odpověděl první hlas. „Víme jen to, co je nám dáno vědět, a některé věci jsou utajeny i nám."
„To ti nemůžeme říct," řekl druhý hlas. „Víme jen to, co bylo proneseno v temnotě, a některé věci jsou příliš strašné i pro nás."

„Takže vy vlastně nejste nic než přehnaně glorifikovaní poslíčci," řekl jsem, „kterým se neříká nic, co nepotřebují vědět. Vraťte mě zpátky. Mám práci."
„Tímto způsobem s námi mluvit nebudeš," řekl první hlas a jeho tón hned stoupal a hned zase klesal. „Vzepři se nám a stihne tě trest."
Ohlédl jsem se na druhou přítomnost. „A vy je necháte? Když mi ublíží, nebo mne dokonce zabijí, přijdete o jedinou bytost, která určitě dokáže nalézt Nesvatý grál."
„Nedotýkej se smrtelníka," řekl druhý hlas okamžitě.
„Tímto způsobem s námi mluvit nebudete!"
„Budeme mluvit, jak se nám zachce! Vždycky to tak děláme!"
V temnotě byl cítit pohyb a ruch, jako když se dvě obrovské armády připravují k bitvě. Ozývaly se velice rozrušené hlasy vykřikující výhrůžky a kletby. Nebylo nic snazšího než se nenápadně vytratit, vyklouznout jim a vrátit se zpátky do těla, které pořád ještě sedělo v uličce před Podivíny. Za mé nepřítomnosti vychladlo a ztuhlo, takže když jsem se pokusil protáhnout vzpouzející se svaly, neubránil jsem se zasténání. Několikrát jsem plácl rukama o sebe, abych v nich obnovil krevní oběh. Pak jsem silou vůle uzavřel svou mysl a zapojil jsem všechny mentální štíty, kterými jsem disponoval. Na Noční straně nepřežijete moc dlouho, pokud se rychle nenaučíte pár užitečných triků jak si hlídat myšlenky a duši před vnějšími útoky a vlivy. Nechte svou mysl otevřenou a než se nadějete, budete mít v hlavě větší tlačenici než v metru uprostřed špičky.
Jenže to také znamenalo, že nebudu moci použít svoje nadání. Kdybych třeba jen na chvíli vypnul obrany a pokusil se použít vnitřní zrak, vyslanci Shůry a Zdola by toho určitě využili a znovu by se mě zmocnili. Pak by mi nejspíš dali nabídku, kterou bych nemohl odmítnout. Takže mi nejspíš nezbude nic jiného než vyřešit případ tím obtížnějším způsobem, který zahrnoval spoustu chození, kladení drzých otázek a tu a tam i nějaké to kroucení rukou.
Což také znamenalo, že budu Suzii Brokovnici potřebovat víc, než jsem si původně myslel.

Suzie Brokovnice bydlela v jedné z nejvykřičenějších čtvrtí Noční strany, v úzké uličce ukryté ve stínu používanějších ulic. Osvětlovaly ji neony propagující pochybné krámky a studia, ve kterých jsou k sehnání všechna neobvyklá a krajně podezřelá potěšení a zboží, přirozeně za horentní ceny, a kde i vzduch chutná zkaženě. Neony blikaly rychlostí skoro stroboskopickou a zmalovaní muži, ženy a další bytosti, které nespadaly do žádné z těchto kategorií a zároveň do obou, se chladně usmívali z podsvětlených výkladních skříní. Odněkud se ozývala hudba, drsná a mámivá, a jinde zase někdo ječel a škemral, aby bolest nikdy nepřestala.
Prošel jsem středem ulice a obezřetně jsem se vyhýbal hromadám smetí i špinavým chodníkům vlhce se lesknoucím deštěm. Nestál jsem o to, aby mě kdokoliv tahal za ruku nebo mi svůdně šeptal do ouška. Dával jsem si pozor, aby nikdo nezachytil můj pohled, a do výkladů jsem se pro jistotu nedíval vůbec. Bylo to bezpečnější. Nechtěl jsem někomu ublížit hned na začátku případu. Suziin byt se nacházel přesně uprostřed všeho, mezi stahovacím salonem a diskontem, kde se dalo koupit dlouhé prase. Zvenčí vypadala její část starého činžovního domu jako zchátralá a nejspíš úplně opuštěná zřícenina. Cihlové zdi byly zčernalé emisemi a zanedbáním, polepené několika loupajícími se vrstvami plakátů a počmárané obscénními graffiti. Všechna okna byla zatlučená prkny. Já jsem ale věděl, že jediné oprýskané dveře měly uvnitř solidní ocelovou desku a zabezpečovaly je nejnovější patentní známky a bezpečnostní zařízení na bázi špičkové techniky i magie. Suzie nebrala svou bezpečnost na lehkou váhu.
Jsem jeden z mála lidí, kterým důvěřuje natolik, že jim prozradila správný vstupní kód. Rozhlédl jsem se, abych se ujistil, že nikdo není příliš blízko nebo se podezřele nezajímá o to, co dělám, a pak jsem se sklonil nad skrytou ovládací klávesnicí. (Bušit na dveře nebo hulákat by nemělo žádný význam, neotevřela by mi. Ze zásady.) Vyťukal jsem správnou číselnou kombinaci a do mikrofonu jsem řekl svoje jméno. Chvíli jsem počkal a pak se na dveřích najednou objevil obličej, jehož rysy tvořilo popraskané dřevo. Ne lidský obličej. Oči se jedno po druhém otevřely, chvíli si mě netečně prohlížely, pak tvář opět splynula se dřevem a byla pryč. Vypadala zklamaně, že mi nemůže provést něco hodně ošklivého. Když se dveře otevřely dokořán, vešel jsem dovnitř. Sotva jsem sundal nohu z prahu, zase se za mnou hlasitě zabouchly.
Prázdná chodba byla osvětlená jedinou holou žárovkou, která visela na drátě z nízkého stropu. Na stěnu někdo přibil nýtovací pistolí mrtvého vlka. Jeho krev na podlaze byla ještě lepkavá. V pavučině se marně svíjela myš. Suzie nikdy nebyla vzorná hospodyňka. Došel jsem chodbou k rozvrzanému schodišti a po něm jsem se dostal do dalšího patra. Vzduch byl vlhký a zatuchlý, světlo tu bylo kalné, jako pod vodou. Moje kroky hlasitě duněly na holých dřevených schodech, což byl přirozeně záměr.
V horním patře se nacházely jediné dva zařízené pokoje v domě. Suzie tam měla místnost, kde mohla přespat, a místnost, kde si mohla jen tak zdřímnout, a nic jiného nepotřebovala. Dveře ložnice byly otevřené, tak jsem nakoukl dovnitř. Uprostřed holé dřevěné podlahy ležela hromada přikrývek vytvářející jakési hnízdo. V jednom rohu stála špinavá toaleta, hned vedle otlučeného minibaru, který uloupila z nějakého hotelu. Ve skříni, na toaletním stolku a ve stojanu na pušky bylo asi tucet nejrůznějších zbraní. Suzie nikde. V místnosti se vznášel těžký, zralý, ženský, horečnatý odér.
Takže přinejmenším byla vzhůru. To už bylo co říct.
Sešel jsem dolů do mezipatra. Omítnuté zdi byly otlučené a tu a tam tečkované starými dírami po kulkách. Kam oko pohlédlo, je pokrývala telefonní čísla, zaklínadla a nesrozumitelné poznámky načmárané rtěnkou a tužkou na obočí Suziiným kostrbatým rukopisem. Dveře do další místnosti byly zavřené. Otevřel jsem je a nakoukl jsem dovnitř. Rolety, stažené jako vždycky, oddělovaly pokoj od světel a zvuků ulice, stejně jako od zbytku světa. Suzie si na svém soukromí zakládala. Většinu osvětlení místnosti zajišťovala další holá žárovka visící ze stropu. Na šňůře byl uzel. Podlaha byla doslova pokrytá kartony od pizzy a čínu, prázdnými zásobníky, stejně prázdnými láhvemi od ginu a

zmačkanými krabičkami od cigaret. Jedna stěna byla prakticky zakrytá hromadami videokazet a dévédéček, na druhé visel obrovský plakát Diany Riggsové v roli paní Emmy Peelové ze staré televizní show Mstitelé. Pod ním naškrábala Suzie slova Můj idol něčím, co silně připomínalo zaschlou krev.
Suzie Střelkyně ležela natažená na staré zelené kožené pohovce, v jedné ruce láhev ginu a v koutku zamračených úst cigaretu. Sledovala nějaký film na obrovské širokoúhlé televizní obrazovce. Vešel jsem do místnosti a do Suziina zorného pole, přičemž jsem jí dal dost času, aby si mou přítomnost uvědomila. O pohovku stála opřená brokovnice, připravená pěkně u ruky, a na podlaze byla vyrovnaná malá hranička granátů. Suzie byla vždy připravená na kohokoliv, koho by napadlo navštívit ji bez ohlášení. Ani se neohlédla, když jsem se zastavil za pohovkou a podíval jsem se na film, který sledovala. Byla to bojová exhibice Jackieho Chana, scéna z konce Božské relikvie, kde se na Jackieho vrhnou čtyři prsaté černošky v kůži a pokoušejí se ho zkopat dokulata. Dobrá scéna. Veškerý zvuk se skládal výhradně z ječení a přehnaně zesílených efektů. Rozhlédl jsem se po pokoji, ale od mé poslední návštěvy se tu nic nezměnilo. Suzie si pořád neopatřila žádný jiný nábytek než pohovku a standardní počítačovou sestavu, která ležela přímo na podlaze. Neměla už ani telefon. Nebyla příliš společenská. Pokud se s ní někdo potřeboval spojit, stačilo, aby poslal e-mail. Někdy si ho ovšem přečetla až za několik dní, když na to zrovna neměla dřív náladu.
Jako vždycky, když nepracovala, byla Suzie hrozne zanedbaná. Na sobě měla špinavé triko s Cleopatrou Jonesovou a džíny seprané tak, že už to skoro víc nešlo. Bosé nohy a žádný make-up. Vypadala, že už dlouho nebyla v akci. Měla nadváhu a nad páskem džinů jí vylézaly špeky, dlouhé světlé vlasy měla neumyté a nehezky páchla. Aniž odtrhla oči od masakru na obrazovce, zhluboka si přihnula z láhve s ginem a ani se předtím neobtěžovala vyndat si z úst cigaretu. Pak mi láhev nabídla. Vzal jsem ji od ní a postavil na podlahu mimo její dosah.
„Už je to skoro šest let, co jsem tady byl posledně, Zuzi," řekl jsem dost hlasitě, abych přeřval televizi. Šest let a tady se to nezměnilo ani o chlup. Pořád je to příšerný pelech úspěšně aspirující na označení absolutně odporná díra. Odpadky z celé země sem očividně chodí umírat. Vsadím se, že jediný důvod, proč se to tu ještě nehemží krysami, je, že je nejspíš lovíš."
„Jsou skvělé na cibulce s hranolky," opáčila Suzie, aniž se ohlédla.
„Jak můžeš takhle žít, Zuzi?"
„Zvyk. A neříkej mi Zuzi. Teď se posaď a sklapni. Rušíš mě při koukání."
„Bože, ty jsi ale humusačka, Suzie." Na pohovku jsem se neposadil. Zrovna jsem si nechal vyčistit plášť. „Copak tu nikdy neuklízíš?"
„Ne. Tak aspoň vím, kde co mám. Co chceš, Taylore?"
„No, kromě celosvětového míru a Gillian Andersonové namočené v roztopené čokoládě bych rád viděl nějaký důkaz, že občas něco rozumného sníš. Nemůžeš žít z odpadků. Kdy jsi naposled měla nějaké čerstvé ovoce? Odkud bereš vitamín C?"
„Většinou z tabletek. Není ta věda skvělá? Ovoce nesnáším."
„Pokud si vzpomínám, nemáš příliš v oblibě ani zeleninu. Překvapuje mě, že jsi ještě nedostala kurděje."
Suzie pokrčila rameny. „Můj organismus by zkolaboval, kdyby se setkal s něčím tak zdravým. Jím zeleninové polévky. Občas. Ty se jakž takž dokážou proplížit přes mé ochrany."
Odkopl jsem prázdný kelímek od zmrzliny a povzdechl jsem si. „Bolí mě, když tě vidím takhle, Suzie."
„Tak se na mě nedívej."
„Jsi tlustá, líná a vůbec ti to nevadí. Copak nemáš žádné ambice?"
„Slavně umřít." Zhluboka si potáhla z cigarety a slastně vyfoukla kouř.
Posadil jsem se na opěrku pohovky. „Nevím, proč se sem vůbec obtěžuji chodit, Zuzi."
„Protože my příšery držíme pohromadě." Konečně se obrátila a vážně se na mě podívala. „Kdo jiný by o nás stál?"
Podíval jsem se jí přímo do očí. „Zasloužíš si něco lepšího než tohle."
„To jen dokazuje, jak málo toho víš. Co chceš, Taylore?"
„Jak dlouho se tu už povaluješ? Dny? Týdny?"
Pokrčila rameny. „Zrovna nemám žádný případ. V poslední době nikdo nevypsal žádnou slušnou odměnu."
„Většina lidí nežije jenom svou prací."
„Já nejsem většina. Což je nejspíš dobře, protože mě většina lidí neskonale štve. Můj život je moje práce."
„Zabíjení lidí je život?"
„Člověk se má držet toho, co umí nejlíp, to bylo vždycky moje motto. K čertu! To, co dělám, je jistá forma umění. Zajímalo by mě, jestli by mi dali grant… A teď sklapni a koukej se na film, Taylore. Nesnáším, když lidi žvaní při dobrých scénách."
Posadil jsem se vedle ní a chvíli jsme se mlčky dívali na televizi. Pokud mi bylo známo, pro Suzii Brokovnici jsem byl nejblíže tomu, co byste označili za přítele. Neměla zrovna talent na seznamování s lidmi, pokud to nezahrnovalo jejich zastřelení. Skutečně žila, jenom když pracovala. Mezi případy se zavřela doma a vegetovala, čekala, až se zase naskytne příležitost vyjít ven a dělat to, co měla ráda a pro co se narodila.
„Dělám si kvůli tobě starosti, Suzie."
„Tak si je nedělej."
„Měla bys vylézt z téhle díry a jít mezi lidi. Pár z nich stojí za to poznat."
„Čas od času mým životem projde nějaký muž."
Teď byla řada na mně, abych si opovržlivě odfrkl. „Spíš jím proběhne a ječí přitom o pomoc."
„Není to moje vina, že se nedokážou přizpůsobit." Posunula se na pohovce a hlasitě vypustila větry.
Zpražil jsem ji pohledem. „Obvykle odejdou, když už nemůžou snést další opakování Holky na motorce."
„Ten film je klasika!" opáčila Suzie mechanicky. „Marianne Faithfulová nikdy nevypadala líp. Je stejně dobrý jako

Bezstarostná jízda a filmy Rogera Cormana o Pekelných andělech.“
„Proč jsi po mně tehdy před šesti lety střílela?“ Nevěděl jsem, že se na to zeptám, dokud jsem to nevyslovil.
„Měla jsem na tebe objednávku,“ odpověděla Suzie. „Solidní objednávku podloženou solidními penězi.“
„Věděla jsi, že ty doklady jsou falešné. Všechno to byl podvod. Musela jsi to vědět… ale stejně jsi na mě vystřelila. Proč?“
„Odcházel jsi,“ odpověděla klidně. „Jak jinak jsem tě měla zastavit?“
„Poslyš, Zuzi…“
„Proč si myslíš, že jsi z toho vyvázl jen se zraněním? Víš, že já nikdy neminu. Kdybych chtěla, abys byl mrtvý, byl bys mrtvý.“
„Proč pro tebe bylo tak důležité, abych neodešel?“
Konečně se otočila a podívala se na mě. „Protože sem patříš. Protože… i příšery potřebují cítit, že nejsou na světě samy. Poslyš, co tady vlastně chceš, Taylore. Rušíš mě při sledování klasiky.“
„Zase Bruce Lee?“ řekl jsem, jen abych ji pozlobil. A protože jsem věděl, že si mě váží, jak jen to jde, aby to pro nás pro oba nebylo nesnesitelné.
„Nepředváděj, co jsi za ignoranta. To je samozřejmě Jackie Chan.“
„A v tom je rozdíl?“
„Rouhači. Jackie má taky některé dobré filmy, ale Bruce Lee je Bůh.“
„Když už je o tom řeč,“ prohodil jsem lhostejně, „mám případ, při kterém by se mi šikla tvoje pomoc.“
Suzie se posadila a poprvé za celou dobu mi věnovala plnou pozornost. „Máš případ, který se týká Bruce Leeho?“
„Ne. Boha. Na Noční straně jsou andělé.“
Suzie pokrčila rameny a otočila se zpátky k obrazovce. „Bylo načase. Možná že to tady konečně vyčistí.“
„Možná. Ale existuje docela pravděpodobná možnost, že až s tím skončí, z Noční strany toho moc nezbude. Pátrají po Nesvatém grálu. Mám klienta, který ho chce najít dřív. Myslel jsem, že bys mi třeba chtěla pomoct. Odměna je doopravdy slušná.“
Suzie vytáhla odněkud zpod sebe dálkové ovládání a stiskla tlačítko stop. Jackie strnul uprostřed kopu. Suzie se obrátila ke mně. „Jak moc slušná?“
„Nabízím ti padesát papírů ze své odměny. Pětadvacet dostaneš předem a zbytek až bude po všem.“
Suzie se nad tím zamyslela, obličej naprosto nehybný. „Je to hodně nebezpečná práce? Budu muset pozabíjet spoustu lidí?“
„Podle všeho, co vím… ano a ano.“
Usmála se. „Tak to beru.“
Tak to prostě je. Suzii ve skutečnosti nezajímají peníze, nikdy ji nezajímaly. Smlouvá jen proto, aby lidi nenabyli dojmu, že ji můžou využívat. Co pro ni má opravdový význam, byla vždycky práce, ta výzva. Připadá si, že za něco stojí, jen když si může znovu a znovu měřit svoje schopnosti v boji proti silám, které ji mohou zabít. Vytáhl jsem z obálky peníze, které mi dal Juda, oddělil jsem polovinu a hodil jsem ji na pohovku vedle ní. Přikývla, ale ani se jich nedotkla. Nemá trezor ani nějakou zamykatelnou skříň, protože zastává názor, že nikdo nemůže být tak pitomý, aby se ji pokusil oloupit. Určitě existují méně bolestivé způsoby jak spáchat sebevraždu. Vypnula televizi, uhasila zbytek cigarety o koženou pohovku, odhodila ji a pak se na mě upřeně zadívala.
„Teď tě poslouchám. Takže andělé… a Nesvatý grál. Komické. Kapánek mimo naši běžnou praxi. Dají se andělé sejmout stříbrem?“
„Ne, ani kdybys ho nabila do bazuky. Na anděla bys nejspíš mohla použít příruční atomovku a on by ani nemrkl. Andělé mají hodně tuhý kořínek.“
Suzie si mě dlouho mlčky prohlížela. Vždycky jsem měl potíže poznat, co se jí honí za tou chladnou maskou, kterou nosila místo obličeje. „Jsi nábožensky založený, Taylore?“
Pokrčil jsem rameny. „Na Noční straně těžko nebýt. Kdyby pro nic jiného, tak proto, že v zákopech nebývají žádní ateisté. Jsem si naprosto jistý, že existuje Bůh, Stvořitel. Jenom si nemyslím, že se o nás stará. Nemyslím, že mu na nás záleží. Co ty?“
„Obvykle jsem lidem tvrdila, že jsem zanedbaný agnostik,“ odpověděla bez váhání. „Teď jim říkám, že jsem obrozený kacíř. Nějaký čas jsem to táhla s uctívači Kálí, ale pak mi řekli, že jsem na ně moc drsná, parchanti. Většinou… věřím v pušky, nože a všechny věci, které bouchají. Patrně je teď budeme potřebovat, když jdeme po Nesvatém grálu. Předpokládám, že máme konkurenty?“
„Hromady. Takže tobě nečiní problémy rozdat si to s anděly a ďáby?“
Mrazivě se usmála. „Ukaž mi, na co mám zamířit, a zbytek nech klidně na mně.“ Pak se zamyšleně zamračila. „Jednou jsem slyšela o zbrani… Mluvící pistoli. Vyrobené speciálně na zabíjení andělů. Sběratel se mě jí jednou pokusil uplatit, když se mi pokoušel dostat do kalhot…“
„Myslím, že z téhle strany nám žádné nebezpečí hrozit nebude,“ poznamenal jsem diplomaticky.
Pokrčila rameny. „Tak odkud začneme?“
„No, myslel jsem, že bychom si mohli popovídat s Démoními lordy.“
„S těmi rádobygangstery? Viděla jsem štěňata v inzerátech na toaleťák, která vypadala nebezpečněji než ta banda poseroutků.“
„Je na nich víc, než se na pohled zdá.“
Opovržlivě si odfrkla. „To bych jim radila.“
Vstal jsem. Byl čas vyrazit na cestu. „Vezmi si, co potřebuješ, a jdeme na to, Suzie. Shůry a Zdola si mě už zkoušeli podat. Vypadá to, že tenhle případ bude honička o čas.“

Suzie se namáhavě zvedla z pohovky a vyšla z místnosti, aby zamířila do ložnice. Trpělivě jsem čekal, až na sebe hodí pár věcí, které jí znovu zajistí patřičný vzhled. Když se vrátila, byla to zase Suzie Brokovnice. Špinavé triko a seprané džíny byly pryč a jejich místo zaujal obleček z lesklé černé kůže a vysoké boty, vše vyzdobené železnými řetězy a nýty. Přes prsa měla dva nábojové pásy a přes rameno jí vykukovala pažba její oblíbené policejní brokovnice, kterou nosila v pouzdře na zádech. V opasku měla dobrý tucet impozantně vyhlížejících granátů. Dokonce se učesala a naplácala na sebe něco líčidla. Teď vypadala ostře a smrtelně nebezpečně. Suzie Střelkyně měla práci a mířila do nebezpečí, ale nikdy nemohla být šťastnější.
„Zatraceně," řekl jsem. „Z Clarka Kenta se stal Superman."
„Přerostlej skaut," ušklíbla se. „Hele, kdo je vlastně náš klient v tom případě, Taylore?"
„Vatikán. Takže si dávej pozor na jazyk. Připravená?"
„Sere papež v lese? Já jsem se připravená už narodila."
Udělal jsem si mentální poznámku, abych ji rozhodně nepouštěl k Judovi, a pak jsme vyrazili, Byl to dobrý den na umírání pro někoho jiného.

4
Démoni, náckové a jiná pakáž
Zamířili jsme do centra. Nejodpornější, nejnebezpečnější a nejslizštější týpky najdete vždycky v nejlepší části města. Kam chodí všichni ti hodní a hezcí lidé, aby si vybili svou vnitřní ošklivost v soukromí. V centru, kde jsou i neony stylovější a lákadla subtilnější. Kde dostanete nejlepší jídlo, nejlepší pití, nejlepší drogy, a dokonce i nejlepší hudbu, když za to můžete zaplatit. Někdy penězi, někdy sebeúctou a skoro vždycky svou duší, když nakonec dojde na lámání chleba. V centru, kde můžete vidět, jak všechno vzkvétá a každý upadá. Ptáky i pérová oprašovátka pohromadě.
Jak jsem tak kráčel po dlažbě ulic lesklé deštěm a pod žhnoucími neony, se Suzií jako útočným psem, co netrpělivě škube vodítkem po boku, rychle začalo být zřejmé, že je kolem mnohem méně lidí než obyčejně. Už jen pomyšlení na návštěvu andělů, ať už Shůry nebo Zdola, stačilo, aby se spousta známých tváří uklidila někam, kde nebudou tolik na očích. Ale venku byly pořád ještě davy lidí spěchajících kolem vystavených lákadel, pečlivě se vyhýbajících očnímu kontaktu, rty vlhké vzrušením. Na jejich cestě za prací nebo potěšením je nemohlo zastavit nic, dokonce ani hrozba Soudného dne.
Tu a tam si někdo všiml, že si to proti němu po ulici hasí Suzie Brokovnice, a rychle a tiše zmizel v nějaké příhodné boční uličce. Jiní se choulili ve vchodech nebo hlubokých stínech, kde s hlavami vtaženými mezi ramena doufali, že uniknou její pozornosti. Někteří dokonce slezli z chodníku do vozovky, aby mohla pohodlně projít. Což samo o sobě bylo dost nebezpečné: příliš se přibližovat k nikdy neutuchajícímu dopravnímu ruchu burácejícímu po vozovkách Noční strany bylo vždycky o život. Ne všechno, co jako auto vypadalo, bylo auto doopravdy – a někteří z nich byli hladoví.
Když jdete centrem města mezi úhlednými náměstíčky a ulicemi lemovanými řadami stromů a starožitných kandelábrů, míjíte stále honosnější sídla předstírající úroveň a vkus a pohybujete se mezi darebáky mnohem vyšší třídy. Jsou tady restaurace, kde se musíte objednat měsíc předem, abyste pak mohli nechat číšníka ohrnovat nad vámi nos. Obrovské obchodní domy prodávající všechen ten zbytečný pozlátkový luxus, po kterém touží srdce zbohatlíka. Vinné sklepy, nabízející moky starší než civilizace sama. Obchody se zbraněmi a diskrétní pouliční prodavači, a také salony, kde si můžete nechat změnit osud a koupit dobrou pověst. A samozřejmě všechny nejnovější módní výstřelky těch nejlepších značek. Láska na prodej nebo alespoň k pronajmutí, a odplata se zárukou.
A noční kluby, že byste zírali.
Na Noční straně jsou nejlepší noční kluby, bary a zábavní podniky na světě. Dveře se tady nikdy nezavírají, hudba tu hraje nepřetržitě a vzrušení nikdy nekončí. Nikde nemají současnější jevištní výpravu, úžasnější děvčata, dekadentnější aranžmá a nebezpečnější zákoutí. Jsou tam místa, kde vás doslova sežerou zaživa, když si nedáte pozor, ale vždycky to patří k nabídce. Modrý papoušek, Oběšenec, Kalibanova knajpa a Pohanská putyka. Jakmile se dostanete přes vrátné a zesílené dveře, můžete si vybrat jakoukoliv hudbu, samozřejmě živou, i když byste třeba přísahali, že někteří interpreti už musí být dávno po smrti. Robert Johnson tam pořád hraje unavenými prsty blues, aby vyplatil retenční právo na svou duši. Glen Miller a jeho big band stále zní, pořád vytáčejí Pensylvánii 6-500. (Sběratel měl Millera dlouho u ledu, ale teď ho pronajímá výměnou za služby, které je lépe veřejně neprobírat.) Buddy Holly buší do své kytary, jako kdyby čekal, že mu to oplatí, a předvádí všem, jak hraje rock&roll hvězda první velikosti. Stejně jako sám Ještěří král na turné ze Stínopádu, toho malého městečka z pomezí reality, kde legendy umírají, když na ně svět přestane věřit. Plus celé smečky různě autentických Elvisů, Johnů Lennonů a Jimi Hendrixů. Za svoje peníze si můžete vybrat.
Suzie a já jsme mířili do Jámy. To je relativně nový podnik pro vysoce specializovanou skupinu zákazníků. Velice privátní podnik, ve kterém se rozkoš snoubí s bolestí v novou kvalitu, jež je víc než pouhým součtem původních komponent. Kde ruka, která hladí, má ostré nehty a každý polibek zanechává v ústech trochu krve. Jáma byla vcelku pochopitelně pod zemí. Z úrovně ulice to byla prostě další restaurace specializovaná na jídla připravovaná z vyhynulých zvířat. Abyste se dostali do Jámy, musíte sejít po dlouhém kamenném schodišti vedoucím do uličky hluboko pod městem. Nejsou tam žádné oslnivé neony ani křiklavé reklamy. Buďto víte, co hledáte a kde to naleznete, nebo nepatříte k tomu druhu zákazníků, o které v Jámě stojí. Patřila k podnikům toho druhu, kde když jste se museli ptát, kolik co stojí, nemohli jste si to dovolit. Už jsem tam jednou byl, abych odtamtud dostal sukubu, která se chtěla vyvléknout ze smlouvy. Tenkrát se to vyvinulo dost nepříjemně, až nechutně, ale takový už je život. Přinejmenším na Noční straně.
Suzie a já jsme vešli do uličky. Dlouhou frontu, která tam stála, jsme ignorovali. Někteří z těch, kolem kterých jsme procházeli, se na nás mračili a rozčíleně si něco mumlali, ale hlasitě neprotestoval nikdo. Suzie a já jsme známé tváře a

naše pověst nás spolehlivě předchází. Pár lidí si dokonce připravilo videokamery, pro případ, že by se něco semlelo. Solidní ocelové dveře, které byly jediným vchodem do Jámy, hlídali dva z Démoních lordů. Zlověstně se mračili na celý svět a svalnaté ruce měli založené na prsou.
Lordi na první pohled vypadají jako kterýkoliv jiný pouliční gang. Nosí tmavou, vyblýskanou kůži, módně ošuntělou a vyzdobenou kovovými cvočky a řetězy. Obličeje mají pomalované pestrými kmenovými barvami a kůži mají tak černou, až se leskne do modra. Na čele nosí připevněné čertovské růžky, a když se usmívají, jsou jim vidět zuby vypilované do špičky. Ale v té jejich nepřirozené nehybnosti, ve zlověstné atmosféře, kterou kolem sebe šíří, je něco víc, něco, co vzbuzuje dojem, že nejsou jen obyčejní rádobygangsteři. Žádný ze zákazníků, kteří trpělivě stáli ve frontě, se například ani nepokusil předběhnout. Většinou to byly bohaté dětičky, jejichž rodiče by si patrně mohli celou Jámu koupit za drobné, co nosí po kapsách, ale tady na tom nezáleželo. Vstup vám nezajistilo, kdo nebo co jste, ale koho znáte.
Suzie si prohlédla dva Lordy hlídající před zavřenými dveřmi. Zlověstně se mračili a okázale odmítali dát najevo, že si naši přítomnost uvědomují. Suzie měla sklon považovat podobný přístup za osobní urážku. Rozhlédla se po uličce a pak se zašklebila na Lordy i frontu.
„Ty teda fakt znáš fajnová místa, kam vzít děvče, Taylore. Už teď je mi jasné, že až odsud vypadneme, budu si muset dezinfikovat boty. Máš něco, co by alespoň vzdáleně připomínalo plán?“
„No, vlastně jsem myslel, že prostě vtrhneme dovnitř, inzultujeme ty správné lidi a nakopeme prdel každému, kdo se nám postaví do cesty.“
Suzie se spokojeně usmála. „Tak si představuju správné mejdlo.“
Zamířil jsem k Lordům a sebedůvěra ze mě jenom čišela. Suzie se mi držela po boku a stále se mračila. Někteří z lidí ve frontě se rozhodli, že raději zkusí jiný klub. Oba vyhazovači konečně vzali na vědomí naši přítomnost. Ze všech sil se snažili tvářit nevzrušeně a pohodově, ale moc se jim to nevedlo. Prozradily je zaťaté pěsti. Ten vlevo na mne shlédl ze svého metru devadesát výšky.
„Vraťte se do řady,“ zavrčel koutkem úst. „Žádné předbíhání. Žádné podplácení. Žádné výjimky. Jen pro členy. A vy dva tu stejně maříte čas. Sem se bez společenského oděvu nesmí.“
„Slyšeli jste; odprejskněte,“ řekl ten vpravo z výše svých sto devadesáti pěti centimetrů. „Než vám uděláme něco, co by mohlo rozrušit všechny ty hodné dámy a pány ve frontě.“
„Nech mě je zabít, Taylore,“ požádala mě Suzie. „Zatím to byla hrozná nuda.“
„Zpacifikuj si tu svou děvku, Taylore,“ řekl ten vlevo. „Jinak ji vezmeme dovnitř a naučíme ji, jak se má chovat. Pak ti ji možná vrátíme. Za týden nebo za dva, až nás přestane bavit.“
Suziina brokovnice vyletěla ze svého pouzdra na jejích zádech jako blesk a Démoní lord okamžitě zmlkl, když mu vrazila její hlavně do nosních dírek.
„Fakt bych si moc přála, abys to zkusil,“ řekla a obdařila ho svým mrazivým úsměvem.
„Tohle je Suzie Střelkyně,“ vysvětlil jsem Démoním lordům. „Někdy jí taky říkají Suzie Brokovnice nebo Kristeježíši, to je ona, zdrhejte!“
„Ale do prdele,“ řekli oba vrátní víceméně unisono. Většina z lidí čekajících ve frontě si najednou uvědomila, že už měli být někde jinde, a zvuk jejich běžících nohou zaduněl uličkou. Ale někteří se naopak začali tlačit dopředu, vzrušeně šuměli a oči jim plály touhou po skutečné krvi a smrti. Démoní lord s brokovnicí v nose se snažil stát ještě nehybněji než dřív, zatímco druhý vyhazovač spěšně mluvil do mřížky mikrofonu vedle dveří. Chvíli se nic nedělo, dost dlouho, aby všechny zainteresované strany stačily znervóznět, pak se těžké ocelové dveře otevřely a zaplavily uličku světlem a hlasitou hudbou. Vstoupil jsem do Jámy a při tom jsem se snažil tvářit se co nejnedbaleji, zatímco Suzie se ještě jednou ušklíbla na vyhazovače a pak se vydala za mnou. Dokud se za námi dveře zase nezavřely, ani na chvíli nepřestala mířit brokovnicí na oba Lordy. Pak chtěla svou zbraň schovat zpátky do pouzdra, ale když se rozhlédla kolem sebe, zase si to rozmyslela.
Uvnitř Jámy vládl pekelný hluk; z ukrytých reproduktorů vražedně burácely metalové kytary. Osvětlení bylo kontrastní a skoro bolestivě jasné. Žádné konejšivé příšeří, žádný stín, ve kterém by se dalo ukrýt, všechno bylo odkryté pohledům davů, které si tak mohly vychutnat každý čin a reakci na něj. Většina zákazníků klubu vířila sem a tam po velké taneční síni a všichni vypadali náramně šik ve vší té černé kůži, gumě a latexu, který obepínal jejich těla jako druhá kůže. Ale to hlavní se dělo v jasně osvětlených výklencích na obvodu.
Holé kamenné zdi byly upravené tak, aby co nejvíce připomínaly středověké žaláře, a kam jste se podívali, visela nějaká šťastná oběť natažená na skřipci nebo v kleci, případně sténala v objetí železné panny s jehlami injekčních stříkaček místo kovových hrotů. Neustále se ozývaly nové výkřiky bolesti a rozkoše stejně jako souhlasné vytí ze strany napjatých diváků. Oběti se při svém utrpení slastně svíjely a předváděly se davu. Davem se procházely urostlé dominy krásné jako naostřená dýka a oděné v černé kůži, samý řemínek a přezka, které si s netečným výrazem ve tváři vybíraly oběti. Muži i ženy se jim hluboce klaněli a snažili se lízat jejich naleštěné boty. Ozývalo se práskání bičů a rákosek a syčení cejchovacích želez používaných k naprosté spokojenosti všech zúčastněných. Krev kapala i crčela a odtékala žlábky do potrubí skrytého pod podlahou. Vzduch páchl čerstvým potem, levnými parfémy a průmyslovou dezinfekcí. Vlastně skoro jako u zubaře.
Suzie se rozhlédla a její obličej přitom vyzařoval naprostý nezájem. „Myslela jsem, že Démoní lordi mají být pouliční gang. Tak proč se placatí v tomhle podniku pro snoby, co mají víc peněz než rozumu?“
„Na pouliční gang si jenom hrají,“ vysvětlil jsem jí. „Tady… vychází na povrch jejich pravá povaha.“
Přiblížila se k nám jedna z domin se svinutým bičem z volské kůže v ruce. Její černě nalíčené rty se zkřivily v krutém úsměvu. Suzie se ohlédla a zachytila její pohled. Kněžka bolesti v jediném okamžiku změnila směr chůze a rychle se ztratila v davu. Zjevně dokázala rozlišit, co je jen jako, a co doopravdy. Se zájmem jsem se rozhlížel kolem sebe a okázale jsem si dával na čas. Nic toho, co jsem viděl, se mnou nehnulo. Tady si na hřích a zatracení jen hráli. Mám příliš mnoho

zkušeností ze skutečné praxe, než aby to na mě udělalo nějaký dojem.
V koutě začal muž, kterému propíchovali bradavky, hlasitě kňourat.
Konečně jsem zachytil pohled jedné Démoní lady a ona zamířila davem směrem ke mně. Lidé jí spěšně uskakovali z cesty. Byla vysoká a světlovlasá, samá noha a pevné poprsí, árijský ideál každým coulem. Měla stejné kožené šaty a kmenové barvy jako ti dva přede dveřmi, čertovské růžky nevyjímaje. Zastavila se přede mnou, chladně se usmála modrými rty a přitom mi předvedla špičaté zuby. Oči měla černočerné. Věděla, že na ni Suzie míří brokovnicí, ale nedávala najevo, že by si z toho něco dělala.
„Co tady děláš, Taylore? Myslela jsem, že jsme ti po tvé první návštěvě dali jasně najevo, že pro tebe jsou naše dveře navždy zavřené."
„Jenom jsem zaskočil," odpověděl jsem klidně. „Kouknout se, jak si žije horních pět procent. Líbí se mi, jak jste se tu zařídili. Velice stylové. Stačí si koupit vstupenku a můžete si chvíli hrát na zatracence. Ale ty o takových věcech přece víš všechno, že?"
„Nepatříte sem," řekla Démoní lady. „Ani jeden z vás. Tohle není nic ve vašem stylu."
Suzie si hlasitě odfrkla; utrpení kolem na ni neudělalo nejmenší dojem. Životy ostatních lidí ji většinou nijak zvlášť nezajímají. A já jsem zase nebyl tak hloupý, abych dával najevo znechucení nebo soucit. Démoní lordi by to považovali za projev slabosti. Emoční excesy nemám v repertoáru. Nemohu si dovolit stát se zranitelným nebo se přestat plně kontrolovat. Na Noční straně přežívají jen ti nejtvrdší. Vždycky jsem musel být krok před silami, které se mne snaží zabít už od dob, kdy jsem byl malé dítě.
Cítil jsem se skoro nostalgicky, když jsem pozoroval ty šťastné sado-masochisty při jejich hrátkách. Musí to být hezké předstírat, že jste v nebezpečí, a přitom vám absolutně nic nehrozí. Jejich rozličné praktiky mne nezneklidňovaly ani nepobuřovaly. Na Noční straně se naučíte toleranci rychle. Nemůžete být pořád zděšení. Časem si zvyknete.
„Co tady chceš, Taylore?"
Příjemně jsem se na Démoní lady usmál. „Chci navštívit pana Kosti a pana Krev. Jsem tady služebně. Čím dříve budou souhlasit, že se se mnou setkají, tím dříve tady já a Suzie skončíme a odejdeme. Když nás nechají čekat, určitě se připleteme do nějakých potíží. Už teď jsme vám zaplašili spoustu zákazníků. Přišli sem kvůli iluzi nebezpečí a o skutečné nestojí."
Démoní lady se rychle rozhlédla. Někteří důvtipnější mládenci se už nenápadně sunuli ke dveřím a s obavami se přitom ohlíželi po Suzii. Světlovlasá dáma zavrčela a zamířila ke kovovému schodišti, které vedlo o patro výš. Suzie a já jsme ji velice těsně následovali. Jak jsme se prodírali davem, někdo mě štípnul do zadku. Suzii by se štípnout neodvážil. Koutkem oka jsem zahlédl několik dalších Démoních lordů, kteří mířili davem směrem k nám. Vlastně jich bylo poměrně hodně.
Schodiště vedlo ke kancelářím, které zabíraly celé horní patro. Další železné dveře oddělovaly kancelář od hluku dole. Démoní lady se postavila před čočku bezpečnostní kamery a zabušila na dveře pěstí. Po schodech přicházeli další Démoní lordi s jasným úmyslem odříznout nám ústupovou cestu. Ne že bychom měli v úmyslu ustupovat, dokud nevyřídíme, proč jsme přišli. Suzie se znovu podívala na společnost dole a ušklíbla se.
„Nelíbí se ti to?" zeptal jsem se jí klidně.
„Amatéři," odpověděla Suzie opovržlivě. „Já beru bolest vážně."
Existovala spousta způsobů, jak jsem na to prohlášení mohl reagovat, ale rozhodl jsem se, že to nechám plavat. I tohle někdy znamená přátelství. Podíval jsem se dolů na schody a tucet Démoních lordů mi můj pohled oplatilo. Věnoval jsem jim svůj nejlepší úsměv typu vím něco, co vy nevíte. Nezdálo se, že by to na ně udělalo zvláštní dojem. Pak se dveře konečně otevřely a Démoní lady nás doprovodila do soukromé kanceláře.
Jakmile se za námi zavřely dveře, hluk okamžitě utichl. Mohli jsme klidně být na úplně jiné planetě. Dokonale zvukotěsné, těžko říct, zda díky magii nebo pokročilé technologii. Celé patro bylo zařízené jako jeden velký salónek vybavený vším možným přepychem a pohodlím. Křesla tak měkká, že kdyby si na některém z nich zdřímla Šípková Růženka, už by se nikdy neprobudila. Obrovské likérníky s pitím z celého světa plus několika značkami odjinud. Ledové víno, pelyňkové brandy, creme de Tartarus. Mísy všelijakých tablet, různobarevných pilulek a prášků. Tucet velkých televizních obrazovek pokrývalo jednu celou stěnu a na každé běžela jiná videohra. Tapiserie z patnáctého století znázorňující Luciferův pád která nedokázala úplně zakrýt starší i čerstvé skvrny od krve na koberci pod ní, oddělovala jeden roh od zbytku místnosti. Podlaha byla ze skla, nejspíš nějak zesíleného, takže nabízela pohled na smrtelníky dole procházející v naprostém tichu různými stadii bolesti i utrpení. Oni oproti tomu viděli jenom zrcadlo a v něm to, co měli nejraději: sebe. Někdo si decentně odkašlal, a když jsem vzhlédl, uviděl jsem pana Krev a pana Kosti, jak stojí po obou stranách svého velkého mahagonového stolu. Vládli Démoním lordům stejně jako Jámě. A vůbec je netěšilo, že mě vidí.
Na rozdíl od členů jejich gangu si pánové Krev a Kosti nepotrpěli na tradiční démoní vzhled. Měli na sobě elegantně střízlivé obleky ušité na míru. Husté černé vlasy lesknoucí se pomádou měli sčesané dozadu, a když se usmáli, v ústech se jim kromě zubů zabroušených do špičky zatřpytilo zlato. Vypadali tvrdě, ostře a velice sebevědomě. Jupíci z Pekla.
Pan Kosti byl vysoký a štíhlý, s takřka asketickými rysy. Oči měl bleděmodré a jediné, co na něm bylo ještě chladnějšího než ony, byl jeho úsměv. Pan Krev byl statný a hřmotný s růžolícími tvářemi. Oči měl jasně růžové jako albíni. Oba zachovávali postoj nedbalé arogance lidí zvyklých na moc. Za našimi zády se zbytek gangu pomalu trousil do místnosti. Napočítal jsem jich dvaatřicet, polovina muži a polovina ženy. Rozestavili se kolem v nejrůznějších teatrálních postojích a snažili se vypadat jako drsňáci. Ignoroval jsem je, protože jsem věděl, že to je naštve nejvíc Suzie měla pořád v rukou svou brokovnici a mířila jí přesně mezi pana Krev a pana Kosti. Nezdálo se, že by jim to dělalo starosti.
„Dobře že jste přišli sem mezi nás," řekl pan Kosti. Hlas měl tichý a bezděčně zlověstný, zněl skoro jako povzdech. „Začínali jste zneklidňovat naše drahé zákazníky a to přece nejde, že?"

„Samozřejmě že ne," řekl pan Krev. Jeho hlas překypoval falešnou bujarostí. „Měl by snad některý z vás dvou zájem o sklenku vychlazeného Moët & Chandon? Právě jsme otevřeli láhev. A trochu kaviáru? Nebo možná něco vybranějšího?"
Lehce pokynul svou sádelnatou rukou a tapiserie se sama odhrnula stranou. Za ní se objevila mladá žena visící v koutě místnosti na řetězech. Byla sotva zletilá, nahá jako novorozeně a úplně mrtvá. V boku měla velkou díru, kterou jí tam zjevně něco vykouslo. V krvavě rudém masu bíle svítily pahýly žeber a podle toho, jak byla rána hluboká, se dalo soudit, že některé vnitřní orgány už byly vyjmuty. Na zlomených žebrech byly stopy po zubech. Vlasy měla černé jako noc a pleť bílou jako sníh; sebemenší stopu po barvě neměla ani na rtech nebo na bradavkách. A pak se mi málem zastavilo srdce, když mrtvá žena pomalu zvedla hlavu a podívala se na mne. Její tělo bylo mrtvé, ale duše zůstávala, lapená uvnitř. V očích, které na mne upírala, měla výraz čirého utrpení. Věděla, co se s ní děje. Její ústa se pomalu pohnula.
Pomoz mi… pomoz mi…
„Utrpení, které nabízíme dole, jí nestačilo," vysvětlil pan Krev. „Trvala na tom, aby bylo skutečné. Velice rádi jsme jí vyhověli. Chutňoučké mladounké soustíčko, že, pane Kosti?"
.„Ti smrtelníci jsou ale blázni," vydechl pan Kosti. „Ale jsou z nich skvělé svačinky."
Suzie vykročila vpřed a střelila mrtvou ženu do hlavy. V zuřivém vzteku do ní vyprázdnila obě hlavně najednou, takže z ní od ramen nahoru nezůstalo nic jen rudošedá skvrna od krve a mozku a několik střepin kosti na zdi za ní. Bezhlavé tělo sebou několikrát zacukalo a znehybnělo. Suzie zapumpováním za závěr brokovnice posunula další dva náboje do hlavní a klidně se podívala na pana Kosti a pana Krev.
„Některé věci mě dokážou vytočit."
„Přesně tak," dodal jsem, zatímco dva vůdci gangu byli stále ještě ochromeni vztekem a šokem. „Zapomínáte, kde je vaše místo, Démoní lordi. Tady nejste doma. Myslím, že je čas, abychom si promluvili vážně. Takže konec iluzí. My nejsme turisté. Ukažte nám svoje pravé obličeje."
V mžiku oka byli členové pouličního gangu a jejich jupíkovští šéfové pryč a na jejich místě stála smečka karmínově rudých démonů jako ze středověku, dva a půl metru vysokých a velice nepřátelsky naladěných. Začali se kolem nás stahovat, rudí jako hřích a páchnoucí sírou, s kozlími rohy na čele a kopyty na nohou. Jejich mužské a ženské pohlavní znaky byly groteskně zveličené. Stejně tak jejich zuby a drápy. Mezi pokrčenýma nohama jim visely dlouhé, kroutící se ocasy. Suzie, na kterou to neudělalo vůbec žádný dojem, si hlasitě odfrkla a podívala se na mě.
„Víš, že nemám ráda překvapení. Tak proto jsi chtěl, abych do každého broku vyryla kříž a namočila jej do svěcené vody."
„Raději být připraven než litovat," odpověděl jsem klidně. „Dovol, abych ti představil skutečné Démoní lordy. Tlupa podřadných démonů, kteří uprchli kvůli pozemským požitkům z Pekla a teď žijí mezi námi jako lidé."
„Káva!" zasyčel jeden z démonů a hlas mu přeskočil vzrušením. „Zmrzlina! Studená sprcha!"
„A všichni ti smrtelníci, které můžeme mučit," řekl pan Kosti. „Je jich tolik, že je musíme odhánět! A ještě nám platí, abychom jim to dělali!"
„Ne že bychom se s tím museli namáhat sami," dodal pan Krev. „Raději to přenecháváme druhým. Všechny naše dominy jsou skuteční lidé. Nikdo neví lépe jak působit bolest než vytrénovaný lidský profesionál. Vy lidé jste rafinovanější, než my vůbec můžeme doufat, že kdy budeme…"
„A kromě toho, některým z nás působí potíže přestat, když se do toho jednou dáme," dodal pan Kosti.
„Jestli jste skuteční démoni," zeptala se Suzie, „jak se vám podařilo utéct z Pekla?"
Démoni se začali ušklíbat a vzájemně se spiklenecky šťouchat lokty do žeber. Pan Krev se zahihňal. „Tohle je přece Peklo, Fauste, a my jsme stále v něm. No jo, staré vtipy bývají zkrátka nejlepší."
„Odpověz dámě," vyzval jsem ho přísně.
Pan Kosti pokrčil rameny. „Řekněme, že jsme političtí uprchlíci, a dále to nerozvádějme. Skrýváme se tu před těmi, kteří by nás mohli odvléct zpátky."
„Ale když se skrýváte," vyzvídala Suzie, „proč jste to tu pojmenovali Jáma? Nepřipadá vám, že tím na sebe upoutáváte pozornost?"
„Nikdo přece netvrdil, že jsou démoni chytří," opáčil jsem. „A tohle jsou opravdu jen velice podřadní démoni."
Démoní lordi se zlověstně přibližovali a protahovali si drápy. Puch síry, který kolem sebe šířili, byl tak silný, až se mi z toho zvedal žaludek. Štípalo mě z toho v očích. Roztomile jsem se na ně usmál.
„Co tady chceš, Taylore?" zeptal se pan Kosti.
„Nesvatý grál se dostal na Noční stranu," řekl jsem.
„Víme. Ale my ho nemáme," odpověděl pan Krev okamžitě.
„Ani na okamžik jsem si nemyslel, že ano," ujistil jsem ho vesele. „Je celé kilometry odsud. Ale vy znáte lidi. Máte kontakty. Tu a tam zaslechnete, co se povídá mezi takovými, jako jste vy. Takže jestli vůbec někdo ví, kde se Nesvatý grál nachází, jste to vy."
Pan Krev zavrtěl svou rohatou hlavou. Posadil se na roh svého stolu, který pod jeho váhou hlasitě zasténal. „Nevíme to a ani to vědět nechceme. Dalo nám spoustu práce uchytit se tu a nechceme se vrátit. Jestli se sem temný pohár, Iškariotova zhouba, skutečně dostal, vsadím se, o co chcete, že po něm brzy půjdou všechna velká esa jako žraloci po stopě krve."
„Na Noční straně jsou andělé," řekl pan Kosti a přitom se zašklebil, jako by si kousl do něčeho odporného. „Šarží i služebně pořádný kus nad námi. Oni jsou smrt a zkáza, vůle Nejvyššího a Nejnižšího zhmotnělá ve světě lidí. Nic materiálního nemůže doufat, že jim odolá."
„Takže teď nevystrkujeme hlavy a snažíme se být co nejnenápadnější," navázal pan Krev. „Dokud si Vyvolení a

Zatracení nevyřídí svoje záležitosti a zase odsud nevypadnou. Vůbec nestojíme o to, aby nás našli a odvlekli zpátky Dolů. Ne, dokud je tady tolik vybraných rozkoší pro ty, kdo je dokážou ocenit.“
„Život je krásný,“ řekl pan Kosti a dodal: „V tomto nejlepším ze všech světů.“
„Nesvatý grál je hlavní výhra,“ nadhodil jsem. „Mohli byste s jeho pomocí získat moc, bohatství a bezpečí.“
„Jidášův pohár nemůžeš použít,“ řekl pan Krev. „On použije tebe. Je to pokušení a zkáza pro hlupáky. Nedá ti nic, zato tě připraví o všechno a v patách mu jde zatracení. Nesvatého grálu se bojí dokonce i takoví jako my.“
Démoni se nervózně zavrtěli, jako by je dokázala vyděsit už pouhá zmínka o temném poháru.
„Nicméně,“ pokračoval pan Kosti, „přece jen je tady něco, co bychom mohli nabídnout esům Noční strany výměnou za moc, bohatství a bezpečí.“
„Ano?“ zeptal jsem se zdvořile. „A co jako?“
„Hlavy Johna Taylora a Suzie Střelkyně,“ odpověděl pan Kosti a nevesele se usmál. „Oddělené od jejich drzých a slídivých těl, přirozeně. Tím se vám pomstíme za vaši opovážlivost a zároveň si získáme respekt. Nemá to žádnou chybu.“
„Počkej moment,“ řekl pan Krev spěšně. „Můžu k tomu taky něco říct? Přeskočilo ti? Tohle jsou přece John Taylor a Suzie Brokovnice, jestli sis nevšiml!“
„No a?“
„Akorát že mám raději svoje vnitřnosti tam, kam patří, a ne rozstříknuté po okolí! Není snadné užívat si pozemských rozkoší, když ti někdo utrhne orgány, které s tím přímo souvisí, a nacpe ti je tam, kam slunce nesvítí! Ti dva jsou nebezpeční!“
„Nás je víc!“
„No a?“
„Svatý Lucifere, ty jsi baba!“ prohlásil pan Kosti znechuceně. „Nechápu, jak ses vůbec mohl stát démonem. Zabijte smrtelníky! Roztrhejte je na kusy a nakrmte se jejich masem, ale hlavy ať zůstanou neporušené!“
„Ále, sklapni,“ řekla Suzie Střelkyně.
Pozvedla brokovnici a střelila pana Kosti do hlavy. Požehnané a posvěcené broky mu servaly maso z obličeje až na špinavě žlutou lebku. Démon zaječel a svalil se pozpátku na zem. Pan Krev rychle seskočil ze stolu a vyčítavě se podíval na svého obchodního partnera svíjejícího se v agonii na zemi.
„Vidíš!“
„Během pár minut bude zase v pořádku,“ řekl jsem tiše Suzii, která okamžitě znovu nabila obě hlavně. Démoni kolem nervózně přešlapovali a do útoku na nás se nijak nehrnuli. „Zplozence Pekla nemůže zabít žádná zbraň smrtelníků.“
„V tom případě,“ prohlásila Suzie a zamířila na nejbližšího démona, „je ta pravá chvíle na to, aby se objevila kavalérie. Nebo abys předvedl jedno z těch svých slavných zachránění na poslední chvíli.“
Zamyslel jsem se nad tím. Démoni se stahovali kolem nás. Pan Kosti se posadil, rukama si přidržoval potrhaný obličej a jeho karmínově rudá kůže se postupně zacelovala. Dokonce i pan Krev vyšel zpoza stolu.
„Taylore!“ zvolala Suzie. „Cokoliv by stačilo!“
Pozvedl jsem ruku a usmál jsem se. Všichni se okamžitě zastavili.
„Na počátku,“ řekl jsem, „Bůh řekl Budiž světlo a ono bylo. Pokud člověk dokázal to světlo vyvolat ze samotného okamžiku stvoření a pohlédnout do něj, aniž by si sežehl oči nebo mysl, pak stejný člověk dokáže vládnout světlu, které může sežehnout ze světa všechnu temnotu.“
Po dlouhý okamžik nikdo nepromluvil. Pan Kosti vstal a vztekle si mě měřil pohledem.
„Takovou moc nemáš!“
„Že ne?“ opáčil jsem.
Démoni se dívali jeden na druhého, vzpomínali na věci, které jsem už dokázal, a jiné, jež mi přisuzovali. Vesele jsem se na ně usmál.
„Vypadněte odsud,“ řekl nakonec pan Kosti. „Zmizte a nechte nás na pokoji. My ten váš zatracený grál nemáme.“
„Tak mi povězte o někom, kdo by ho mít mohl.“
„Zkuste Čtvrtou říši,“ řekl pan Kosti klidně. „Nabízejí velké peníze za informace o temném poháru, přinejmenším vědí víc než my.“
„Vidíte, jak je to snadné, když se všichni začnou chovat rozumně?“ poznamenal jsem. „Podle mě bychom se z toho měli poučit. Teď už je ale vážně čas, abychom se rozloučili. Doprovázet nás nemusíte, ven trefíme sami.“

Vyšli jsme z Jámy a zamířili jsme do noci. Ulice byly pokud možno ještě prázdnější. Kde sídlí Čtvrtá říše, jsem věděl. Každý to ví. Inzerují to na každém rohu a využívají k tomu všechno od letáků rozdávaných na ulici po televizní reklamu v hlavním vysílacím čase. Nová nacistická křížová výprava nebo pancéřáci, jak jim říkají všichni ostatní, nemají o peníze nouzi. Jen o přívržence. Scházejí se pravidelně ve staré montážní hale na okraji centra. Prachy neprachy, blíž je nikdo nechce. Když jsem o nich slyšel posledně, neměli ani sto členů a poté, co se na jejich poslední veřejné přehlídce objevilo tucet golemů a nakopali jim zadky, na další vystupování na veřejnosti je přešla chuť. Pořád ale mají bohaté mecenáše. Možná zrovna nevlastnili Nesvatý grál, ale určitě si mohli dovolit zaplatit za informaci, kdo ho má.
Náhle se ke mně obrátila Suzie. „Opravdu bys dokázal vyvolat světlo Stvoření?“
Usmál jsem se. „Co si myslíš ty?“
„Nikdy nepoznám, kdy blufuješ.“
„Nikdo jiný taky ne. O to jde.“
„Všimla jsem si, že jsi mi neodpověděl na otázku.“
„No tak, Suzie, copak nestojíš o to, aby v tvém životě bylo nějaké tajemství?“

Suzie si odfrkla. „Jediné tajemství mého života je proč se s tebou pořád ještě zahazuju.“
Právě v tom okamžiku vystoupila ze stínu před námi postava a zahradila nám cestu. Městský gentleman v dokonale padnoucím obleku s tvrďákem na hlavě a zavřeným deštníkem v ruce, stál před námi a usmíval se. Něco přes čtyřicet, mrazivé oči a mrazivý úsměv, šarmantní, světácký a každým coulem nebezpečný jako svinutá kobra. Suzie tasila brokovnici a namířila ji na něho jediným bleskovým pohybem.
„Uklidni se, Suzie,“ řekl Walker. „To jsem jenom já.“
„Já vím, že jsi to ty,“ řekla Suzie.
Beze spěchu k nám přistoupil, zatímco Suzie na něj stále mířila. Je třeba mu přiznat, že s ním to ani nehnulo. Nenechat se ničím rozházet patřilo k jeho stylu, přestože musel denně dělat spousty osudových rozhodnutí. Walker zastupoval Autority, lidi v pozadí, kteří doopravdy řídili Noční stranu. Nakolik ji vůbec někdo řídil. Neptejte se mě, kdo ti tajemní lidé jsou. Nemám zdání. Nikdo ho nemá. Občas mě napadá, jestli to vůbec ví Walker. V každém případě ale za ně mluví a jeho slovo je zákon podepřený veškerou myslitelnou mocí. Walker rozhoduje o životě a smrti lidí a jemu je to přitom naprosto jedno. Zastavil se před námi, ležérně se opřel o deštník a pozdravil Suzii nadzvednutím tvrďáku.
„Slyšel jsem, že hledáte Nesvatý grál,“ prohodil nenuceně. „Stejně jako prakticky každý na Noční straně, kdo se považuje za dost velké eso. Já jsem na druhé straně dostal od svých šéfů instrukce, abych z Noční strany odvolal všechny svoje lidi. Mám nechat anděle Shůry a Zdola, aby si to vyřídili mezi sebou. A jestli přitom někdo přijde k úrazu, nu, pokud v té době byl na Noční straně, patrně si to zasloužil. Připadá mi, že Autority považují příchod andělů za příležitost k malé očistné lázni. K vymetení špíny, tak říkajíc. Víte, Autority nezajímají jednotliví lidé. Jim záleží jen na dlouhodobých výhledech a celkovém obrazu.“
„A zachování statu quo,“ dodal jsem.
„Přesně tak. Vycházejí z předpokladu, že čím dříve se jedna nebo druhá zúčastněná strana toho zatraceného krámu zmocní, tím dříve odsud zmizí a všechno se zase vrátí do starých kolejí. Nemají rádi podobné rušivé elementy – škodí obchodu. Na tom, která strana Nesvatý grál dostane, jim ve skutečnosti nezáleží ani za mák; Autority už se postarají, aby na tom vydělaly v každém případě. Vždycky to tak je.“
„To je šílené,“ řekl jsem a snažil jsem se, abych mluvil klidně i přes vztek, který ve mně rostl. „Copak nechápou, jak je Nesvatý grál mocný?“
„Pravděpodobně ne. Možná jsou malinko příliš sebevědomí. Ale já mám svoje rozkazy. Oficiálně se do toho žádný z mých lidí nesmí míchat. Vy ale k mým lidem nepatříte, Taylore. Oficiálně. Takže vás se ten zákaz přece netýká, že?“
Pomalu jsem přikývl. „Takže za vás zase budu muset udělat špinavou práci, co? Odstranit smetí, kterého vy byste se ani nedotkl.“
„V tom jste nejlepší,“ přikývl Walker. „Vždycky jsem ve vás měl důvěru. Samozřejmě, jestli to zpackáte, nemáte se mnou nic společného.“ Podíval se na Suziinu brokovnici, která na něj pořád mířila, a pozvedl obočí. „Moje milovaná Suzie, krvežíznivá jako vždycky. Nemyslíte si, že by vám tahle flinta byla co platná proti andělům, že ne?“
„Vždycky můžeme použít Mluvící pistoli,“ řekl jsem a Walker se na mě ostře podíval.
„Hloubka a rozsah vašich znalostí mne nikdy nepřestanou udivovat, Taylore. Ale musím vás varovat: některé léky jsou horší než choroby.“
Suzie se na něho zamračila. „Vy víte o Mluvící pistoli?“
Walker se chladně usmál. „Přirozeně, moje milá. Vědět o takových věcech je moje práce. Znám všechny zbraně dost mocné na to, aby dokázaly poškodit nebo úplně zničit Noční stranu. A pokud jde o Mluvící pistoli, jen někdo naprosto nezodpovědný nebo šílený by byť jen pomyslel na to, že by ji mohl použít.“
„Máte nějaký tip, kde by se ta věc dala najít?“ zeptal jsem se. „Říkalo se, že ji nějaký čas měl Sběratel.“
„A nedokázal si ji udržet,“ řekl Walker. „Což by vám mělo leccos napovědět. I kdybych to věděl, neřekl bych vám to. Pro vaše vlastní dobro i dobro všech ostatních. V tomhle mi věřte, Taylore. Tyhle vody jsou pro vás příliš hluboké.“
„Jaký je postoj Autorit vůči andělům samotným?“ zeptal jsem se, jako kdyby mě už téma Mluvící pistole přestalo zajímat. Neobelstil jsem ho tím ani na okamžik, ale tvářil se, jako by ano.
„Jejich postoj je, že žádný postoj nezaujmou. V tomto ohledu stojíme stranou a budeme tam stát, dokud nebudou všechny masakry a destrukce tím či oním způsobem bezpečně za námi. Pak se vrátíme, abychom dohlédli na sbírání zbytků.“
„Lidé přijdou k úrazu,“ namítl jsem. „Dobří lidé.“
„Tohle je Noční strana,“ odpověděl Walker. „Sem dobří lidé nechodí.“ Usmál se na Suzii. „Těší mě, že vás zase vidím pracovat, moje milá. Už jsem si o vás dělal starosti.“
„Mě zase těší, že jste měl starosti,“ odsekla Suzie. Brokovnice v její ruce se ani jednou nezachvěla.
„Všechno to krveprolití, ke kterému určitě dojde, vám starosti nedělá?“ zeptal jsem se a vztek, který zněl v mém hlase, znovu upoutal jeho pozornost. „Jestli na Noční straně dojde k bitvě mezi anděly, promění to tu v jatka, v jeden velký hřbitov. Co se pak stane s tím vaším drahocenným statem quo?“
Walker na mne pohlédl skoro smutně. „Noční strana přežije bez ohledu na to, kolik lidí zahyne. Hlavní hráči přežijí stejně jako všechny důležitější podniky. Jsou chráněné. Na ničem jiném v širším měřítku nezáleží. A nikoliv, Taylore, nezáleží mi na tom, kolik lidí zemře. Protože Noční strana pro mne nikdy nebyla nic víc než práce. Kdyby bylo po mém, celé tohle obludárium bych zlikvidoval a začal bych znovu od začátku. Ale mám svoje rozkazy.“
„A Nesvatý grál?“
Walker našpulil rty a pokrčil rameny. „Ten mi hlavu nedělá. Je dost pravděpodobné, že je to jen další náboženský podvod, další falešná relikvie, aby měli hlupáci o co válčit. Noční stranou už prošlo víc verzí pravého grálu, než kdy bylo kopií maltézského sokola. I když se ukáže, že tenhle Nesvatý grál je ten pravý, z toho, co vím o jeho historii, ještě nikomu nepřinesl skutečné štěstí nebo trvalejší moc. Ať si ho andělé odnesou tam Nahoru nebo Dolů. Bez něj nám

bude lépe. Nesvatý grál není nic než cetka, pozlátko a toužebné představy, jako všechno ostatní na Noční straně.“
„A jestli je to… čeho se všichni bojí?“ zeptala se Suzie.
„V tom případě je dobře, že jste se do toho vy a Taylor pustili, že? Tak v tom klidně pokračujte. Bavte se. Pokuste se neublížit nikomu důležitému. Ale jestli se vám Nesvatý grál dostane do rukou, nebuďte tak hloupí, abyste si tu příšernou věc chtěli nechat pro sebe. Už jsem musel jít na dost pohřbů lidem, kteří udělali podobnou chybu. To nejlepší, čeho můžete v téhle ošemetné záležitosti dosáhnout, je rozhodnout se, které straně ho předáte. Což nemusí být tak jednoznačné, jak si představujete. Víte, já vím, kdo je váš klient doopravdy. Zatímco vy si jen myslíte, že to víte.“
Začal jsem něco říkat, ale Walker už se otočil na patě a beze spěchu odcházel pryč. Jako obyčejně držel hlavu vysoko a záda rovná, jako kdyby spolkl pravítko. Řekl všechno, co považoval za vhodné, zasel pochyby, které zasít chtěl, a teď se z něho už nedalo nic vytáhnout ani párem koní. Pomalu jsem potřásl hlavou. Nikdo nedokáže nasadit brouka do hlavy tak spolehlivě jako Walker.
Suzie na něj stále ještě mířila brokovnicí; schovala ji, až když zahnul za roh a zmizel nám z dohledu. Pak se ke mně otočila. „Co to všechno mělo znamenat, Taylore? Kdo je náš klient?“
„Předpokládal jsem, že Vatikán.“ Zamyšleně jsem se zamračil. „V zastoupení kněze v civilu, který si říká Juda.“
„Jako Sv. Juda?“
„Nejspíš. Teď mě napadá, že jsem si jeho totožnost ani neověřil. Obvykle takové chyby nedělám. Na tom člověku bylo něco… co vzbuzovalo pocit, že bys mu měla věřit. Což by na Noční straně měl být automaticky důvod k nedůvěře. Myslím, že jestli se mi Nesvatý grál někdy dostane do ruky, než ho někomu předám, bude mi ten dotyčný muset odpovědět na hromadu velice konkrétních a vtíravých otázek. Pojď, Suzie. Zaskočíme do hlavního stanu Čtvrté říše. Než nás předběhne někdo jiný.“

Stará montážní hala, která v současné době hostila poslední velkou naději Čtvrté říše, stála na konci klidné ulice ve z větší části obytné čtvrti. Bylo to místo, kde se lidi starají o sebe, hledí si svých záležitostí a na svět se dívají přes stažené žaluzie. Ulice byly prázdné, noc neobvykle klidná. Suzie a já jsme kráčeli opuštěnou ulicí a naše kroky se rozléhaly nepřirozeně hlasitou ozvěnou. Po celou dobu, co jsme šli k montážní hale, se neobjevil nikdo, kdo by nás chtěl napadnout. Což také nebylo zcela obvyklé. Zastavili jsme se před vchodem. Dveře byly pootevřené. Suzie vytáhla brokovnici a zamračila se na ně. Tázavě jsem se na ni podíval.
„Co se děje, Zuzi?“
„Neříkej mi tak. Je tady příliš velký klid. Tihle náckové si v jednom kuse pouštějí tu svoji válečnou muziku na plné pecky, aby při ní mohli pochodovat s vypjatými hrudníky a ječet na sebe Heil! Jinak by si ta svoje setkání ani neužili. Ale teď neslyším vůbec nic.“ Opatrně vykročila vpřed a přitiskla ucho k pootevřeným dveřím. Hlasitě zavětřila. „Kordit. Dým. Někdo tam uvnitř střílel.“
Tázavě se na mě podívala a já jsem přikývl. Suzie rozkopla dveře a vtrhla dovnitř, brokovnici připravenou k palbě. Poněkud méně okázalým způsobem jsem ji následoval. Zbraň nenosím, nikdy mi nepřipadalo, že bych ji potřeboval. Brzy jsem Suzii dohonil. Zastavila se nedaleko od vchodu. Teď jsme stáli vedle sebe, rozhlíželi jsme se po montážní hale a dávali si na čas. Spěchat už nemělo význam.
Dlouhá hala, kterou Čtvrtá říše používala jako hlavní stan a shromaždiště, byla skutečně obrovská. Až příliš velká pro skromné srazy, které ještě byli schopni uspořádat. A každičký čtvereční palec holé podlahy byl pokrytý mrtvolami. Tucty mrtvých nácků, všichni v uniformách zmáčených krví a proděravělých kulkami. Leželi tam, kam padli, s bezmocně rozhozenýma rukama jako ztracení cínoví vojáčci. Zdi také dostaly svůj díl zásahů. Vlajky s hákovými kříži stejně jako jiné nacistické pamětihodnosti a zažloutlé fotografie, jež je pokrývaly, byly divokou palbou roztrhané na kusy. Většina jich visela v cárech jako patetické pozůstatky zaniklé říše. A krev byla všude, na stěnách i na podlaze, kde vytvářela mezi mrtvými těly zasychající louže.
Suzie byla ve střehu, propátrávala halu orlím zrakem a mířila svou brokovnicí hned tu a hned tam, jak hledala nepřátele nebo nějaký jiný cíl. Suzie doopravdy žila, jen když měla příležitost někoho zastřelit. Jenže v montážní hale se kromě nás nic nehýbalo. Čtvrtá říše skončila dřív, než vůbec začala. Tohle teď bylo místo smrti.
„Ať už se tu přihodilo cokoliv, my jsme to prošvihli,“ poznamenala Suzie nakonec.
„Někdo jiný, kdo také hledá Nesvatý grál, se sem dostal dřív,“ řekl jsem a opatrně jsem vykročil mezi ležící těla. „A ať už kladl jakékoliv otázky, odpovědi, které na ně dostal, ho zjevně neuspokojily.“
„Ať už byl ten někdo kdokoliv, disponoval slušnou palebnou silou,“ usoudila Suzie, která mě pomalu následovala. „Takový masakr nepořídíš s obyčejnými pistolemi. Vypadá to tu spíš na automaty. Odhadovala bych to na alespoň tucet samopalů, možná i víc. Jestli měli náckové nějaké zbraně, vůbec neměli šanci je použít. Nevidím žádnou mrtvolu, která by na sobě neměla uniformu.“ Poklekla u jednoho těla a vyzkoušela mu pulz na krční tepně. Po chvíli zavrtěla hlavou a vstala. „Ještě jsou teplí. Muselo k tomu dojít docela nedávno.“
Rozhlédl jsem se kolem sebe a odhadl jsem počet. „Máme tady… takovou stovku mrtvých lidí. Většinu jejich organizace. Možná jsou tady všichni.“
Suzie se najednou ušklíbla. „Hej, Taylore, víš, jak se říká stovce mrtvých nácků? Dobrý začátek.“
„To je laciné i na tebe, Suzie. Příště budeš dělat ťuky ťuk vtipy.“ Zastavil jsem se a zadíval se na velký plakát Adolfa Hitlera, který visel na zdi vedle mě. Polovina jeho obličeje byla postříkaná krví. Některé symboly jsou příliš polopatistické i na mě. „Říká se, že vlastnil Nesvatý grál.“
„Tak to tomu pitomému parchantovi moc štěstí nepřinesl, co?“
„Máš pravdu.“ Znovu jsem se podíval na mrtvé nacisty a pokusil se v sobě najít nějaký soucit nebo sympatie. Kdyby mohli, udělali by tohle celému světu a s lehkým srdcem. K čertu s nimi. Pak mě něco napadlo. „Tohle udělali ozbrojení

lidé. Ne andělé.“
Suzie přikývla. „Těžko si představit anděla s uzi. Co podnikneme teď?“
„Pořádně to tady prohledáme. Čistě pro případ, že ten, kdo tohle udělal, něco přehlédl. Něco, co by nám mohlo říct, jak pokračovat. Jsem soukromý detektiv, víš? Najdi mi nějakou hezkou stopu, nad kterou bych se mohl tajemně usmívat.“
Trvalo nám to skoro hodinu, ale nakonec jsme tu svou stopu našli. Klečela za piánem na druhém konci haly, hned vedle napůl otevřeného požárního východu. Bílá socha muže oblečeného v černém obleku. Krčil se za piánem, jako kdyby se před něčím pokoušel schovat. A vzhledem k tomu, že měl křídově bílý obličej stažený v grimase hrůzy, muselo to být něco velice ošklivého. Suzie a já jsme se ho jali pečlivě zkoumat.
„Zrovna když máš dojem, že už tě nemůže nic překvapit…“ zabručela Suzie. „Mramor?“
„Nemyslím.“ Konečky prstů jsem se dotkl vyděšeného bílého obličeje a pak jsem si je olízl.
„No?“ zeptala se Suzie.
„Sůl,“ řekl jsem. „Je to sůl.“
„Socha vyrobená ze soli?“
„To není socha. Tohle jsem už viděl, u Sv. Judy. Někdo nebo spíše něco tam proměnilo živou lidskou bytost v kus soli stejně jako tady.“
Suzie našpulila rty. „Podivné. Proč v sůl?“
„Lotova žena se ohlédla, aby se podívala na Boží anděly při práci. A proměnila se v solný sloup.“
„Strašidelné,“ řekla Suzie. „Strašidelné až na půdu. Ale proč jenom tenhle jeden, a ne všichni?“
Zamyslel jsem se nad tím. „Tenhle nepatří k těm nácků m. Nemá na sobě uniformu. Pravděpodobněji to byl jeden z těch, co je postříleli. Protože nechtěli nebo nemohli vydat Nesvatý grál útočníkům. Potom… se objevili andělé. Útočníci utekli ve spěchu požárním východem, ale tenhle ubožák nebyl dost rychlý nebo si myslel, že se tu může schovat. Prohledej mu kapsy, Suzie.“
Podívala se na mě. „Proč to mám udělat já?“
„Hele, já jsem ho zase ochutnal.“
Suzie si odfrkla, odložila brokovnici a několika zkušenými hmaty mrtvého prošacovala. Zatímco jsem si prohlížel jeho mlčky ječící obličej, vršila se před ním na zemi hromádka obvyklých maličkostí. „Víš, Suzie, ten chlápek mi připadá povědomý.“
„V kapsách saka nemá nic.“
„Už jsem ho někde viděl…“
„Nic v kapsách kalhot… kromě kusu staré žvýkačky v kapesníku. Nechutné.“
„Mám to!“ zvolal jsem vítězoslavně. „Ten chlápek mě dnes odpoledne napadl u Podivínů. Chtěl mě přesvědčit, abych pracoval pro jeho šéfa, a nelíbilo se mu, když jsem odmítl.“
„Pro koho pracoval?“ Suzie se narovnala a otřela si ruce do mužova saka.
„To neřekl. Ale věděl, že můj klient je kněz, přestože Juda cestoval inkognito. Nazýval ho ‚flanďákem‘. Což znamená, že tenhle chlápek musel pracovat pro některého z hlavních hráčů. Někoho, kdo má skutečně dobré informace o tom, co se děje na Noční straně.“
Suzie se zamračila. „Walker?“
„Ne. Tohle není jeho styl. Není to dost rafinované. Kromě toho řekl, že odsud stáhl všechny svoje lidi a já mu věřím. Ne, tenhle musel dělat pro nějaké velké zvíře. Pro Sběratele, Hnusáka Jacka Starlighta, Kouřového ducha, Pána slz…“
A pak jsem si všiml něčeho na podlaze, co soše uvízlo pod kotníkem. Malé černé pouzdro skoro ukryté ve stínu. Pokynul jsem Suzii a s její pomocí jsem solnou sochu odtáhl stranou. Připadala mi nezvykle lehká a křehká, jako kdyby se mohla při neopatrnějším pohybu rozpadnout na kusy. Špičkou boty jsem posunul pouzdro do světla. Bylo asi stopu dlouhé osm palců široké a jeho povrch byl zvláštně matně černý. Suzie do něj šťouchla hlavní brokovnice. Nic se nestalo. Oba jsme si klekli a jali jsme se je zkoumat zblízka. Nikdo z nás neměl chuť udělat něco unáhleného. Oba máme širokou zkušenost s různými léčkami a nástrahami. Chvíli mi to trvalo, ale nakonec jsem na víku pouzdra objevil známý symbol ve formě basreliéfu. Velké S se stylizovanou korunkou.
„Sběratel,“ řekla Suzie. „Jeho značku poznám kdykoliv.“
„Ať už je v tom pouzdře cokoliv, musí to být něco důležitého,“ řekl jsem pomalu. „Ten chlápek se zastavil, aby je otevřel, a anděl ho dostal.“
„Zbraň?“ zeptala se Suzie.
„To je docela pravděpodobné. Ale použít ji už nestačil.“
„Otevřeme to?“ řekla Suzie.
„Okamžik,“ odpověděl jsem.
Nemohl jsem si dovolit otevřít svůj dar naplno, ne, když v nadsvětě čekali andělé připravení se mě zase zmocnit. Ale mohl jsem použít svoje třetí oko, svoje soukromé očko, pootevřít ho jen na tak dlouho, abych se stačil podívat, jaké zabezpečovací zařízení Sběratel vestavěl do pouzdra, které leželo na zemi přede mnou. Obrnil jsem se, připravený se okamžitě stáhnout, kdyby se ukázalo, že mě někdo sleduje, ale potřeboval jsem jen několik vteřin, abych se přesvědčil, že pouzdro nijak jištěné není. Zřejmě tady rozhodovala spíš rychlost použití. Zavřel jsem svoje třetí oko a obnovil všechny mentální štíty.
Pak jsem pouzdro otevřel.
Nejprve jsem ucítil ten pach. Pach schvácených koní, psů šílících vedrem, čerstvě vyvržených vnitřností. Otevřel jsem víko úplně. A tam, v lůžku z černého sametu, ležela ta nejodpornější pistole, jakou jsem kdy viděl. Byla vyrobená z masa. Ze svalů a kostí, z temně žilkované chrupavky a pramínků šlach, a pohromadě ji držela bledá kůže. Smrtící nástroj vyrobený ze živé tkáně. Pažbička byla z tenkých plátků kosti potažených skvrnitou kůží, na omak teplou a jakoby

zpocenou. Spoušť byla dlouhý tesák a rudé maso hlavně se vlhce lesklo.
„Je to… co si myslím, že to je?“ zeptala se Suzie.
Ztěžka jsem polkl. „Rozhodně to odpovídá popisu.“ Oba jsme mluvili velice tiše.
„Mluvící pistole. Sběratel ji přece jen měl.“
„Ano.“
„Myslíš, že je to… živé?“
„Dobrá otázka. Ne, nedotýkej se jí. Mohla bys ji probudit.“
Suzie se sklonila blíž, bezděčně nakrčila nos nad pachem, který se ze zbraně linul, pak se zamračila a naklonila hlavu na stranu. Jak naslouchala, pramen jejích dlouhých světlých vlasů se jí málem dotýkal. Nakonec se znovu narovnala a podívala se na mě. „Myslím, že dýchá.“
„Mluvící pistole,“ zašeptal jsem. „Zbraň vyrobená k zabíjení andělů Shůry a Zdola. Zatraceně… Nacházíme se v hodně hlubokých duchovních vodách, Suzie.“
„Kdo ji vyrobil?“ zeptala se najednou. „Kdo chce být schopen zabíjet anděly?“
„To nikdo neví jistě. V té souvislosti se zmiňovalo Merlinovo jméno, ale na něj se odjakživa hází všechno možné… Mohli by to být Nářek nebo Strojník, jenomže ti obvykle operovali s abstraktnějšími hrozbami…“ Vtom jsem si všiml něčeho na kostěné pažbičce a naklonil jsem se dopředu. Hluboko do kosti byl vyleptán drobný nápis. Chvíli jsem s tím zápasil, ale nakonec jsem musel uznat porážku. „Suzie, koukni se na tohle. Máš lepší oči než já.“
Znovu se sklonila až těsně ke zbrani, přičemž si jednou rukou přidržela vlasy, a pomalu četla slova na kostěné pažbičce. „Abraxovy artefakty. Stará firma. Řeší problémy už od Počátku.“ Narovnala se a zamračeně se na mě podívala. „Říká ti to něco?“
„Ani ne.“
„Tak co, vezmeme si ji?“
Odfrkl jsem si. „Něco tak mocného určitě nenechám povalovat tady. U nás bude v bezpečí.“
„Skvělé!“ prohlásila Suzie. „Vyzkouším si úplně nový druh zbraně!“
„Zadrž, Suzie. Nejsem si jist, jestli si můžeme dovolit takovou zbraň použít. Zabiješ anděla, třeba Padlého, a můžeš si být jistá, že se na nás Někdo doopravdy nakrkne.“
Suzie pokrčila rameny. „Pořád lepší než skončit jako solný sloup.“
„To určitě ano.“ Opatrně jsem zavřel víko pouzdra Mluvící pistole, vzal jsem jej a zastrčil jsem si ho do vnitřní kapsy pláště. „Stejně si ale myslím, že bychom ji měli použít, teprve až když nám nic jiného nezbude.“
Suzie se zatvářila trucovitě, ale nahlas neřekla nic. „Máš představu, jak to funguje?“
„Jenom hrubou. Podle Voynichova rukopisu Mluvící pistole znovu vytvoří Slovo boží. Víš přece, že na počátku bylo Slovo? Zvuk zvuků na samém začátku Stvoření žije ve skutečných, tajných jménech věcí dodnes. Mluvící pistole zná tajná jména všeho, na co je namířena, a když je vysloví pozpátku, odtvoří to. Teoreticky může Pistole zničit cokoliv. Nebo všechno.“
„Hezky…“ zajásala Suzie.
„Pistole si ale zároveň vybere krvavou daň na každém, kdo ji použije,“ dodal jsem upjatě. „Dnes už nikdo neví jakou. Ale vzhledem ke skutečnosti, že se tu prokletou věc nikdo nepokusil použít už po celá staletí, myslím, že bychom si měli dávat hodně velký pozor.“
„V pořádku,“ přikývla Suzie. „Nemusíš se na mě tak dívat. Pochopila jsem. Umím být opatrná, když musím. Tak, kam půjdeme teď?“
„Na víku té věci je značka Sběratele, takže předpokládám, že tenhle chlápek a jeho kolegové pracovali pro něho. Což dává smysl. Za šanci zmocnit se Nesvatého grálu by klidně prodal, co zbylo z jeho mrchožroutské duše. Určitě už za něj prodal spoustu duší jiných lidí. A můžeš se vsadit o pořádný balík, že bude mít nejčerstvější informace, kde by se ta věc mohla nacházet. Jestli už ji nemá… Takže myslím, že bychom k němu měli zaskočit na návštěvu.“
„Dobrý nápad,“ řekla Suzie. „Až na to, že nikdo neví, kde ho hledat.“
„Ano, to je problém. Místo jeho tajné skrýše je jedno z velkých tajemství Noční strany. Ani se nedivím. Kdyby lidé věděli, kde schovává svou legendární sbírku, zloději a lupiči by se řadili do fronty. Ale někdo to vědět musí. Tenhle chlápek musel mít nějaký způsob, jak Sběrateli podat hlášení, ale jeho kolegové jsou dávno v prachu. O kom jiném je ještě známo, že pro něj pracuje?“
„Cvokové!“ řekla Suzie.
„Samozřejmě… Za normálních okolností by Sběratele nepodrazili, ani kdyby si na ně došlápli tvrďáci, jako jsme my, ale teď jim máme co nabídnout. Sběratel bude chtít Mluvící pistoli zpátky.“
„A my řekneme, že mu ji dáme jedině pěkně z ručky do ručky.“
„To je ono. Jdeme.“
Cvokové, ti odporní malí parchanti, pracovali pro Sběratele často. Specializovali se na vybírání výpalného a jejich děsivé schopnosti jim zajišťovaly pravidelný příjem od všech menších podniků. Byli také odborníci na vymáhání dluhů. Sběratel využíval jejich služeb při přesvědčování váhavých vlastníků exemplářů, o které měl zájem. Jen málo lidí mělo dost silnou vůli, aby se Cvokům vzepřelo. Najít je by nemělo být těžké; při práci tropili dost hluku a rozruchu.
Když jsme Suzie a já opustili montážní halu, měl jsem černé pouzdro bezpečně v kapse trenčkotu. Bylo dost těžké a skoro bolestivě horké. Suzie měla pravdu. Ta věc dýchala.

Na opuštěné ulici venku před domem mrtvých jsme se zastavili a vzhlédli. Velký měsíc těžce visel na obloze, plný a zářící a desetkrát větší než kdekoliv jinde mimo Noční stranu. Po nočním nebi něco poletovalo; černé siluety proti bledému měsíčnímu kotouči. Temné, přibližně lidské tvary se široce rozevřenými křídly. Zatímco jsme je pozorovali,

přilétaly další a další, až jich byly stovky a skoro zastínily měsíční světlo, takže noc ještě více potemněla.
Andělé přilétali na Noční stranu. Armády andělů.

5
Andělé, Cvokové a Hnusák Jack Starlight
Andělé už byli nad celou Noční stranou, kroužili po obloze v takovém množství, že zakrývali hvězdy. Zpočátku se v ulicích sbíhaly davy lidí, kteří se smáli a ukazovali si, žasli, hlasitě se rouhali a mnozí z nich diskutovali o tom, jak by mohli na nové situaci vydělat. Pak se ale andělé začali vrhat dolů jako draví ptáci na kořist, jako okřídlené Furie hledající informace a odplatu, a Bůh i ďábel pomoz každému, kdo se jim pokusil vzdorovat. Lidé byli vynášeni do závratných výšek a po chvíli zase pouštěni ječící do ulic města. Někdy dolů dopadla jen krev a zkrvavené cáry masa. A občas se vrátily ještě podivnější věci, které už nebyly lidské ani vzdáleně. Andělé jsou velice cílevědomé a účelové bytosti a pojem milosrdenství je jim cizí. Brzy zmizel z ulic každý, kdo měl v hlavě alespoň špetku rozumu. Suzie a já jsme kráčeli vylidněným městem a všechno, co jsme slyšeli, bylo bouchání zavíraných dveří, skřípění klíčů otáčených v zámcích, zastrkávaných závor a mnohde i zvuky stavění barikád.
Jako kdyby to mohlo pomoct.
„Tak," prohlásila Suzie po chvíli, „kdy už konečně použiješ svůj dar, abys zjistil, kde se právě teď věnují Cvokové svému politováníhodnému zaměstnání?"
„Nepoužiju," opáčil jsem stručně. „Když jsem se o to pokusil naposled, andělé mi vyrvali mysl z hlavy a odvlekli ji do svého transcendentálního království k výslechu. Měl jsem obrovskou kliku, že jsem odtamtud unikl se zdravým rozumem, a podruhé něco takového riskovat nemíním. Tenhle případ budeme muset vyřešit staromódním způsobem."
Suzie se okamžitě rozzářila. „Myslíš rozkopáváním dveří, ječením otázek, ohrožováním života a majetku a možná i trochou toho bezohledného násilí?"
„Spíš jsem myslel shromažďováním stop, skládáním střípků mozaiky informací a vytvářením použitelných teorií. I když na tom, co jsi navrhovala ty, taky něco je."
Z kapsy trenčkotu jsem vytáhl mobil a zavolal jsem své sekretářce. Vlastně je to moje sekretářka, recepční, mladší obchodní společník a děvče pro všechno. Cathy Barrettová se mi pověsila na krk při jednom z mých starších případů, poté co jsem ji zachránil před domem, který se ji snažil pozřít. Vzal jsem ji k sobě, dal jí misku mléka a teď se jí nemůžu zbavit. Abych byl spravedlivý, vede mou kancelář na Noční straně mnohem efektivněji, než bych to kdy dokázal já. Rozumí takovým věcem, jako jsou kartotéky, vede mi diář obchodních schůzek a platí za mě včas účty. Na systematickou práci jsem nikdy neměl buňky. Myslím, že za to může genetika. Za těch pár měsíců, co u mne Cathy pracuje, se pro mě stala nepostradatelnou, i když bůh chraň, aby se to někdy dozvěděla. Už tak je nesnesitelná až až a kromě toho, pak by chtěla přidat.
„Cathy! Tady je John. Tvůj šéf John. Potřeboval bych informaci o současném místu pobytu Cvoků. Co tam máme?"
„Dej mi okamžik, abych se na to podívala, ó můj pane a vládce, a uvidíme, co dokážu vyšťourat z počítače. Mám pocit, že jsem o nich v poslední době něco zaslechla. Znamená to, že jsou na řadě na pořádnou nakládačku? Příjemnou zábavu." Cathy mluvila vesele a skoro rozjařeně, ale taková ona byla pořád. Myslím, že to dělá, aby mě naštvala.
„Dobře, šéfe, mám to. Zdá se, že se vrátili ke své raketýrské živnosti a teď ji provozují někde na Brewer Street. Podle poslední počítačové aktualizace z křišťálové koule tam zrovna vymáhají výpalné od majitele jídelny Ostré & Kořeněné. Když si pospíšíš, zastihneš je, než se stačí ztratit. Jestli mezi nimi bude i ten blonďák, klidně mu přidej nějakou i za mě."
Když se Cathy zrovna nesnaží udržet můj podnik navzdory všem mým snahám solventní, patří k jejím povinnostem udržovat přehled o všech hlavních hráčích Noční strany, o jejich pohybech a plánech na příští týden. Informace jsou tvrdá měna a kdo je připraven, je ozbrojen. Cathy si díky své všetečnosti a neutuchající ochotě klábosit, pít a tančit s každým, kdo je ještě teplý a dýchá, získala spoustu užitečných známostí. Dost přitom pomáhá, že dokáže klábosit, tančit a pít pod stolem v podstatě s každým, kdo ještě není úplně mrtvý a pohřbený. Zdá se, že alkohol považuje za důležitý příspěvek k pestrosti stravy, a navíc disponuje nevyčerpatelnou energií všech teenagerů. Samozřejmě pomáhá i to, že je hezká, milá a okouzlující a lidé si s ní rádi povídají. Říkají jí věci, které by neřekli nikomu jinému, a Cathy to všechno za tepla ukládá do počítače.
Za starých časů jsem si tohle všechno dělal sám, ale teď už nemám síly pít a žvanit až do bílého rána. Zvlášť když na Noční straně bílé ráno nikdy nepřichází – tady je pořád noc. Naštěstí Cathy pravidelná dieta šnapsu, kofeinu a adrenalinu vůbec nevadí a na Noční straně si tyká s každým barmanem a vyhazovačem. Byli byste překvapení, co všechno před nimi lidé na sebe vyklopí a ani jim to nepřijde, protože to jsou koneckonců jen obyčejní sluhové. Samozřejmě si také udržuji svůj kroužek známostí. Starých přátel a nepřátel. Je až s podivem, jak často se během let ukáže, že se jedná o jedinou osobu. Znám pár skutečných es, pár extratříd a taky několik lidí, které by většina z vás vůbec nepovažovala za hlavní hráče. Na Noční straně není mnoho dveří, které by pro mne byly zavřené. Lidé se mi svěřují. Hlavně proto, že se bojí být ke mně nesdílní. A to všechno jde taky do počítače.
Já a Cathy si udržujeme databázi většiny věcí a lidí, kteří něco znamenají. Cathy ji každý den aktualizuje a pak podle nich vyhodnocuje současné trendy a prognózy. Minulý měsíc jsme skoro o všechno přišli, když náš systém posedli sumerští démoni a museli jsme zavolat technodruidy, aby je zažehnali. Takové výrazivo jsem ještě nezažil a naše kancelář páchla spáleným jmelím ještě týdny poté.
A možná bych měl dodat, že ti chytráci z informační linky softwarové pomoci mi byli platní jako mrtvému zimník.
„Ze všech stran dostávám hlášení o spatření andělů," pokračovala Cathy. „Křídla a krev kam oko pohlédne, sochy pláčou, roní krev a jinak se znečisťují. Buďto dali bratři Poliové do oběhu něco, co je vážně síla, nebo zažíváme invazi. Má to něco společného s tebou, Johne?"
„Pouze nepřímo."

„Andělé na Noční straně… to je tak roztomilé! Hele, myslíš, že bys mi mohl od některého opatřit péro z jeho křídla? Mám nový klobouk, který by byl absolutní bomba, kdyby se ozdobil správným pérem–“
„Ty chceš, abych se potichu přikradl k andělovi a vyškubl mu péro z biskupa, jen aby ses mohla parádit? Jako by se stalo. Ne, Cathy! A udělej mi laskavost a drž se od nich co nejdál. Soustřeď se na Cvoky. Je nějaký konkrétní důvod, proč bych měl být na toho blonďáka naštvanější než na ostatní?“
„Minulý týden se mě v Tančícím bláznovi snažil ukecat,“ odpověděla Cathy. „Myslel si, že na mě udělá dojem, když je se svými bratry v té partě velkých hochů. Zlaté oči. Jenomže moje Ne, Pracky pryč nebo Běž se nechat zpopelnit nepovažoval za odpověď, takže jsem mu musela ubalit jednu přímo do oka. Přísahám, že byl tak překvapený, že vyzpíval vysoké C. Pak začal bulit, tak se ve mně ozvalo svědomí a přece jenom jsem s ním šla tančit. A musím říct, že když nemá po ruce svého starého choreografa, aby na něj dohlédnul, pohybuje se jako slon v porcelánu. Když si mě při ploužáku přitáhl k sobě a pokusil se mi strčit jazyk do ucha, dupla jsem mu na nohu jehlovým podpatkem a vyklidila jsem scénu. Opruz jeden.“ Odmlčela se.
„Aha, zrovna jsem si vzpomněla! Mám pro tebe vzkaz… Ano. Volalo vedení Jámy, aby ti oznámilo, že ty a Suzie tam máte zákaz vstupu. Doživotní. A že vás zažalují za psychickou újmu a trvalé posttraumatické následky na zdraví. Taky volala Velká Nina a oznamuje ti, že si nemusíš dělat starosti, že to přece jenom nebyly muňky.“
Zavěsil jsem. U některých rozhovorů se dá říct dopředu, že nepovedou tam, kam byste chtěli.

Do jídelny Ostré & Kořeněné na Brewer Street jsme se dostali během chvilky. Že se tam něco děje, bylo vidět už z dálky. Ječení, křik a zvuky rozbíjení věcí; zkrátka všechny obvyklé příznaky Cvoků při práci. Lidé dávali najevo zdvořilý zájem, ale jen z bezpečné vzdálenosti. Suzie a já jsme se prodrali davem a opatrně jsme se přiblížili k otevřeným dveřím jídelny. Nakoukli jsme dovnitř. Nikdo si nás nevšiml. Všichni měli vlastní problémy.
Byl to laciný podnik s ohyzdnými tapetami, příliš jasným osvětlením a plastovými ubrusy. Tak plastovými, že je stíhali utírat tak rychle, jak se střídali zákazníci. Z plastu se dá utřít prakticky cokoliv. Jídelna Ostré & Kořeněné se specializuje na plamenné chilli v nejrůznějších variantách – jediné sousto vám spolehlivě roztaví chuťové buňky a zahřeje vám i vlasy. Chilli z pekla. Tři toalety, bez čekání, rolky toaletního papíru skladují v mrazáku. To, o čem je tady řeč, je atomové chilli a na to, jak vypadá spad, nechci ani pomyslet. Jen pro skutečné milovníky chilli. Tabule na zdi hned za dveřmi hrdě inzerovala Dnešní specialitu, wasabe chilli. Wasabe je vlastně velice ostrá japonská zelená hořčice, která by měla být zakázána pod Ženevskou konvencí jako látka nebezpečnější než napalm.
Pod tabulí viděla další, menší, na které stálo: Suši zdarma: rybu si přineste s sebou. Podnikavost je nádherná věc.
Suzie a já jsme prošli otevřenými dveřmi a dívali jsme se, jak Cvokové poskytují ochranu tím méně příjemným způsobem. Ačkoliv zákaznický terorismus by byl patrně výstižnější označení. Za onoho času bývali Cvokové skutečně úspěšná chlapecká skupina, ale od doby, kdy se naposledy objevili na žebříčku ve své sacharinové verzi, už uběhla pěkná řádka let. Někdy, když jim bylo dvacet, se při hledání nových směrů dostali na Noční stranu a tam je Sběratel obdařil užitečným psychickým nadáním výměnou za jejich talent, který má nejspíš ještě někde ve sklenici. Ve velice malé sklenici. V současnosti Cvokové většinou pracují jako nájemné gorily nebo profesionální rváči. A když kšefty nejdou, hledí si něco přivydělat bokem. Buďto souhlasíte platit si u nich pravidelně něco jako pojistku, nebo se vašemu podniku přihodí něco doopravdy zlého. Abych byl přesný, přijdou k vám a předvedou svoje destruktivní nadání na každém, koho tam najdou. Cvokové totiž dokážou psychotronicky předat ostatním lidem široký výběr nejrůznějších fobií a mánií. Právě teď je aplikovali na personál a zákazníky Ostré & Kořeněné a podle toho, jak se šklebili, jim to připadalo náramně směšné.
Jídelna byla plná ječících a naříkajících lidí bezmocně se potácejících mezi převrženými stoly a slepých ke všemu kromě děsů, které jim byly indukovány do mozku. Drželi si hlavy v dlaních, třásli se jako osiky a žebrali o pomoc. Někteří leželi na zemi a bezmocně plakali a přitom se zmítali jako epileptici. A uprostřed té hrůzy a chaosu stáli Cvokové, hrdě se rozhlíželi kolem sebe, pochechtávali se a navzájem se šťouchali lokty do žeber nad peklem, které rozpoutali v myslích nevinných lidí.
Byli čtyři a podobali se jeden druhému, jako kdyby byli produkty sériové výroby, s pletí růžovou jako žvýkačka, zářivě bílými zuby a dokonalými účesy. Barva vlasů bylo to jediné, čím se na pohled lišili. Všichni na sobě měli bílé kombinézy, vpředu vystřižené tak, že bylo vidět jejich chlupaté hrudníky. Člověku mohli připadat skoro okouzlující, dokud se jim pozorněji nezadíval do tváře. Vypadali jako vyžilí Adonisové, jejich kdysi hezké rysy byly pokřivené krutostí a poživačností, až získali vzhled padlých idolů.
Jídelna se pomalu měnila v jeden velký blázinec. Lidé vyli, ječeli a hořce vzlykali, náhle posedlí iracionálním strachem z pavouků, pádů, zdí, které se kolem nich zavíraly, otevřených nebo stísněných prostorů. Kdyby si mohli na okamžik uspořádat myšlenky, poznali by, že jejich hrůza nemá žádný reálný podklad, ale hysterie jim v hlavách nenechala prostor pro racionální myšlení. Všude kolem byl jen strach a děs, před kterým není úniku. Někteří ze členů personálu jídelny nebo ze zákazníků trpěli strachem z opravdu příšerných nebo obskurních věcí. Cvokové jsou hrdí na svou vynalézavost, a tak byli mezi jejich oběťmi lidé posedlí panickou hrůzou ze scvrknutí a zmizení genitálu, strachem z francouzského přízvuku, z ukazování fotografií z dovolené nebo z toho, že nenajdou svoje sako.
Některé případy se zdály být skoro komické, dokud jsem si nevšiml, jak si jeden zákazník drásá nehty ruce do krve ve snaze odstranit ž nich imaginární brouky. Další muž si raději vydloubl oči a rozdupal je na podlaze, než aby viděl, co byl přinucen vidět. Někteří ubožáci se svíjeli na zemi v mrtvičných záchvatech, infarktech nebo v křečích. Cvokové se dívali na svoje dílo a smáli se z plných plic.
„To už je příliš i na mě,“ řekla Suzie chladně. „Dej mi Mluvící pistoli, Taylore.“
„K čertu, ne,“ namítl jsem. „Tu si šetři na anděly, je příliš mocná a příliš nebezpečná, než abys riskovala její použití na kohokoliv jiného. Nebuď netrpělivá, Suzie. Vím, že už se nemůžeš dočkat, až ji vyzkoušíš, ale nezapomínej, že jsme k ní

nedostali manuál. Nemáme tušení, jaké má vedlejší účinky a následky.“
„Co potřebuješ vědět? Je to zbraň. Zamiř a vystřel.“
„Ne, Suzie. Na to, abychom se vypořádali s těmihle parchanty, Mluvící pistoli nepotřebujeme.“
„Tak co navrhuješ?“ zeptala se Suzie s okázalou trpělivostí. „Odsud to do nich z brokovnice napumpovat nemůžu. V cestě mám příliš mnoho nevinných lidí. A blíž jít taky nemůžeme, protože pak bychom se dostali do vlivu Cvoků stejně jako všichni ti ubožáci.“
„Čeho se bojíš, kromě uklízení? Nemůžou nám nic udělat, když se proti nim předem obrníme.“
Pochybovačně se na mě podívala. „Jsi si tím jistý?“
„Vlastně ne. Ale tak jsem to slyšel. A nemůžeme tady jen tak stát a nedělat nic.“
Ale zatímco jsme tam stáli a probírali to, jeden z Cvoků se podíval naším směrem a uviděl nás. Vykřikl a všichni čtyři okamžitě zaměřili svoji moc na nás. Jejich obskurní nadání nás zasáhlo naplno a do mozku se mi zahryzl strach jako ostré střepy rozbité láhve. Soustředění a síla vůle mi nebyly vůbec nic platné.

Byl jsem sám uprostřed trosek Londýna, na Noční straně budoucnosti. Jednou už jsem tady byl a tohle všechno jsem viděl, tenkrát vinou časového skluzu. Budoucnost, jaká by mohla být, smrt a zkáza, a za všechno jsem mohl já. Kam až moje oko v načervenalém šeru dohlédlo, byly jen pobořené budovy a trosky. Na skoro bezhvězdném nebi nebyl žádný měsíc a nehybný vzduch měl nahořklou chuť. A odněkud ze skrytu nejčernějších stínů, mne něco pozorovalo. Cítil jsem, že to tam je, cítil jsem jeho strašnou, omračující přítomnost a cítil jsem, že se to pomalu blíží ke mně. Šlo to po mně, prahlo to po mé krvi a možná i po něčem horším. Chtěl jsem se dát na útěk, ale nebylo kam, kolem nezůstalo nic, v čem bych se mohl ukrýt. Už to bylo blízko. Tak blízko, že jsem slyšel, jak to vzrušeně oddechuje. Šlo si to pro mne, aby mne to odtáhlo od všeho, co jsem znal a na čem mi záleželo, aby se mne to konečně zmocnilo. Nad vším, co jsem udělal, se tyčil příšerný stín, který dominoval mému životu už od okamžiku mého narození. Bylo to velice blízko, obrovské a mocné. Velký černý stín hrozící zničit vše, co jsem ze sebe tak namáhavě udělal.
Věděl jsem, co to je. Uměl jsem to pojmenovat. A právě to mne děsilo víc než všechno ostatní. Že si pro mne konečně přišla poté, co mne celý můj prokletý život pronásledovala. Skoro s úlevou jsem vyslovil to jméno.
Matko… zašeptal jsem.
A když jsem svůj strach pojmenoval, když jsem nazval jménem tu beztvarou stvůru, která mne porodila a opustila, zachvátil mne takový vztek, že najednou nebylo nic snazšího než odsunout hrůzu svírající mou hruď stranou, vzepřít se jí. Moje mentální štíty zaskočily jeden po druhém na místo, mrtvý svět kolem mne se zachvěl, zploštil se, zešedl a ztratil veškerou svou věrohodnost. Bez sebemenší námahy jsem vytlačil Cvoky ze své mysli. V mžiku jsem byl zase v jídelně Ostré & Kořeněné.
Klečel jsem na špinavé podlaze a třásl jsem se napětím z toho, čím jsem prošel. Suzie klečela vedle mne a z vytřeštěných, nevidoucích očí jí po tvářích tekly slzy. Položil jsem jí ruku kolem ramen a najednou jsem viděl to, co viděla ona.

Suzie ležela v nemocničním pokoji na lůžku, ke kterému byla připoutána silnými koženými řemeny. Hrdlo měla bolavé křikem. Snažila se řemeny přetrhnout, ale byly na ni příliš pevné. Všechno, co mohla dělat, bylo ležet a bezmocně se dívat, jak se její noční můra pomaloučku, beze spěchu plíží po podlaze směrem k ní. Byla malá a slabá, ale její odhodlání ji neodvratně sunulo vpřed. Bylá měkká, šarlatově červená, zformovaná jen v hrubých obrysech, a jak se k ní blížila, zanechávala za sebou krvavou stopu. Už byla skoro u její postele, když namáhavě zvedla svou nepřirozeně velkou hlavu a podívala se na ni.
A řekla jí Mami…
S obrovským vypětím mentální síly jsem ovinul svoje štíty i kolem Suzie a vtáhl jsem ji zpátky do bdělého světa. Okamžitě se ode mne odtáhla a zůstala klečet sama na dlažbě. Rukama se přitom zimničně objímala, jako kdyby měla strach, že se rozpadne na kusy. Její obličej byl vrčící maska vzteku a děsu, po tvářích se jí stále ještě koulely slzy. Byl to skutečně šok, vidět ji takhle zranitelnou. Netušil jsem, že existuje něco, co se dokáže dostat Suzii Brokovnici pod kůži. Začal jsem k ní natahovat ruku, když tu pohled jejích pláčem oteklých a zarudlých očí padl na Cvoky a sáhla po pušce v pouzdře na zádech. Cvokové na nás překvapeně poulili oči; stále nemohli uvěřit, že jsme se dokázali sami vymanit z jejich moci. Přivolal jsem temnou stranu svého nadání. Na okamžik to vypadalo, jako kdyby se nestalo vůbec nic.
A pak se objevil anděl.
Jeho neuvěřitelně živá, omračující přítomnost okamžitě zaplnila jídelnu od jedné stěny k druhé a vytlačila z ní všechno ostatní. Moc Cvoků pominula v jediném okamžiku odvátá jako plamínek svíčky v hurikánu. Jen tam stáli a hloupě civěli na anděla. Zpočátku vypadal jako šedivý muž v šedém obleku tak obyčejný po všech stránkách, až byl skoro neviditelný. Nemohli jste se na něj podívat přímo, zahlédli jste ho vždy jen koutkem oka. Ale byl stále skutečnější, stále pevnější, stále víc tady a brzy vypadal stejně jako kdokoliv jiný. Pak zvedl svou šedivou hlavu a podíval se na Cvoky a náhle se proměnil v sloup ohně ve tvaru lidské postavy. Zářil s oslepující intenzitou, příliš silně, než aby to lidské oči dokázaly snést. Za jeho zády se rozevřela velká, ohnivá křídla dštící jiskry. Ve vzduchu byl cítit ozon a pach spáleného peří. Cvokové, ochromení hrůzou, nedokázali odtrhnout oči od toho strašného světla.
A proměnili se v sůl.
V jednom okamžiku to byli živí, dýchající lidé, a v příštím se změnili v solné sochy, bledší než smrt, stále oblečené v těch hloupých bílých kombinézách. A strnulé bílé obličeje všech čtyř ječely hrůzou, bezhlesně, navždy. Zaměstnanci a zákazníci jídelny, kteří se konečně vzpamatovali z indukované bouře děsu, teď měli něco, čeho se mohli bát doopravdy. Křičeli jeden přes druhého, vyli hrůzou a snažili se dostat pryč. Na poslední chvíli jsem jim strhl Suzii z cesty, jinak by nás ušlapali, jak se vzájemně odstrkovali a tlačili se ke dveřím. Měl jsem co dělat, abych se k nim nepřidal. Pouhá

andělova přítomnost mi trhala nervy na kusy, bylo to, jako kdyby se všechny autority, všechna moc, kterou nad vámi měly, soustředila do jediné osoby.
S autoritami jsem nikdy moc dobře nevycházel.
Anděl pokynul jasně zářící rukou a jedna ze solných soch se překotila a roztříštila se. Suzie mě silně udeřila do ramene, aby upoutala mou pozornost.
„Tu pistoli, Taylore. Dej mi tu pistoli, zatraceně. Dej mi Mluvící pistoli!“ Hlas měla pod kontrolou, ale oči jí divoce plály.
„Ne,“ řekl jsem. „Nejdříve ji vyzkouším já.“
Vytrhl jsem pouzdro z vnitřní kapsy trenčkotu. Bylo na dotek nepříjemně teplé. Otevřel jsem je a vyňal jsem z něj Mluvící pistoli. Pouzdro mi vypadlo z ruky na podlahu, zatímco jsem tam stál úplně ochromený, neschopný pohnout byť jen konečkem malíčku. Dotek pistole vyrobené ze živého masa byl tak odporný, až mi na těle naskočila husí kůže. Bylo to jako držet ruku někoho dávno mrtvého, ale nějakým příšerným způsobem stále pohyblivého. Polévalo mne horko, potil jsem se a vůbec jsem se cítil jako při horečce. Jako bych byl nemocný a zároveň nepředstavitelně mocný.
Mluvící pistole se probudila. Vlhce mi oddechovala v ruce a její teplo se mi pomalu plazilo až do mozku. Byla vzhůru a chtěla být použita. Na cokoliv. Dychtila vyslovit obrácené slovo, které by odtvořilo celý materiální svět. Byla vyrobena k zabíjení andělů, ale jak šel čas, její chuť ničit značně vzrostla. A přitom se musela spoléhat na jiné, že ji použijí, že stisknou spoušť vyrobenou ze zubu. Jak všechny nenáviděla! Nenáviděla mě. Nenáviděla každou živou bytost.
Mluvící pistole na mne přenesla svoje odporné myšlenky ve snaze mne opanovat a ovládat, proměnit mne ve svou zbraň. Její pocity a myšlenky nebyly žádným způsobem lidské. Byla v nich zkáza, smrt a postupný rozklad podložený zvrhlou vůlí. Ta věc znala moje Jméno a toužila ho vyslovit.
Stálo mne to veškerou vůli, vnitřní disciplínu a vztek, který ve mně vyvolali Cvokové, abych postupně, jeden po druhém, rozevřel prsty, až mi z nich Mluvící pistole nakonec vlhce vyklouzla a dopadla na podlahu. Po celou tu dobu mi nenávistně vyla v hlavě. Umlčel jsem ji svými nejsilnějšími mentálními štíty a opřel jsem se zády o zeď. Nohy se mi podlamovaly slabostí a celý jsem se třásl.
Anděl byl pryč. Uviděl Mluvící pistoli a to stačilo.
V jídelně mezitím zavládlo naprosté ticho. Personál a zákazníci utekli a Cvokové se proměnili v sůl. Zůstal jsem tu jen já a Suzie. Třásl jsem se, až mé prsty vyťukávaly do zdi za mnou hlasité staccato. Bylo mi, jako kdyby někdo znásilnil mou mysl. Cítil jsem, že se mi po tváři koulejí slzy. Walker měl pravdu. Některé léky jsou mnohem horší než choroby. Podíval jsem se na pistoli, která ležela na podlaze vedle pouzdra, ale nedokázal jsem se přinutit shýbnout se pro ni a vzít tu zatracenou věc do ruky. Nakonec Suzie poklekla a udělala to za mě: sebrala Mluvící pistoli pouzdrem a zavřela ji do něj, aniž se jí přímo dotkla. Pouzdro si strčila do kapsy bundy a pak stála trpělivě vedle mě, dokud jsem se trochu nevzpamatoval. To bylo maximum, co dokázala udělat, aby mě utišila.
Brzy jsem se přestal chvět a byl jsem zase ve své kůži. Cítil jsem se vyčerpaný na těle i na duchu, jako kdybych týden nespal. Rukou jsem si z obličeje setřel zasychající slzy, naposledy jsem popotáhl a zašklebil se na Suzii. Vypadalo to docela přesvědčivě. Suzie to přijala tak, jak to bylo míněno, a přikývla, spokojená, že můžeme pokračovat v práci.
Obnažené city ji vždycky silně znervózňovaly.
„Já tu skříňku ponesu,“ řekla. „Na rozdíl od tebe jsem na zbraně zvyklá.“
„To není jen obyčejná zbraň, Suzie.“
Pokrčila rameny. „Ten anděl. Co myslíš, byl Shůry, nebo Zdola?“
Teď byla řada na mně, abych pokrčil rameny. „Záleží na tom, Suzie? Když nás Cvokové drželi v zajetí vlastního strachu, na okamžik jsem zahlédl, co jsi viděla ty–“
„Nebudeme o tom mluvit,“ přerušila mě Suzie. „Teď ne. Vlastně nikdy. Jestli jsi můj přítel.“
Být přítel někdy znamená poznat, kdy je nutné nechat věci plavat a držet jazyk za zuby. Tak jsem se odstrčil od zdi a zamířil jsem k nejbližší ze solných soch. Suzie mne následovala. Rozsypané zbytky rozbité sochy nám přitom křupaly pod nohama. Prohlédl jsem si tři bledé obličeje strnulé navěky v okamžiku hrůzy. Někdy mám pocit, že celý vesmír pohání ironie.
„Tak skončila naše šance vystopovat Sběratele,“ poznamenala Suzie a její hlas zněl naprosto klidně a uvolněně.
„Nikoliv nutně,“ odpověděl jsem. „Nezapomínej na první pravidlo soukromého detektivování: jsi-li na pochybách, prohledej jim kapsy a možná něco objevíš.“
„Já myslela, že první pravidlo zní: nezačínej, dokud si neověříš platnost klientova šeku?“
„Srandičky, srandičky.“
Chvíli to trvalo, ale nakonec jsme objevili obchodní leták s reklamou na vystoupení Hnusáka Jacka Starlighta ve starém divadle Styx, které se mělo konat právě dnes.
„Takže Starlight je zase ve městě,“ řekl jsem. „Nikdy by mě nenapadlo, že se o něj budou Cvokové zajímat.“
„Nejspíš se stýkali pracovně,“ řekla Suzie. „Vím na beton, že v minulosti párkrát pro Sběratele něco sháněl.“
„Půjdeme si s ním promluvit,“ rozhodl jsem. „Zjistíme, co ví.“
„Pojďme,“ přikývla Suzie. „Mám tu správnou náladu z někoho něco vytlouct.“
„Nevzpomínám si, že bys ji někdy neměla,“ odpověděl jsem jízlivě.

Kráčeli jsme ulicemi Noční strany, městem v obležení. Andělé teď byli doslova všude, prohánělo se po obloze, snášeli se dolů jako draví ptáci a unášeli lidi přímo z chodníků, rozsévali strach a zkázu. Bylo slyšet křik, pláč, praskání ohně a dunění explozí. Nad městem se valila oblaka hustého černého dýmu. Jak se domy, pracoviště a úkryty měnily v ruiny, lidé byli vyháněni do ulic. Všude, kam jsem se podíval, stály solné sochy a mrtvoly naražené na kandelábry. Ohořelá a zčernalá těla se vršila ve strouhách, a našli jsme dokonce jednoho člověka obráceného naruby. Pořád ještě žil a příšerně trpěl. Suzie mu dala ránu z milosti. Na Noční stranu přišel Soudný den a nebylo to vůbec hezké. Ze všech stran

se ozývala palba a exploze a každou chvíli jsem cítil, jak se materie světa napíná a otřásá, když nějaký ubohý zoufalec použil proti útočícím andělům těžkotonážní magii. Nic je nedokázalo zastavit – ani zpomalit ne. Šediví muži v šedých oblecích stáli nepřirozeně nehybně ve dveřích, vyhlíželi z uliček nebo vycházeli bez úhony z domů stravovaných ohněm. Byli všude a lidé před nimi s křikem utíkali, zaháněni jako dobytek na jatka.
Suzie a já jsme nebyli na ulici ještě ani pět minut, když se na nás z nebe snesl anděl, zářící jako padající hvězda, divoký a neodvratný, planoucí křídla doširoka roztažená. Mířil rovnou na mě. Výhrůžně jsem se na něj zamračil, ale jeho to neodradilo. Suzie vytáhla z bundy skříňku s Mluvící zbraní a anděl okamžitě změnil směr, mihl se nad našimi hlavami a zmizel v boční uličce jako sněhobílá kometa. Suzie i já jsme zastavili a podívali jsme se jeden na druhého. Suzie potěžkala kazetu.
„Vypadá to, že už o ní vědí."
„Tolik k momentu překvapení," odpověděl jsem.
Odfrkla si. „Stejně dávám přednost momentu nespoutaného násilí."
Znovu jsme vyrazili za svým cílem. Kráčeli jsme beze spěchu, zatímco všichni ostatní utíkali a kolem zuřil chaos a krveprolití. Suzie po chvíli pouzdro s pistolí schovala a mimovolně si otřela ruku o bundu, jako kdyby se snažila si ji očistit.

Styx bylo staré, opuštěné divadlo stojící v jedné ze zastrčených částí Noční strany, daleko od centra dění. Na Noční straně se každý den odehrává dost dramat v ulicích, takže málokdo cítí potřebu chodit do divadla, ale zbohatlíci a jiní snobi musí mít nějaké místo, kde by se mohli ukazovat na veřejnosti. Suzie a já jsme se zastavili před velkou, zchátralou budovou a obezřetně jsme si ji prohlíželi z bezpečné vzdálenosti. Nevypadala nijak zvlášť honosně. Celé průčelí bylo polepené několika vrstvami odlupujících se plakátů místních rockových skupin, politických schůzí a náboženských shromáždění. Kdysi okázalý nápis nad dvojitými dveřmi se ztrácel pod špínou a mourem.
Na Noční straně budovy obvykle nezůstávají dlouho bezprizorní; vždycky se najde někdo, kdo pro ně má uplatnění. Ale tohle bylo něco jiného. Zhruba před třiceti lety se nějaký hlupák pokusil otevřít bránu do pekla pomocí předvedení Kaledonské tragédie a takové věci obvykle s hodnotou reality pořádně zahýbou. Tři čarodějnice zabily a snědly chlápka, který to měl na svědomí, ale zavřít, co už částečně otevřel, nedokázaly. Autority přizvaly odborníka, Augustu Moonovou, a přestože ta díru v realitě zalátala docela uspokojivě, incident stále zanechával ve všech spirituálních ústech hořkou pachuť.
Dokonce i nepodařené brány do pekla dokážou zkazit pověst čtvrti.
Nijak nás nepřekvapilo, že byly dvojité dveře divadla zamčené; Suzie je prostě vykopla a vešli jsme do foyeru. Přivítalo nás dusno a špína, pavučiny visely doslova všude. Stíny v koutech byly velice temné a nevětraný vzduch měl nakyslou příchuť zatuchliny. V pruhu světla, které nás neochotně následovalo pootevřenými dveřmi, vířily chuchvalce prachu, jako kdybychom je svým příchodem vyrušili. Starý plyšový koberec byl tak vysušený, že se nám s křupáním drolil pod nohama. Z celého toho místa čišela vybledlá nostalgie lepších časů, které dávno minuly. Bylo to jako vrátit se do minulosti. Staré plakáty ohlašující stará představení ještě tvrdohlavě ulpívaly na zdech, vybledlé a tečkované od much. Nabízely Marlowova Krále Liera, Websterův Mstitelův triumf a Ibsenovy Salátové dny. Nic nenasvědčovalo tomu, že by sem v posledních třiceti letech někdo zavítal. „Divné jméno pro divadlo," prohlásila Suzie konečně a její hlas se v tichu kolem hlasitě rozlehl ozvěnou. „Kdo je vlastně ten Styx?"
„Styx je řeka, která protéká Peklem," odpověděl jsem. „Vytvořená ze slz sebevrahů. Někdy mi dělá starosti, že takové věci vůbec vím. Možná se tu specializovali na tragédie. Vypadá to, že tady nikoho nenajdeme. Rozhlédni se. Ten prach se musel střádat celé roky."
„Tak kdo to tedy hraje?" opáčila.
Zaposlouchal jsem se do ticha a opravdu, odněkud shora se ozývala velice tichá hudba. Suzie vytáhla brokovnici, přešli jsme foyer a zamířili jsme ke dveřím do hlediště. Hudba teď zněla silněji. Rozrazili jsme dveře a vstoupili do vlastního divadla. Jelikož tam vládla naprostá tma, museli jsme chvíli zůstat stát u dveří a čekat, až si na ni naše oči trochu přivyknou. Nahoře na jevišti, ve světle dvou reflektorů, které kopírovaly každý jeho pohyb, tančil a zpíval Hnusák Jack Starlight se svou živou hadrovou panenkou.
Doprovodná skladba byla klasika ze šedesátých let, The Carnival is Over od Seekers. Hnusák Jack Starlight zpíval s ní a přitom stepoval sem a tam po zaprášeném jevišti; jeho výkon byl spíše stylový než bezvadný. Oblečený byl jako Pierot, v černobílém harlekýnském obleku, a obličej měl nalíčený tak, aby připomínal lebku s rozšklebenými ústy a černými otvory místo očí. Všechno to korunovala námořnická čepice. Starlight je vysoký čahoun a jak tam poskakoval v rytmu nostalgické hudby, z jeho pohybů vyzařovalo spíše nadšení než elegance.
Tančil divoký veselý twostep se svou partnerkou živou hadrovou loutkou v kostýmu Kolombíny. Byla skoro stejně vysoká jako on a ruce a nohy měla neuvěřitelně ohebné, jako kdyby v nich ani neměla klouby. Ve svých záplatovaných pestrobarevných šatech a s křiklavě namalovanými rysy na obličeji z bílého saténu působila smutně erotickým dojmem. Její pohyby byly znepokojivě smyslné, její tanec provokativní do posledního lascivního pohybu. Pierot a Kolombína spolu křepčili po celém jevišti, pokrývali většinu jeho prostoru, tancovali, skákali a vytáčeli piruety ve světle dvou reflektorů, které je věrně sledovalo, kamkoliv se hnuli. Ohlédl jsem se a rozhlédl se kolem sebe, ale odkud svítily, jsem určit nedokázal. Prostě tam byly. I hudba se ozývala jakoby odnikud. Náhle se změnila na Sweet Little Jazz Baby, That's Me z bouřlivých dvacátých let, Pierot uchopil Kolombínu a začali spolu tančit charleston jako o život. Jejich nohy na jevišti vůbec nevydávaly zvuk. Hudba zněla podivně zkresleně a jakoby s dutou ozvěnou, takže to vzbuzovalo dojem, že sem putovala zdaleka a cestou se z ní něco vytratilo. A jakkoliv se Hnusák Jack Starlight a jeho partnerka snažili, jejich výstup působil nudně a nevýrazně. Nebyla v něm žádná živost, žádný šarm nebo emoce. Ale obecenstvo šílelo nadšením.

Obecenstvo.
Hnusák Jack Starlight a jeho živá hadrová panenka zpívali a tančili pro mrtvé. Teď, když se moje oči přizpůsobily temnotě, jsem uviděl řady sedadel plné zombiů, mumií, upírů, vlkodlaků a duchů různé hustoty. Byl tady každičký druh nemrtvých nebo podmíněně živých, který Noční strana nabízí, a všichni sem přišli pod ochranou absolutního příměří, které by nikde jinde nevydrželo ani pět minut. Tady se nenašel nikdo, kdo by je porušil: nikdo by si to nedovolil. Bylo to jediné místo, kam si mohli přijít pro kousek svého ztraceného nebo odmítnutého lidství. Zavzpomínat si, jací byli zaživa.
Upíři, diskrétně usrkávající krev z kolujících termosek, se sem ve svých smokinzích a plesových róbách velice dobře hodili. Naproti tomu zažloutlé obvazy mumií působily omšele, a když tleskaly, od dlaní se jim zvedaly obláčky prachu. Vlkodlaci se choulili k sobě a vyli do rytmu; jejich alfa samec měl na sobě kazajku z lidské kůže a tetování na jeho zádech dávalo všem najevo, že on je VŮDCE SMEČKY. Ghúlové se povětšinou drželi stranou a při představení se posilovali prsty z vyřazené vany. Zombiové seděli nehnutě a ze strachu, že jim něco upadne, tleskali jen velice opatrně. Od ghúlů se drželi co nejdále. Také duchům, kteří se zde vyskytovali ve všech možných druzích od dokonalých zjevení až po mlžné tvary, působilo tleskání potíže, protože jim při něm ruce procházely jedna druhou. Jiní museli soustředit veškeré vědomí své osobnosti, jen aby nepropadli židlí. Ale všichni ti mrtví, nemrtví, částečně lidští nebo prakticky nelidští se očividně skvěle bavili. V reakci na to, co se dělo na jevišti, se hlasitě smáli a jásali, vzlykali a štkali nebo tleskali – to záviselo spíš na jejich naturelu než na výkonu interpreta.
Hnusák Jack Starlight vystupoval výhradně pro mrtvé nebo pro ty, kteří se svou podstatou vzdálili lidství. Připomínal jim jejich staré emoce, vyvolával je svým zpěvem a tancem a dokázal, že je jeho publikum skutečně pociťovalo. Cítili se znovu živí, i když jen nakrátko. Jeho zákazníci mu za tu iluzi života, kterou jim poskytoval, a zprostředkované pocity platili velice dobře. Starlight se živil jejich nepřirozenou vitalitou, vysával ji z nich svým tancem, hodoval na jejich nelidské energii jako nějaká pijavice. Tímto způsobem se mu podařilo prožít mnoho generací a ještě mnoho jich prožít mínil. Před mnoha a mnoha lety uzavřel velice nevýhodnou smlouvu s něčím, co se stále ještě bál hlasitě pojmenovat, a teď si nemohl dovolit umřít. Nikdy.
To všechno jsem musel Suzii vysvětlit. Sama se o divadlo nikdy nezajímala. Když jsem domluvil, znechuceně si odfrkla.
„A co ta hadrová panenka?“ zeptala se.
„Říká se, že to kdysi byla živá žena, Jackova milenka. Potřeboval partnerku k tanci, ale neměl chuť se dělit o to, co si bral od publika. Tak z ní udělal to, co je teď. Živou hadrovou panenku, naprosto poslušnou tanečnici, která se bez řečí podřizuje každičkému jeho rozmaru. Jistě, už je to velice dávno… za tu dobu už určitě stačila zešílet. Pokud měla štěstí. Teď alespoň víš, proč mu říkají Hnusák Jack Starlight.“
„Kdo byla původně?“ zeptala se Suzie s očima upřenýma na jeviště.
„Kdo byla, to dnes už nikdo neví. Samozřejmě kromě Jacka a ten o tom nemluví. Parchant. Pojďme, pocucháme mu trochu nervy.“
„Když už budeme v tom, mohla bych mu pocuchat i fazonu.“
Vyrazili jsme střední uličkou, bok po boku. Mrtví, kteří seděli nejblíž, se po nás ani nepodívali, tak byli fascinovaní představením na jevišti a skoro zapomenutými emocemi, které protékaly jejich srdci. Ve vzduchu byla magie, ale s čarodějnictvím to nic společného nemělo. Pierot a Kolombína tančili stále dál, Harlekýn a jeho hadrová panenka, bez zastávky a bez odpočinku, zatímco hudba se měnila ze sentimentální v rozvernou a zase jinou… jako kdyby nepotřebovali přestávku k občerstvení sil a popadnutí dechu. Možná že nepotřebovali. On se krmil a ona… ona byla koneckonců jen hadrová panenka, její velké oči a pootevřené rty byly jen namalované. Na ně už lidská omezení neplatila. Pro svoje publikum představovali lásku a něhu, ale ve skutečnosti už to pro ně byly jen pojmy bez jakéhokoliv obsahu.
Bylo to jenom představení.
Pak jsme Suzie a já vylezli na jeviště a všechno najednou ustalo. Hudba utichla a Starlight i jeho panenka přestali tančit. Zatímco jsme se k nim blížili, stáli bez hnutí každý ve své vlastní louži světla. Hnusák Jack Starlight zaujal elegantní postoj, klidný a uvolněný, s úsměvem lebky na obličeji, a oči v temných důlcích mu jen zářily. Hadrová panenka znehybněla v půli pohybu, hlavu odvrácenou, nelidsky ohebné ruce a nohy trčící v nemožných úhlech. Publikum mlčelo jen okamžik potom, co bylo představení přerušeno, a pak vybuchlo řevem, hvízdáním a nadávkami, které se postupně měnily v otevřené hrozby. Suzie se na ně zamračila, ale velký dojem na ně neudělala. Teprve když jsem se otočil a zamyšleně se na ně podíval, všichni ztichli.
„To se divím,“ pošeptala mi Suzie.
„Popravdě řečeno, já také,“ odpověděl jsem. „Ale nikomu to neříkej. Jacku Starlighte! Jak je to dávno, co jsme se viděli naposled? Pořád ještě na turné po Noční straně?“
„Stále hraju pro plná hlediště,“ odpověděl Starlight vesele. „A to je prý divadlo mrtvé…“ Jeho hlas zněl měkce a přesně, bez jakéhokoliv cizího přízvuku nebo pozadí. Mohl být odkudkoliv, z kterékoliv doby. Na tváři mu zářil široký úsměv a jeho oči ani jednou nemrkly. „Víš, lidi, co mě otravují, mají obvykle alespoň tolik slušnosti, že to dělají z hlediště. Co chceš Johne Taylore? Rušíš umělce při práci.“
„Našli jsme tvůj leták u jednoho z Cvoků,“ vysvětlil jsem mu. „Pracovali pro Sběratele.“
„Neuniklo mi, že jsi použil minulý čas. Má to znamenat, že ti otrapové jsou po smrti? To ti tedy povím, Taylore, co ses vrátil, stal se z tebe pořádný drsňák.“
„Pověz mi o tom letáku, Jacku,“ řekl jsem a úmyslně jsem jeho chybný předpoklad neuvedl na pravou míru. „Co máš se Sběratelem?“
Lhostejně pokrčil rameny. „Co ti mám povídat? Sběratel za mnou poslal Cvoky, aby si mě podali, protože se doslechl, že se mi před několika lety ve Francii málem podařilo dostat se k Nesvatému grálu. Kopal jsem tenkrát v

Rennes-le-Château, hledal jsem tam maltézského sokola…“
Zamrkal jsem. „To jsem si myslel, že máš víc rozumu, Jacku. Nikdy se nenech zlákat k pátrání po maltézském sokolovi. To je první zásada každého soukromého detektiva.“
Suzie se zamračila. „Myslela jsem, že první zásada je–“
„Teď ne, Suzie. Pokračuj, Jacku.“
„No, představ si moje překvapení, když mí společníci rozbalili obsah ukrytého hrobu a zjistili jsme, že se díváme na Nesvatý grál. Potom se všechno začalo vyvíjet poněkud nepříjemně. Vždycky mě rmoutí, když mí přátelé podlehnou svodům mamonu… Tak či tak, když se usadil prach a zaschla krev, zjistil jsem, že mi nezbývá než opustit zámek s prázdnýma rukama a poněkud ve spěchu. Pořád ale zůstávám jedním z nemnoha lidí, kteří doopravdy viděli Nesvatý grál na vlastní oči a přežili, aby o tom mohli vyprávět.“
„Jak vypadal?“ zeptala se Suzie.
Hnusák Jack Starlight se na okamžik zamyslel. „Chladně. Ohyzdně. Svůdně. Ani tehdy jsem nebyl tak hloupý, abych se ho dotýkal. Poznám zlo, když je vidím.“
„Měl bys,“ odpověděl jsem. „Sám jsi ho dost napáchal. Takže, co jsi řekl Cvokům, když si na tebe došlápli?“
Tiše se zasmál. Byl to zlý, nepříjemný zvuk. „Neřekl jsem jim vůbec nic. Nakopal jsem jim ty jejich opolštářované zadky a poslal jsem je s brekem k jejich chlebodárci. To by mělo Sběratele naučit, posílat na mě svoje psy. Na moje emoce byly ty jejich hrůzy krátké. Jsem mistr svého řemesla, na to nezapomínej. A to je všechno. Víc už ti o Nesvatém grálu ani o Sběrateli nepovím. Jsme jen dvě lodi, které na Noční straně propluly kolem sebe, nic víc. Takže, má někdo z vás dvou něco společného se šoubyznysem? Jestli ne, udělali byste lépe, kdybyste vyklidili scénu. Já tady dělám umění. Proč tu nikdy není chlápek s hákem na dlouhém bidle, když ho potřebujete?“
„Celá Noční strana se hemží anděly,“ řekl jsem. „Hledají každého, kdo něco ví o Nesvatém grálu nebo s ním má něco společného. A nejednají v rukavičkách. Nemusí. Jsou to koneckonců andělé. Tvoje publikum je sice docela impozantní, ale všichni dohromady nedokážou jednoho z nich ani zpomalit. Za předpokladu, že by vůbec cítili potřebu tě chránit, o čemž já osobně pochybuji. Mrtví bývají ve svých sympatiích vrtošiví. Na druhé straně, když nám pomůžeš najít Nesvatý grál nebo Sběratele, já a Suzie se postaráme, aby se ti nic zlého nestalo.“
Hnusák Jack Starlight pomalu zavrtěl hlavou „Zrovna když si myslíte, že horší už to být nemůže… Andělé na Noční straně. No jistě! Přesně tohle jsem potřeboval. Padám odsud.“ Otočil se ke svému publiku. „Dámy a pánové, dnešní představení končí z důvodu biblické intervence. Dobrou noc, Bůh vám žehnej a doufám, že se vám to líbilo stejně jako mně. Opusťte budovu spořádaně. Je mi líto, ale vstupné se nevrací.“
Tiše se připlížil ke své hadrové partnerce, luskl prsty a ona se mu bezvládně zhroutila do náručí, jako kdyby uvnitř neměla nic než slámu a vycpávky. Možná že neměla. Podle toho, jak s ní Starlight rázoval k východu, se rozhodně zdálo, že neváží skoro nic. Neviděl jsem důvod, proč bych se ho měl snažit zastavit. Neměl nic, co jsem potřeboval, a kdyby s námi šel z donucení, jen by nás zdržoval. Náhle se ale prudce zastavil a pomalu, jakoby neochotně se ohlédl. V tu chvíli jsme si uvědomili, že je s námi na jevišti ještě někdo jiný. Všichni jsme se podívali stejným směrem, dokonce i hadrová panenka zvedla svou saténovou hlavu. Za námi, v zadní části pódia, stál tiše jako živý stín šedivý muž v šedém obleku.
Počkal, dokud nebyly všechny oči upřené na něj, a pak se rozzářil jako slunce, světlem tak intenzivním, až to bylo pro naše lidské oči bolestivé. Suzie a já jsme vrávoravě couvli, tváře zakryté rukama. Starlight se otočil a rozběhl se k okraji jeviště. Hadrová panenka, která mu visela přes ruku, byla jediná, kdo svýma černýma namalovanýma očima dál zbožně hleděl na anděla. Diváci propadli panice, ječeli a křičeli hrůzou, zatímco slovo anděl mezi nimi putovalo od úst k ústům jako nějaká kletba. Duchové zmizeli, ztratili se, jako když praskne mýdlová bublina. Upíři se proměnili v netopýry a odletěli. Ti, kteří byli stále obtíženi fyzickým tělem, se zoufale snažili prodrat do uličky a odtamtud ke dveřím do foyeru.
Anděl se proměnil ve sloup ohně v lidské podobě, široce rozevřel svá ohnivá křídla, zářivá, strašná a nádherná zároveň. Ucítil jsem pach páleného peří a tavícího se kovu. Hadrová panenka v Starlightově náručí se vzňala plameny. Vyskočily nepřirozeně rychle a během několika vteřin ji pohltily celou. I přes plameny dál obdivně hleděla na anděla. Starlight vykřikl bolestí a vztekem a odhodil ji na zem. Panenka dopadla na prkna jeviště, kde vzplála ještě silněji. Pokoušela se plazit k Starlightovi, ale plameny byly příliš žhavé, příliš hladové a ona byla jen z hadrů a vycpávek. Shořela a byla pryč, nezůstalo po ní nic než ohořelá prkna a černý kouř, který ve vzduchu rychle řídl. Voněl po fialkách.
Jakmile Starlight hořící panenku odhodil, už jí nevěnoval ani jediný pohled. Běžel k okraji jeviště a skoro se tam dostal, když se na něm šaty vznítily plamenem. Námořnická čepice podlehla první: divoce hořela modrým ohněm a od ní mu chytily vlasy. Pak vzplál harlekýnský kostým, jakoby všude najednou. Starlight se pokusil ubít plameny rukama, ale ty mu brzy začaly hořet také. V jediném okamžiku hučelo celé jeho tělo jako roztopená pec. Vykřikl a z úst mu přitom vyšlehl dlouhý žlutý plamen z hořících plic. Pak se svalil na jeviště a sviíjel se tam ve smrtelné agonii, zatímco se plameny rozhořely ještě jasněji. Rychle ho stravovaly, až z Hnusáka Jacka Starlighta nezůstalo nic než pár ohořelých, zčernalých kostí a bublající louže tuku pomalu odkapávající z okraje pódia.
Tou dobou už měla Suzie Střelkyně Mluvící pistoli vytaženou a držela ji pevně v ruce, hlaveň namířenou na anděla. Z výrazu jejího obličeje se však dalo vyčíst že přitom cítí stejný odpor a děs, jaký jsem cítil já. Její železné sebeovládání zatím vítězilo nad snahou Pistole ovládnout její mysl, ale celé tělo se jí tím úsilím třáslo – jen ruka se zbraní zůstávala dokonale klidná. Stačilo jen stisknout spoušť. Na to už ale síla její vůle nestačila.
Anděl se odvrátil od Starlightových ostatků a pohlédl na Suzii. Pak uviděl v její ruce Mluvící pistoli a v příštím okamžiku byl pryč: vznesl se na svých zářících křídlech kolmo do vzduchu, prorazil střechu divadla a zmizel do bezpečí nočního nebe.
Suzie se nehýbala, stále mířila Pistolí na místo, kde předtím anděl stál. Obličej měla bledý a lesklý potem. Ve vytřeštěných očích měla divoký výraz. Celá se chvěla, jak bojovala s Pistolí o vládu nad svou myslí a o svou duši.

Nakonec zvítězila a odhodila Pistoli na zem. Možná proto, že koneckonců byla Suzie Brokovnice, která zbraně vlastnila, a ne naopak. Vyhrála a nikdy jsem se nedozvěděl, jak velkou cenu za to zaplatila. Nikdy jsem se jí na to nezeptal. Protože to, co mi řekla, bylo mnohem horší.
Posadila se na okraj pódia, přestože se jí nohy už přestaly třást. Ruce měla bezmocně složené v klíně a kolébala se zepředu dozadu jako dítě v nesnázích. Neplakala; tohle stadium měla už dávno za sebou. V očích měla divoký, zoufalý výraz štvance. Z úst se jí ozývalo tiché kňourání trpícího zvířete. Posadil jsem se vedle ní a objal jsem ji rukou kolem ramen, abych ji uklidnil. Instinktivně ucukla a pak se ode mne odsunula jako dítě, které se bojí výprasku. Opatrně jsem se k ní naklonil, ale už jsem si dával pozor, abych se k ní nedostal příliš blízko.
„Už je to dobré, Suzie," řekl jsem. „Jsem u tebe. Je po všem. Dovol, abych ti pomohl."
„Nemůžeš," odpověděla, aniž se na mě podívala.
„Jsem s tebou… to jsem já, John."
„Ale nesmíš se mě dotýkat," řekla hlasem tak příkrým, až zněl skoro nelidsky. „Nikdo nesmí. Nesnesu, aby se mě kdokoliv dotýkal. Už ne. Nechci být zranitelná, nikým."
Poklekl jsem vedle ní a pokusil jsem se zachytit její uhýbající pohled. Zoufale jsem jí chtěl pomoct, odtáhnout ji od okraje propasti, nad kterou balancovala, ale zároveň jsem cítil, že by ji teď mohla špatně zvolená slova zranit tak, že by se z toho už nikdy úplně nevzpamatovala. Takovou jsem ji ještě nikdy neviděl. Byla… bezbranná.
„Když Cvokové vyvolali z našich podvědomí strach," řekl jsem pomalu, „viděl jsem to, co jsi viděla ty. Byl jsem tam s tebou, v nemocnici. Viděl jsem… dítě."
„Žádné dítě nebylo," odpověděla unaveně. „Mělo se narodit. To, co jsi viděl, bylo embryo… tak jak vypadalo, když jsem ho potratila. Odkládala jsem to příliš dlouho… protože jsem se styděla. Styděla jsem se tak, že jsem nedokázala říct rodičům, že mě můj bratr od třinácti let zneužíval a že to dítě bylo jeho. Nebylo to znásilnění, v pravém slova smyslu ne. Někdy mi kupoval věci, malé dárky. A někdy mi vyhrožoval, že mě zabije, jestli to někomu řeknu. Zneužíval mě. A když vyšla pravda najevo, rodiče dávali vinu mně. Říkali, že jsem ho musela svést.
Na potrat jsem šla těsně po svých patnáctých narozeninách. Ten rok pro mě nebyl žádný dort a svíčky. Pak mi ukázali plod, přinutili mne, abych se na něj podívala. Abych si to zapamatovala pro příště. Jako kdybych někdy mohla zapomenout. Svého bratra jsem zabila. Zastřelila jsem ho ukradenou pistolí. Svou první pistolí. Vymočila jsem se na jeho mrtvolu a pak jsem utekla na Noční stranu. Od té doby tady žiju. Přísahala jsem si, že už nikdy nebudu slabá a zranitelná, už ne. Jsem teď Suzie Brokovnice, kráčející smrt. Ale nesnesu, aby se mě někdo dotýkal. Kdokoliv. Ani přítel nebo milenec. Teď jsem v bezpečí. V bezpečí před všemi. I před sebou."
„Chceš říct… že jsi nikdy nikoho neměla?" zeptal jsem se. „Nikoho, komu bys dokázala věřit natolik aby…"
„Ne. Nikdy."
„Neměl jsem tušení, jak osamělá ve skutečnosti jsi, Zuzi."
„Neříkej mi tak," odpověděla bezvýrazným hlasem. „Tak mě oslovoval on."
„Ježíši. Omlouvám se, Suzie. Je mi to moc líto."
Podívala se na mě a do očí se jí vrátilo trochu života, koutky úst se jí dokonce lehce zvedly v trpkém úsměvu. „Věřím ti, jako jsem nikdy nikomu nevěřila, Johne. Ale nesnesu, aby ses mne dotkl. Můj bratr nakonec přece jen vyhrál. Je pořád se mnou, přestože jsem ho zabila."
Nevěděl jsem, jak na to reagovat, tak jsem jen řekl: „Jsem tu s tebou, Suzie."
„Já vím," přikývla. „A někdy to stačí."
Vstala, sebrala Mluvící pistoli tak, že na ni nasunula pouzdro, a když ho zavřela, strčila si ho zpátky pod bundu. Stála na okraji divadelního pódia a dívala se do tmy. Zdálo se, že už je zase sama sebou. Přistoupil jsem k ní.
„Je to jen zbraň," řekla, aniž se na mě podívala. „Vím, jak zacházet se zbraněmi. Příště ji použiju."
Přikývl jsem. O chvíli později jsme společně odcházeli z divadla Styx, bok po boku, i když mezi námi ležely nepřekonatelné míle.

Sotva jsme vyšli na ulici, můj mobil se znovu ozval. Tentokrát to byl Břitvák Eddie, Prohnilý bůh bleskové břitvy. Alespoň on to o sobě tvrdil, a jelikož měl ve zvyku lidi, kteří s ním nesouhlasili, zabíjet, jen málokdo o tom otevřeně pochyboval. Jisté je, že je jedním z nejpodivnějších a nejnebezpečnějších lidí na Noční straně, a to už něco znamená. Předpokládám, že jsme přátelé. Na Noční straně se to někdy těžko poznává. Tentokrát pro mne měl informaci.
„Slyšel jsem, že hledáš Nesvatý grál," řekl bez jakéhokoliv úvodu. „Vím, kde je. Má ho Sběratel."
„Tolik jsem se už taky domyslel," odpověděl jsem. „Proč si to myslíš ty?"
„Protože jsem mu ho opatřil," řekl Eddie. „Přesněji řečeno dostal jsem zaplaceno, abych ho sebral těm parchantům, co ho měli. Když mu jeho lidi ztratili Mluvící pistoli, začal být Sběratel nervózní a přišel za mnou. Normálně by takovou pošetilost neudělal, ale tentokrát měl něco, co jsem chtěl, a tak jsme se nakonec domluvili. Nesvatý grál měli Válečníci kříže, radikální křesťanští evangelisté. Chystali se ho použít jako zdroj síly k uspořádání křížové výpravy proti Noční straně a zmasakrování každého a všeho, co jen zavánělo magií. Všechno, co není absolutně čisté a neposkvrněné, by bylo bez milosti zlikvidováno jako nekřesťanské a bohu nelibé. Jelikož bych do té kategorie bezpochyby spadl i já, docela se mi hodilo, že mám příležitost provést první tah."
„Sběratel tě najal?" zeptal jsem se. „Myslel jsem že peníze už pro tebe nic neznamenají."
„Neznamenají," přisvědčil Břitvák Eddie. „Zaplatil mi tak, že mi prozradil poslední stanoviště Válečníků kříže. Snažil jsem se ty parchanty najít už dávno. Lákali na tu svou tajnou základnu mladé chlapce a dívky, a když jim vymyli mozek, posílali je zase zpátky jako špiony nebo vábničky, na které se měli chytit další. Chtěli je použít jako kanónenfutr při křížové výpravě."
„Takže teď má Nesvatý grál Sběratel?" zeptal jsem se.

„Sám jsem mu ho předal. Odporná věc. Ale čím dál víc mám dojem, že není tou správnou osobou, která by ho měla vlastnit. Já mu ho vzít nemůžu. Dal jsem své slovo. Ale neslíbil jsem, že o něm nikomu nepovím. Takže přijď za mnou a já ti řeknu, kde se teď Sběratel schovává. Pak mu tu zatracenou věc budeš moct vzít a uklidit ji někam do bezpečí. Co ty na to?“
„Že je to ten nejlepší návrh, který jsem dnes slyšel. Kde tě najdu, Eddie?“
„Vrátil jsem se do skrýše Válečníků kříže. Řekl jsem si, že se tu trochu porozhlédnu, jestli bych tu nenašel ještě něco zajímavého.“
„Jinými slovy, drancuješ,“ řekl jsem.
Uchechtl se. „Starých zvyků se nezbavíš snadno. Víš, kde je skladiště Velkého Sergeje na Kaynek Avenue?“
„Vím. Budu tam za dvacet minut. Víš, že jsou na Noční straně andělé Shůry i Zdola a trhají na kusy každého, o kom se jen domnívají, že by mohl mít něco společného s Nesvatým grálem?“
„Já nechávám na pokoji je, a oni zase nechávají na pokoji mě,“ odpověděl Břitvák Eddie. A zavěsil.
Schoval jsem mobil a obrátil jsem se k Suzii. Vypadala stejně klidně a vyrovnaně jako kdykoliv jindy, chladná jako led a dokonale zkoncentrovaná. Ve stručnosti jsem ji seznámil s těmi částmi svého rozhovoru s Eddiem, které nezaslechla, a ona se zamračila.
„Proč ti prostě rovnou neřekl, kde se Sběratel ukrývá?“
„Protože nikdy nevíš, kdo poslouchá,“ odpověděl jsem. „Na Noční straně nic jako bezpečná telefonní linka neexistuje. Víš, kde sídlí Velký Sergej?“
„Nemyslím.“
„Je to ruský mafián. Dokáže sehnat všechno, na co si vzpomeneš. Zbraně a bojová výstroj jsou jeho specialita, což je zřejmě důvod, proč se Válečníci kříže uchýlili k němu. Bude se ti líbit, Suzie – tedy jestli z něj Břitvák Eddie něco nechal.“
„Ty znáš samé lepší lidi, Taylore. Tak pojďme. Chci už mít tenhle případ za sebou.“
„Suzie…“
„Pojďme.“
Tak jsme šli, spolu, zase jednou bok po boku.

6
Smrt přichází náhle

Suzie a já jsme spěchali povětšinou opuštěnými ulicemi, zatímco po celé Noční straně hořely ohně jako varovné majáky v temnotě. Vzduch byl hustý dýmem, poletujícím popelem a pachem pálených těl. Budovy explodovaly trhané na kusy andělským světlem jako novoroční ohňostroj v Pekle. Nad hlavami nám létalo tolik andělů, že odstínili skoro všechno světlo měsíce a hvězd. Vzhledem k tomu, že většina pouličních svítilen byla rozbitá, osvětlovaly trosky Noční strany hlavně plameny její vlastní zkázy. Suzie a já jsme se drželi stínů, občasné kaluže světla jsme přebíhali co nejrychleji. Ulice se bez obvyklého dopravního ruchu zdály být zlověstně klidné a tiché; každý, kdo mohl Noční stranu opustit, to už udělal a nikdo zvenčí nebyl tak hloupý, aby sem teď strkal nos.
Na Noční straně vládli andělé Shůry a Zdola a noc se ještě nikdy nezdála tak temná.
Dole na náměstí Věže času vyšli někteří z hlavních hráčů té oblasti ven do ulic, aby se postavili útočícím silám. Pozorovali jsme je ze stínu dveřního vchodu a přitom jsme se modlili, aby si nás někdo nevšiml, pán trnoví tam stál hrdě se svou holí moci odřezanou přímo ze Stromu života. Kolem něho praskaly blesky a on se smál jako vrány na bojišti, když andělé ze strachu před jeho zlověstným pohledem prchali do všech stran. Hrabě Video se nedbale opíral o sloup veřejného osvětlení obklopený statickým šumem a světélkující plazmou, bledou pleť zbrázděnou křemíkovými uzlinami a čarodějnými obvody. Zlomyslně se šklebil, zatímco prsty s dlouhými nehty splétal binární magii, přepisoval realitu aplikovanou teorií deskriptivy a matematiky, a žádný anděl se k němu nedokázal přiblížit. Na náměstí se objevil i Král kůže, který s očima rozzářenýma mocí rušil svým strašným kouzlem pravděpodobnosti. Krvavé břity páchnoucí potem, pižmem a neukojitelnou žádostivostí frkal a netrpělivě hrabal kopyty, jak čekal, až se něco dostane na dosah ostrých čepelí jeho paží.
A po celém náměstí Věže času se ozýval strašlivý jekot andělů řvoucích bolestí a vztekem, které magie proudící nocí připravovala o vyhlédnuté oběti.
Andělé kroužili nad našimi hlavami v širokých kruzích stále rychleji a rychleji, pokrývali čím dál větší plochu a jejich počet se neustále zvětšoval. Brzy jich bude tolik, že je už žádná magie všechny nedokáže zastavit, a pak znovu zaútočí.
Jeden už očividně nedokázal čekat a zaplatil za to. Snesl se příliš nízko příliš brzy a jeden z hlavních hráčů ho chytil v letu a ukřižoval na Věži času. Tucty hřebů z chladného železa probodlo jeho roztažené ruce a nohy, takže teď visel na zdi jako žába připravená na laboratorním stole k pitvě. Anděl však stále žil, jeho záře slabě poblikávala jako světlo padající hvězdy. Jeho zlaté oči pomalu ronily slzy zmatku nad tím, že klesl tak hluboko. O omezeních materiálního světa se poučil ne zrovna příjemným způsobem. Jeho uťatá křídla ležela na zemi pod jeho zpřelámanýma nohama.
V hlubinách noci, ve směru, který se nedal označit nebo pojmenovat, se ozýval zvuk, jako když se pomalu otáčí nějaký obrovský motor; to se začaly probouzet starší, temnější a mocnější entity, aby bránily Noční stranu. Vstávaly ze svých dávno zapomenutých hrobů a vylézaly z prastarých hrobek, stvůry a bytosti moci z dávných legend, některé skoro stejně staré jako andělé a stejně tak strašné.
Noční strana je staré, velice staré místo.
Suzie a já jsme se opatrně plížili kolem náměstí, přebíhali jsme od jednoho relativně bezpečného úkrytu k druhému. Vzduch byl plný napětí konfliktů nezměrných sil, jako když se v nočním moři o sebe třou ledovce. Vůbec jsem netoužil se k tomu připlést. Poznám, co je nad mé síly, a Suzie měla pro jednou dost rozumu, aby mě bez řečí následovala. Dnes

v noci byly ve hře síly, které nás oba mohly rozdrtit jako štěnice a ani by si toho nevšimly. Dostat se na druhou stranu náměstí nám trvalo celou věčnost a srdce mi po celou tu dobu divoce bušilo, ale konečně jsme zase mohli vklouznout do požehnané anonymity boční uličky a uhánět jako o život. Za námi něco ječelo, ale ohlížením jsme se nezdržovali. Už jsme nebyli daleko od skladiště Velkého Sergeje.
A samozřejmě Břitváka Eddieho. Prohnilý bůh bleskové břitvy. Možná. Občas přítel, občas ne. Svatý a hříšník, to vše v jediném tajemném a na první pohled velice nehygienickém ranci. Kontakt na menší božstva a rádobybožstva, stejně jako zdroj tolika nepříjemností, kolik jste si dokázali vymyslet. Mimořádně znepokojivý agent dobra a pokud vím, samotné dobro mu do toho nikdy nemělo co mluvit. Žil životem plným násilí jako pokání za své dřívější prohřešky. A že jich nebylo málo. Naposled jsem Eddieho viděl v možné budoucnosti, kam jsem se dostal skrz časový skluz a musel jsem ho tam zabít. Byl to akt milosrdenství, který byl částečně důsledkem toho, co zavinilo Sběratelovo cestování v čase, ale ani tak to nebylo téma, o kterém se snadno konverzuje. Ještě pořád jsem se nerozhodl, jestli o tom mám Eddiemu říct a kolik mu z toho mám prozradit. Všechno to ještě komplikovala skutečnost, že mě Eddie z budoucnosti obvinil ze zavinění konce světa. Kdybych se mu s tím svěřil, mohlo by ho docela dobře napadnout, že by moje zabití ledacos vyřešilo. Budoucnost, kterou jsem navštívil, ovšem nebyla nutně nevyhnutelná. Pokud jde o čas, nic není dáno předem.
Jako u mnoha jiných věcí jsem se nakonec rozhodl, že nejlepší bude počkat a zjistit, jak se věci vyvinou. Rozhodnout jsem se mohl i později, jestli vůbec kdy. Tohle mi šlo vždycky skvěle, odkládat věci na později. K čertu, kdyby se v tom soutěžilo na olympiádě, vybojoval bych zlatou.
Když jsme dorazili ke skladištním blokům, zastavili jsme se a důkladně se rozhlédli. Všude kolem hořely ohně a některé z nich se už dávno vymkly kontrole. Tancující plameny vrhaly stíny, ale smrtelníky ani anděly nikde vidět nebylo. Boj už tady skončil nebo se přesunul jinam a zanechal za sebou jen zkázu a trosky. Vzduch byl dusný a horký jako za letního dne a dvakrát tak parný. Na konci ulice jsem viděl skladiště Velkého Sergeje; jen další anonymní budova mezi mnoha podobnými. Připadalo mi, že všeobecnému ničení odolala docela dobře. Cesta k ní se zdála být čistá, ale ještě jsme zůstali v úkrytu. Nechtěl jsem se unáhlit. Břitvák Eddie by ani na okamžik neváhal vlákat mne do pasti, kdyby měl pocit, že tím poslouží dobré věci. Suzie po mém boku se neklidně vrtěla, pohrávala si se svou policejní brokovnici a mračila se, protože ji neměla na koho použít.
„Celé to smrdí, Taylore.“ Její hlas zněl chladně a klidně jako jindy, ale klouby na prstech měla bílé, jak křečovitě svírala svou zbraň. Nejspíš jsem jí měl navrhnout, aby šla domů, odpočinula si a nabrala síly, ale neudělal jsem to, protože jsem ji potřeboval. Zavětřila v páchnoucím vzduchu, jako kdyby si myslela, že dokáže vycítit potíže, a možná že to doopravdy dokázala. „Přeber si to. Proč by Sběratel Eddiemu vyklopil svoje nejpřísněji střežené tajemství, kde se nachází jeho sbírka? Eddie je poděs, ale Sběratel by klidně podřízl vlastní babičku, kdyby na tom mohl nějak vydělat. Nezdá se mi, že by takhle riskoval, pokud by k tomu neměl zatraceně dobrý důvod. A každý ví, že Sběratel nikdy nedá zadarmo něco, co může prodat.“
„To je pravda,“ odpověděl jsem. „Ale na druhé straně, Břitvák Eddie není zrovna chlápek, kterému se snadno říká ne. Dá se čekat, že jestli byl Sběratel skutečně přinucen odhalit, kde má skladiště, určitě už plánuje přemístit svoje poklady někam jinam. Když budeme se získáváním informací od Eddieho příliš otálet, možná zjistíme, že už jsou bezcenné.“
„Přestěhovat se bude Sběrateli chvíli trvat,“ řekla Suzie. „Jestli má doopravdy všechno to, co se povídá, že má, nepřemístí to ze dne na den. Zvlášť když na sebe nebude chtít připoutat pozornost. A to za předpokladu, že už má nějakou vhodnou skrýš pro svou sbírku připravenou. Ne, máme čas. Spíš mi dělá starosti, jak dlouho si můžeme dovolit tady okounět. Začínám mít pocit, jako kdybych na sobě měla namalovaný terč. Najdi mi něco, do čeho to můžu napálit.“
Samozřejmě měla pravdu. Za okolností, jako byla tahle, může být nedělat nic stejně nebezpečné jako udělat chybu. Tak jsem vyrazil ulicí ke skladišti Velkého Sergeje, jako kdybych neměl na světě jedinou starost. Suzie to trochu kazila tím, že se vedle mě pohybovala přískoky, pušku připravenou k výstřelu a rozhlížela se jako toulavý pes na předměstí. Nikdo na nás nevystřelil ani se na nás nesnesl z nebes na zářících křídlech.
Průčelí skladiště Velkého Sergeje tvořila dlouhá prázdná zeď bez jakéhokoliv nápisu nebo firmy. Velký Sergej na reklamu nevěřil. Buďto jste o něm věděli, nebo jste nebyli dost důležití, aby s vámi jednal. Po celou dobu, co jsme se blížili k předním dveřím, jsem měl oči na stopkách, připravený kdykoliv uhnout, zakličkovat a dát se na útěk, kdyby to bylo nutné. Skladiště mělo být chráněno nejrůznějšími bezpečnostními systémy, samočinnými kletbami počínaje a protiletadlovými děly konče. Ještě nikdo neokradl Velkého Sergeje a nežil pak dost dlouho na to, aby se tím mohl pochlubit. Což lidi samozřejmě neodradilo od toho, aby to nezkoušeli. Koneckonců, tohle je Noční strana. Podle toho, co jsem slyšel, měly být Přední dveře ze šest palců silné solidní oceli a opatřené nejdokonalejšími elektronickými zámky; všechna okna měla neprůstřelná skla a ocelové okenice. Velký Sergej měl rád pocit bezpečí.
Ne že by cokoliv z toho dokázalo zadržet Břitváka Eddieho.
„Jestli má Velký Sergej rozum, určitě to tady zajistil proti vloupání a pak se vypařil někam, kde ho nikdo nenajde,“ poznamenala Suzie. „Jak se tam v tom případě dostaneme?“
„Budeme muset improvizovat,“ odpověděl jsem a snažil jsem se, seč mi síly stačily, aby to znělo sebevědomě.
„No jasně,“ řekla Suzie. „Improvizovat. Náhle, bezohledně a nemilosrdně. Už teď se cítím lépe.“
„Naneštěstí,“ řekl jsem zamyšleně, když jsme dorazili k přednímu vchodu, „nás v tomto ohledu už někdo předešel.“
Z téhle vzdálenosti bylo zřejmé, že skladiště podlehlo frontálnímu útoku. Několik oken bylo rozbitých, což nemohlo být vzhledem k těm neprůstřelným sklům nic snadného, a jejich ocelové okenice byly zprohýbané a visely nakřivo na vytržených pantech nebo chyběly úplně. Ve výšce prvního patra zela ve zdi díra jako od dělové koule. Nebo velice vzteklé pěsti. A slavné přední dveře, šest palců kvalitní oceli střežených všemožnými zabezpečovacími prostředky, někdo vytrhl ze zdi a teď ležely na ulici několik kroků od nás ve značně žalostném stavu. Obešel jsem je širokým

obloukem a opatrně se přiblížil k otvoru, do kterého dříve patřily. Suzie se držela těsně vedle mě, brokovnici připravenou. Nakoukl jsem dovnitř, a když jsem se ujistil, že se tam nic nehýbe, vešel jsem do přijímací haly. Suzie tam vklouzla za mnou a brokovnicí přitom mířila hned sem a hned zase tam, jak hledala, do čeho by vyprázdnila její hlavně. Hrozba bezprostředního násilí jí viditelně zvedla náladu.
V hale vládl příšerný chaos. Každičký kousek nábytku a zařízení, který nebyl rozsekaný na kusy, byl alespoň převržený; z většiny bylo dříví na podpal. Drahé koberce byly roztrhané a vypadaly, jako kdyby se přes ně přehnala armáda. Díry od kulek na stěnách překrývaly stopy explozí a nebylo pochyb, že ozdobné rostliny v kořenáčích, které původně stály v rozích, to už mají za sebou. Všechna ta destrukce by mohla být svým rozsahem až komická, nebýt krve. Krev totiž byla všude, musely jí být galony. Roztrhané koberce jí byly prosáklé tak, že nám čvachtaly pod nohama. Cákance krve byly i na stěnách, kde je doplňovaly občasné krvavé otisky rukou. Krev stékala z trosek nábytku a na stropě vytvářela mokvající skvrnu. Vůbec se mi nechtělo přemýšlet, co mohlo způsobit, že krev vystříkla do výše skoro dvanácti stop. Obešel jsem místo, kam kapala, a zamířil jsem na druhou stranu haly. Přitom jsem se ohlédl na Suzii.
„Kdybych nevěděl, že to není možné, přísahal bych, že už jsi tu byla."
Nešťastně si povzdechla. „Ne, tohle je práce Břitváka Eddieho. Já jsem profesionál, zatímco on je… nadšenec. Víš, co mi tady dělá největší starost? Ta spousta krve… a žádné mrtvoly. Co, k čertu, udělal se všemi těly? A co mají znamenat všechny ty náboženské nesmysly na stěnách?"
Kývla hlavou k obrazům visícím nakřivo na zdech. Všechny do jednoho znázorňovaly naturalisticky vyvedené scény ze zabíjení křesťanských mučedníků s důrazem na krev, vnitřnosti a utrpení. Byly tu i velké kříže. Mimořádně realistické kříže. A také nápisy vyvedené obrovskými tiskacími písmeny: Modli se o milost, dokud ještě můžeš. Každý den tvého života tě Bůh soudí. Žádný soucit s nehodnými. Jediný způsob jak žít je žít v Kristu. Už jsi dnes zabil alespoň jednoho nevěřícího?
„Síla," poznamenala Suzie.
„Když jsem tu naposled zaskočil na slovíčko s Velkým Sergejem, nic z toho tady nebylo," řekl jsem. „On věřil v zisk, ne ve zbožnost. Takže musím předpokládat, že pro něj byli Válečníci kříže tak dobří obchodní partneři, že jim rovnou pronajal celý svůj sklad. A oni… se tady zařídili po svém. Zajímalo by mě, kolik zbraní od něho nakoupili?"
Suzie se zamračila. „Copak si neuvědomoval, že plánují válku proti celé Noční straně?"
Pokrčil jsem rameny. „Pokud ano, bylo mu to jedno. Za předpokladu, že od nich dostal zaplaceno předem. Někdo by na tom vydělal tak jako tak, tak proč ne on?" Rozhlédl jsem se po krvi a zkáze kolem. „Nesvatý grál toho má na svědomí hodně. Juda říkal, že přitahuje zlo."
Suzie na mne pohlédla. „Juda?"
„Náš klient."
„Jo, jistě. Stalo se toho tolik, že jsem na něj skoro zapomněla. Tak kam půjdeme teď, Taylore?"
„Myslím, že jsem našel svou stopu," odpověděl jsem. Podívala se směrem, kterým jsem ukazoval. U dveří označených SCHODIŠTĚ někdo krví namaloval velkou šipku. „Ty schody vedou ke kancelářím v třetím podlaží. Raději sebou hodíme. Břitvák Eddie čeká."
„Nádhera," řekla Suzie.

Vyšli jsme po schodech nahoru a orientovali jsme se podle krvavých šipek. Suzie šla první s brokovnicí připravenou k výstřelu a důkladně prozkoumala každý stín, než kolem něj prošla. Na žádné ošklivé překvapení jsme nenarazili, jen na další trosky a krev. Podle toho, kolik jí bylo, tady musela zemřít strašná spousta lidí, a to docela nedávno. Mrtvoly jsme stále nenašli žádné. Krvavé šipky nás nakonec zavedly do malé kanceláře v zadní části třetího podlaží. Dveře někdo vykopl dovnitř a teď opile visely na jediném pantu. Suzie a já jsme se protáhli kolem nich. Laciný, leč praktický nábytek uvnitř kanceláře byl nepoškozený, ale přes jednu stěnu byl dlouhý cákanec krve. Nedaleko od něj zel otevřený trezor, jehož těžké ocelové dveře ležely utržené na podlaze. A u psacího stolu, za hromadou papírů z trezoru, kterými se probíral, seděl Břitvák Eddie. Ani nevzhlédl, když jsme vešli dovnitř.
„Ahoj, Johne, Suzie. Pojďte dál. Chovejte se tu jako doma. Hned se vám budu věnovat."
Suzie zamířila přímo k trezoru a po tváři se jí rozlil široký úsměv, když zjistila, že je pořád plný bankovek. Okamžitě jich podstatnou část přemístila do početných kapes své bundy. Suzie vždycky byla velice prakticky založená.
Prohnilý bůh bleskové břitvy vypadal víceméně jako vždycky, tedy jako silně zanedbané individuum v příliš velkém šedém plášti, který pamatoval lepší dny, ale velice dávno. Byl potrhaný a rozedraný a pohromadě ho zjevně držela jenom nastřádaná špína a mour. Eddieho dlouhý, pohublý obličej byl nepřirozeně bledý, samá temná prohlubeň a horečnatě se lesknoucí oči. Hlas měl hluboký, bezvýrazný a zněl skoro strašidelně. Páchl skutečně příšerně, také jako vždycky. Ve stokách umírají na černou smrt krysy které páchnou méně než on. Mouchy nepřitahuje jenom proto, že když se k němu příliš přiblíží, padají mrtvé k zemi. Jeho štíhlé bledé ruce se metodicky probíraly papíry na stole a tu a tam některý z nich odložily stranou na zvláštní hromadu.
„Válečníci kříže jsou extremistická, krajně pravicová křesťanská sekta," řekl Eddie konečně, aniž vzhlédl od práce. „Silně rozšířená, finančně skvěle zajištěná a kdykoliv ochotná dštít síru a oheň na… vlastně na každého, kdo je podle jejich názoru nebere dost vážně. Tahle konkrétní odnož Válečníků plánovala širokou invazi na Noční stranu za účelem nalezení Nesvatého grálu. Velký Sergej jim k tomu prodal všechno potřebné od starých Tygrů po přenosné raketomety a více zbraní a munice do nich, než si vůbec chci představovat. Potom prozíravě zmizel, než ten cirkus začne. Odporní parchanti, ti Válečníci. Podle toho, co jsem tady našel, plánovali Noční stranu zapálit a pak tak dlouho střílet po všem, co se hne, než jim někdo vydá Nesvatý grál. Jenže měli štěstí. Někdo sem přišel a nabídl jim, že jim tu prokletou věc prostě prodá. Oni toho ubohého hlupáka přirozeně mučili tak dlouho, až jim řekl, kde to je, a pak si pro to došli sami.

A pak jsem přišel já a vzal jsem jim to. Poté, co jsem zlomil jejich nechuť mi to vydat.
Válečníci kříže v minulosti spáchali hromadu skutečně odporných věcí a já jsem hledal záminku, jak jim dát najevo, že mi nejsou ani trochu sympatičtí. Právě extremisté jako oni kazí církvi jméno. Samozřejmě tohle byla jen malá pobočka, ale když nic jiného, alespoň jsem jim dal důvod k zamyšlení.“
„K zamyšlení?“ opáčil jsem.
„Jestli by pro ně nebylo lepší vyhýbat se napříště Noční straně.“ Teprve nyní vzhlédl a usmál se na nás bezkrevnými rty. „Kéž bych věděl, že se sem chystají andělé. Ti by se s Válečníky zřejmě vypořádali ještě nelítostněji. Ne že bych měl anděly radši než extremisty.“
Suzie se k nám připojila, bundu útěšně vycpanou hotovostí. Přísně se na Eddieho podívala. „Co jsi udělal se všemi těmi mrtvolami, Eddie?“
Znovu se na okamžik usmál. „Prodal jsem je. A za slušnou cenu, jestli tě to zajímá.“
Existují témata hovoru, která je lépe ukončit co nejdříve. Zdvořile jsem si odkašlal, abych připoutal Eddieho pozornost zpátky na sebe. „Říkal jsi, že víš, kde najdu Sběratele, Eddie. Vážně bych ho potřeboval vidět co nejdříve.“
„Ano, jistě. Velké tajemství Noční strany: kde má Sběratel svoje tajné doupě. Byl jsem tam. Nejspíš ti vrtá hlavou, proč by odhaloval tak přísně střežené tajemství zrovna někomu, jako jsem já. Ve skutečnosti je to prosté. Nedal jsem mu na vybranou. Krátká prohlídka jeho sbírky byla součást ceny, kterou jsem požadoval za to, že seberu Válečníkům Nesvatý grál a donesu mu ho.“ Eddie se tiše zasmál a znělo to, jako když se vítr prohání v uschlých větvích. „Měl jsem ho na lopatkách a on to věděl. Představa, že přijde o tak cenný exemplář, ho přiváděla k šílenství a já jsem chtěl vidět jeho sbírku. Ani jsem nevěděl, že v ní měl i Mluvící pistoli, dokud mi neřekl, že ji ztratil. Odporná zbraň. Vím, že ji teď máte vy. Uděláte nejlíp, když se jí zbavíte. Mluvící pistole ještě nikomu nepřinesla štěstí, bohatství ani moudrost. Byla vyrobena jako nástroj ničení a to je také jediné, co umí. Na druhé straně, napadlo mě, že jestli měl Sběratel jednu takovou zbraň, mohl by mít i jiné, a chtěl jsem vědět jaké. Koneckonců by se je někdy mohl pokusit použít proti mně.“
Na to se dala říct spousta věcí, ale já jsem se rozhodl, že si je nechám pro sebe. „Zkoušeli jsme Mluvící pistoli použít,“ řekl jsem. „Nepovedlo se nám to.“
„Ta prokletá věc je živá,“ dodala Suzie. „A zlomyslná.“
„V tom případě mě poněkud udivuje, že ještě žijete,“ odpověděl Eddie. „K čertu, je div, že jste nepřišli o rozum.“
„Jak to vypadalo u Sběratele?“ zeptala se Suzie jako obvykle k věci.
„Bylo to velké,“ řekl Eddie. „Větší, než může lidská mysl bez potíží obsáhnout. Spousta pater, všechna zaplněná od stěny ke stěně vším možným včetně beden, které ještě nikdo nestihl vybalit. Musí toho mít tolik, že ani neví, co všechno má. A přirozeně umře dřív, než mu to k čemu bude.“ Eddie se na okamžik zamyslel. „Řeknu vám, musí být sběratelem déle, než bych si myslel. Nevěřili byste, co všechno jsem u něj viděl…“
„Kde je jeho skrýš, Eddie?“ zeptal jsem se trpělivě. „A jak se tam dostaneme?“
Eddie odkudsi vytáhl paměťovou kartu a položil ji před sebe na stůl. Byla vyrobená z mosazi a vykládaná drahokamy. „Tahle karta je naprogramovaná, aby odemkla všechny jeho zámky. Sběratel by ještě neměl vědět, že už ji nemá, ale stejně bych s jejím použitím příliš neváhal.“
„Eddie,“ zopakoval jsem. „Kde–“
„Na Měsíci,“ řekl Břitvák Eddie. „V systému chodeb a jeskyní vykopaných hluboko pod Mořem klidu. Má tam elektřinu, atmosféru i umělou gravitaci. Nevím, jestli ten kryt někdo vybudoval přímo pro něho, nebo jestli jej zdědil… Tak či tak, zařídil se tam jako doma, vybavil to všemožnými hlídacími systémy včetně několika zjevně uloupených z budoucnosti. Toho chlapa nemůžete neobdivovat… Jak se vy dva dostanete na Měsíc a do jeho doupěte je naneštěstí váš problém. Já vám s tím nepomůžu. Sběratel mne tam i zpátky prostě teleportoval. Nějaké otázky?“
„Ano,“ řekl jsem. „Neznáš nějakou dobrou cestovní kancelář?“
„Vida, Taylor,“ ozval se za mnou klidný, povědomý hlas. „Vždy připraven udělat nějaký ten dětinský vtípek.“
S otáčením jsem nijak nespěchal. Ten hlas jsem znal. Patřil Walkerovi, který stál nonšalantně ve dveřích, prvotřídní městský gentleman jako vždy. Suzie se už otočila a teď na něho mířila svou brokovnicí. Walker ji pozdravil cvrnknutím do krempy klobouku. Podíval se na Břitváka Eddieho a na okamžik předvedl okázale znechucený výraz, než se obrátil zase ke mně.
„Vidím, Taylore, že se pořád držíte té nejhorší společnosti. Neměl byste se tak zahazovat.“
„Takže bych měl dělat pro vás a pro Autority?“ Věnoval jsem mu svůj nejlepší mrazivý úsměv. „Walkere, na Autority bych se ani nevymočil, kdyby hořely v ohni. Ony a vy představujete všechno, čím opovrhuji. Mám svou hrdost. O skrupulích nemluvím.“
„Ano,“ přikývl Walker. „Raději ne. Bojím se, že pro vás mám špatné zprávy, Taylore. Vypadá to, že se andělé spojili s mými nadřízenými. Je to trochu šok že? Mí nadřízení měli za to, že se k nim nikdo nedokáže dostat… Tak či tak, andělé jim dali velice jasně najevo, že buďto s nimi budou Autority plně spolupracovat při hledání Nesvatého grálu, nebo andělé smažou Noční stranu ze světa. Zmasakrují všechno živé a nenechají tady kámen na kameni. Andělé nejsou zrovna nejohleduplnější bytosti, ale řekl bych, že to ani nemají zapotřebí.“
„O kterých andělech vlastně mluvíme?“ zeptala se Suzie. „O těch Shůry, nebo Zdola?“
„To nevím,“ řekl Walker. „O jedněch z nich. Nebo obojích. Záleží na tom? Důležité je, že Autority investovaly do Noční strany příliš mnoho prostředků, než aby si mohly dovolit o ni přijít, takže souhlasily, že andělům pomůžou. Přesněji řečeno přikázaly mi, abych šel a přivedl vás, Taylore. Takže vás teď vezmu hezky s sebou, popovídáme si u čaje a možná i sušenek a pak použijete to svoje speciální nadání, abyste zjistil, kde se Nesvatý grál nachází. A ne, nemáte v té věci na výběr. Vaše přítomnost je nutná. Nemračte se, Taylore. Zachráníte Noční stranu od naprostého zničení a hezky se zapíšete u Autorit. Většina lidí by se tím cítila poctěna. Tak pojďte, drahý hochu. Času není nazbyt.“
„Vy si myslíte, že vás nechám, abyste si ho jen tak odvedl?“ Suziin hlas zněl velice klidně a velice nebezpečně a hlaveň

její brokovnice mířící na druhý knoflík Walkerovy vesty se ani nehnula. „Autoritám jsem nevěřila nikdy a teď už s tím začít nemíním. Andělé se už jednou pokusili Taylorovi vyhrožovat a přinutit ho, aby jim Nesvatý grál našel. Tohle je Noční strana, Walkere. My se tady neklaníme Nebi ani Peklu."
Na Walkera to žádný dojem neudělalo. „Ohledně vás nebo Eddieho žádné rozkazy nemám. Oba můžete svobodně odejít a věnovat se svým záležitostem. Pokud se mi nebudete chtít plést pod nohy, protože v tom případě bych opravdu nemohl ručit za vaši bezpečnost."
Napětí v místnosti stouplo o celý řád. Suzie se nepříjemně šklebila a Eddie si Walkera zamyšleně měřil pohledem, který nevěštil vůbec nic dobrého. Kdokoliv jiný by se otočil a pádil pryč, ale Walker ne. Byl hlasem Autorit a stála za ním jejich moc. O Walkerovi a o tom, co udělal, se vyprávěla spousta příběhů a ani jeden z nich neměl šťastný konec.
Vykročil jsem vpřed, abych strhl jeho pozornost na sebe. Usmál se, ale pouze spodní částí obličeje, nikoliv očima.
„Dobrá práce, Taylore. Věděl jsem, že se mohu spolehnout, že nakonec uděláte, co je třeba."
„Před nějakou dobou jste mě ujistil o svém přesvědčení, že tohle nějak vyřeším," opáčil jsem. „Říkal jste, že by pro všechny bylo nejlepší, kdybych Nesvatý grál našel a odstranil ho z dosahu všech."
„Časy se mění," odpověděl Walker klidně. „Moudrý muž se skloní před nevyhnutelným. Mám svoje rozkazy a teď je máte i vy. Pojďte se mnou, Taylore. A nechtějte, abych ztratil trpělivost."
„Opravdu toužíte po tom být se mnou o samotě?" zeptal jsem se a něco v mém hlase způsobilo, že se jeho oči zúžily.
„Možná bychom to měli zkusit, jen abychom zjistili, jak to dopadne. Neuvažoval jste někdy… nepřemýšlel jste, jestli si vy a já skutečně zasloužíme pověst, kterou na Noční straně máme?"
Walker si mne dlouho zamyšleně prohlížel a já jsem mu pohled lhostejně oplácel. Cítil jsem, že se Suzie chystá k akci; byla napjatá jako stlačená pružina. A pak se Walker zase usmál tím svým okouzlujícím úsměvem a pokrčil rameny:
„Možná někdy jindy, Taylore. Víte určitě, že bych vás nemohl nějak přesvědčit, abyste šel se mnou? Disponuji mocí, proti které byste určitě nechtěl stát. A přece byste neriskoval, že vaši přátelé dojdou k úhoně?"
Suzie se podrážděně zašklebila. „Jo, jasně. Už se třeseme strachy."
„Sbohem, Walkere," řekl jsem. „Jsem si jist, že cestu ven najdete sám."
Walker potřásl hlavou. „Víte, že váš otec by vaše chování neschvaloval, Johne. On věděl, co je to povinnost a zodpovědnost."
„Mého otce z toho vynechte! Co dobrého mu práce pro Autority přinesla? A kde jste byl vy, když vás potřeboval? Prý jste byl jeho přítel! Kde jste byl, když se oženil s mou matkou? Možná bychom si mohli promluvit o ní. Líbilo by se vám to?"
„Ne," odpověděl Walker. „Nelíbilo."
„Ne, to nikomu," řekl jsem chladně a zatrpkle. „Zvláštní, že?"
Břitvák Eddie vstal a všechny oči se rázem upřely na něj. Normálně nevypadal jako bůhví co, ale teď se zdálo, že jeho přítomnost vyplňuje celou místnost. Podíval se na Walkera a Walker sklopil oči – skoro uctivě.
„John nemusí chodit nikam, kam jít nechce," řekl Břitvák Eddie a znělo to, jako když soudce vynáší rozsudek. „A nemysli si, že mi můžeš vyhrožovat, Walkere. Čelil jsem horším věcem, než jsou Autority nebo andělé."
„A já umím být pěkně tvrdohlavá," řekla Suzie.
Viděl jsem Nesvatý grál," pokračoval Břitvák Eddie. „Sběratel nebyl hoden ho vlastnit a nebudeš ho mít ani ty nebo andělé. Nepatří sem a jediný, komu věřím, že nás ho zbaví, je Taylor. Jděte, Johne, Suzie. Já už Walkera zaměstnám."
Walker se na mě podíval skoro smutně. „Přece si nemyslíte, že jsem sem přišel sám, že ne?"
Pestře zbarvená šmouha se prosmýkla kolem nás do kanceláře, mihla se otevřenými dveřmi skoro příliš rychle na to, abychom ji zahlédli. Něco se o mě otřelo a skoro mě to přitom srazilo na zem, pak to plnou silou udeřilo do Břitváka Eddieho. Čirá energie nárazu ho vymrštila do vzduchu, takže pozpátku proletěl zavřeným oknem za sebou a zřítil se na ulici o tři patra níž. Suzie se teprve začala otáčet a zvedat brokovnici, když se šmouha zatočila a mihla zpátky k ní.
Jediná ruka podobná pařátu jí vyrazila zbraň z rukou a prakticky současně ji sekla přes břicho. Černá kožená bunda doslova vybuchla v cárech a Suzie krátce vykřikla šokem a bolestí, jak se její břicho otevřelo jako obrovská ústa a vyvalily se z něj zkrvavené vnitřnosti. Klesla na kolena a oběma rukama se pokusila nacpat si vyhřezlá střeva zpátky. Další krev jí smáčela klín a nohy a vytvořila na koberci u jejích nohou zlověstně velkou louži.
Trvalo to jen zlomky vteřiny, než jsem k ní přiskočil, poklekl jsem a sevřel ji v náručí, ale v tu chvíli mi to připadalo jako věčnost. Pevně jsem ji držel kolem ramen a snažil jsem se zastavit chvění jejího těla. Obličej měla bledý jako kost a lesklý potem. Upřela na mě oči a pokusila se něco říct, ale ústa měla zkřivená křečí a odmítaly ji poslouchat. V jejím výrazu nebyl strach, spíš něco jako zděšené odevzdání. Jednou zkrvavenou rukou sáhla po své zbrani, ale ta ležela na druhé straně místnosti. Druhou rukou se stále pokoušela nacpat si potrhané vnitřnosti zpátky do břišní dutiny. Pach krve a obsahu střev byl tak silný, že se takřka nedal snést. Suzie lapala po dechu a každé přerývané nadechnutí ji stálo značné úsilí.
Umírala a oba jsme to věděli.
A pak se najednou šmouha zastavila přede mnou, ustálila se do podoby, kterou jsem znal, přestože jsem ji už léta neviděl. Měl jsem to vědět: nikdo jiný než ona to být nemohl. Zaujala elegantní pózu a obdařila mne šťastným, spokojeným úsměvem. Vždycky se ráda předváděla. V jedné ruce v bílé rukavičce svírala pouzdro s Mluvící pistolí, které Suzii vzala, když jí rozervala břicho. Několikrát přede mnou pouzdrem zamávala jako trofejí a pak si ho strčila pod paži.
„Malá prémie navíc k horentní odměně. Nevadí ti to, Walkere, drahoušku?"
Walker chtěl něco říct, ale pak to nechal plavat.
„Ahoj, Belle," řekl jsem hlasem, který jsem nepoznával. „Nějaký čas jsme se neviděli, že?"
„Roky a roky, drahoušku. Ale znáš mě. Vždycky mne potěší, když narazím na staré přátele."

Belle. Zkratka pro La Belle Dame Sans Merci. Vysoká a elegantní, půvabná a důmyslná, nadpřirozeně štíhlá. Má styl a třídu a zlověstný šarm a aristokratické pohrdání pro takové úzkoprsé malichernosti, jako je etika a morálka, dobro nebo zlo. Je to, co je, a je s tím nadmíru spokojená – se svým obličejem a nádherně tvarovanými rysy, širokým čelem, purpurovýma očima a velkými smyslnými ústy. Belle je na volné noze: intrikánka, vražedkyně, zlodějka a spiklenkyně nebo cokoliv jiného, co ji zrovna zaujme a za co je jí někdo ochoten zaplatit. Dělala to odjakživa a vždycky podle svých vlastních podmínek. Cestuje z jednoho evropského hlavního města do druhého, za sebou zanechává stopu zlomených srdcí a mrtvol a nemá ve zvyku ohlížet se zpátky. Většinou se drží dál od Noční strany. Tvrdí, že je to tu pod její úroveň. Myslím, že ve skutečnosti se cítí jistější tam, kde jí nekonkuruji.
Abych jí nekřivdil, vždycky byla ochotná utkat se s každým a kdekoliv, a ještě jsem neslyšel, že by prohrála. Hlavně proto, že byla vyzbrojená trofejemi, které získala od svých četných obětí. Na zádech nosila kožešinu z vlkodlaka, tlustou, šedou a hustou. Stáhla mu ji osobně a teď ji používá jako plášť s jeho hlavou jako kapuci. Jeho dlouhé vlčí zuby jí udělaly důlky do čela nad jejíma purpurovýma očima. Není to jen ozdoba: svou magií udržuje kožešinu při životě a připojila ji ke svému organismu. Teď je to její kůže a díky ní má vlkodlačí schopnost regenerace. Zlatý kyrys, který nosí, je vyrobený z dračí kůže a je pro všechny známé zbraně neproniknutelný. Zářivě bílé loketní rukavičky byly vyrobeny z kůže upíra a Belle je z nemrtvé oběti stáhla vlastnoručně. Na jedné ruce jí z konců prstů vyrážejí ostré drápy – ty usekla ghúlovi a naroubovala si je na vlastní nehty. Vysoké kožené boty, které nosila, byly nové. Komu je vzala, nevím. Bellina magie dokázala učinit všechny ty trofeje součástmi jejího vlastního těla a s nimi ji prakticky nebylo možné zabít.
Belle se nejen vypracovala, ale prakticky vytvořila sama.
Čeho si u ní člověk obvykle všiml na první pohled, bylo, že se k sobě dvě poloviny její tváře nehodí. Levá půlka byla výrazně tmavší než zbytek jejího těla. Jedna z jejích obětí se k Belle dostala dost blízko na to aby jí strhla polovinu tváře. Když ji pak Belle zabila vzala si půlku jejího obličeje jako náhradu. Nová pleť byla mladší, pevnější a padla jí dokonale.
Pokud byl šek krytý, Belle byla ochotná jít kamkoliv a udělat cokoliv. Nebo pokud nepřítel představoval výzvu a nebo měl něco, co Belle chtěla.
Přitiskl jsem Suzii k sobě a držel jsem její ochablé tělo v náručí. V důsledku šoku se nekontrolovaně chvěla. Z koutku úst jí náhle vytryskl pramínek krve a stekl jí dolů po bradě. Skoro jsem cítil, jak z ní uniká život. Část mého já se chtěla vrhnout na Belle a uškrtit ji za to, co udělala. To ale nešlo. Musel jsem být chytřejší, důmyslnější. Belle byla obrněná proti všem možným útokům, fyzickým i magickým. Nebo si to alespoň myslela. Mou jedinou nadějí bylo zachovat klid a chladnou hlavu. Zaměstnat Belle mluvením, rozptýlit její pozornost a pak na ni pomalu a velmi obezřetně zaostřit svoje nadání. Když to udělám dobře, vůbec si toho nevšimne. Pokud se mi podaří zúžit své soustředění do uzoučkého paprsku, mohl bych překonat její mentální a magické ochrany na dost dlouho, abych zjistil, co musím udělat. Kdyby Belle vytušila, co chystám, bez ohledu na své pověření by mi ve zlomku vteřiny rozervala hrdlo. A dokonce i tak omezené použití mého nadání bylo stále majákem zářícím do tmy a prozrazujícím moji přítomnost těm, kdo po mně pasou. Proto jsem musel být opatrný, soustředěný a velice nenápadný.
Naštěstí jsem v tomhle skutečně dobrý.
„Je to tak dávno, Belle," pronesl jsem hlasem, který nemohl mít daleko k normálnímu. „Kolik to může být, šest sedm let, co jsme společně dělali na Hellstormově případu? Připadalo mi, že jsme docela dobrý tým."
„Nesnaž se apelovat na mou lepší stránku, drahoušku," odpověděla Belle podivuhodně chladným a zastřeným hlasem. „Víš dobře, že žádnou nemám. Byli jsme dobří parťáci, Taylore, ale nic víc."
„Slyšel jsem, že tě dostal Kráčející muž, že tě vyslídil v katakombách pod Paříží."
„Skoro se mu to povedlo, drahoušku, ale mě je velice těžké zabít. Na rozdíl tady od toho tvého ubohého miláčka. Chudinka Suzie. Nikdy jsem nepochopila, co na ní vidíš."
„Jsi mnohem rychlejší, než jsi bývala, Belle. Jíš víc vitamínů?"
„Vidíš tyhle boty, drahoušku? Nejsou prostě úžasné? Stáhla jsem z kůže menší řecké božstvo, a tak jsem si přisvojila jeho rychlost."
„Vzdejte to, Johne," řekl Walker. „Pojďte se mnou a já vám slibuji, že se Suzii dostane pomoci. Nikdo tady nemusí zemřít. Nenechte se vést svou pýchou. Tentokrát jsem na straně dobra. Snažím se zachránit Noční stranu před zkázou."
„Slyšel jsem," odpověděl jsem s pohledem stále upřeným na Belle, „že jestli se Nesvatý grál dostane do ruky andělům, Armagedon na sebe nenechá dlouho čekat."
„Říkáte to, jako kdyby to bylo něco špatného," řekl Walker. „Temný pohár nepatří do rukou lidem, Johne. Vždycky s ním byly jenom potíže. Proč ho nepředat někomu, kdo se o něj postará lépe než my?"
„To je Walker," řekl jsem posměšně. „Vždycky připravený dělat druhým kázání." Smutně jsem se usmál na Belle. „Už bys měla vědět, že nemůžeš věřit jemu ani Autoritám."
„Já nevěřím nikomu, drahoušku. Ale Walker zaplatil předem, takže pro něj budu pracovat tak dlouho, dokud mu vydrží peníze. A až bude tahle nešťastná záležitost vyřízená a oni s tebou skončí, mám slíbeno, že se mohu pošťourat ve tvém živém mozku a zjistit, kde je zdroj tvého zvláštního nadání. Potom ti ho vyrvu a přesadím ho do své vlastní hlavy. Tvůj dar pak bude patřit mně. Není to sladké? Znamená to, že budeš můj navěky. Teď pusť Suzii, drahoušku, a pojď se mnou. Nebo si chceš předtím trochu zatančit?"
Opatrně jsem položil Suzii na bok do louže její vlastní krve. Její oči se pořád upíraly na mne. Vstal jsem a otočil jsem se k Belle. Celý předek trenčkotu jsem měl prosáklý Suziinou krví. Tekla mi i ze zaťatých pěstí. Chladnokrevně jsem se na Belle zašklebil. „Zatancujeme si, drahoušku."
Vysmála se mi do obličeje. „Přece bys neuhodil dámu!"
„Jistě že ne," opáčil jsem. „Ty nějakou znáš?"

A zatímco se stále ještě smála, zasáhl jsem ji svým nadáním zkoncentrovaným do úzkého paprsku, který proklouzl jejími obranami. Svým nadáním dokážu nalézt cokoliv. Tentokrát jsem objevil drobné kouzlo, kterým Belle držela nabytou kořist pohromadě a s jehož pomocí mohla využívat všechny její rozmanité vlastnosti. Vyrvat jí to kouzlo a rozdrtit ho ve své mysli byla ta nejjednodušší věc na světě. Sotva stačila vykřiknout, když jsem ji o ně připravil a současně jsem ji tím zbavil i moci nad vlastním tělem. Vlkodlačí kůže jí odpadla od zad a z hlavy a zanechala po sobě jen živé, krví mokvající maso. Dlouhé rukavice a boty v jediném okamžiku popraskaly a rozpadly se, takže jí na rukou a na nohou zbyly jen obnažené svaly a šlachy. Půlka obličeje, ta mladší půlka, se jí odloupla od hlavy a ve formě prachu se snesla k zemi. Belle příšerně zaječela a druhá půlka tváře se jí stáhla hrůzou.
Přistoupil jsem k ní a jediným úderem jsem jí zlomil krk. Byla mrtvá, ještě než dopadla na podlahu.
Sklonil jsem se nad ní a ze země jsem sebral vlkodlačí kůži. Začala se mi v rukou rozpadat, ale doufal jsem, že vydrží dost dlouho, aby posloužila svému účelu. Rozhlédl jsem se po Walkerovi, ten však mezitím někam zmizel. Patrně pro posilu. Poklekl jsem vedle Suzie. Ležela hrozivě klidně a skoro nedýchala. Opatrně jsem jí zastrčil střeva zpátky do břišní dutiny, pak jsem vzal vlkodlačí kůži, přidržel jsem ji nad zející ránou a začal jsem ji žďímat jako mokrou košili, dokud z ní na Suzii neskanulo několik posledních kapek krve. Vlkodlačí krve, se všemi jejími regenerativními schopnostmi. Napětím jsem ani nedýchal, ale pak jsem uviděl, jak se okraje roztržené tkáně na Suziině břiše pomalu stahují a zacelují se. Netrvalo to dlouho a po strašlivé ráně nezůstala ani stopa.
Vlkodlačí kůže se mezitím celá seschla a začala se drolit. Odhodil jsem ji stranou; svůj účel už splnila. Znovu jsem Suzii posadil, vzal jsem ji kolem ramen a začal jsem ji pomalu houpat v náručí. Její dech se postupně zklidnil a prohloubil se, pak najednou otevřela oči a tázavě je na mě vytřeštila. Na okamžik se na mě dívala mlčky a pravidelně dýchala, jako by to pro ni bylo něco úplně nového a ještě si docela nevěřila, že to dokáže, pak si zkrvavenýma rukama sáhla na břicho v místech, kde ho měla roztržené. Když tam nic nenašla, začala si nevěřícně prohlížet svou neporušenou kůži. Nakonec se jí na tváři rozlil úsměv a podívala se na mě. Přikývl jsem a úsměv jsem jí oplatil.
Pomalu zvedla jednu ruku a konečky prstů se dotkla mého obličeje. Seděl jsem naprosto bez hnutí a bál jsem se cokoliv udělat, abych ten okamžik nepokazil. Její prsty mi pomalu a váhavě přejely po tváři, jemně jako motýlí křídla se dotkly mých rtů. Náhle se však ode mne prudce odtáhla, prakticky mne odstrčila. Zvedla se na všechny čtyři zády ke mně a lapala po dechu, přitom kývala hlavou ze strany na stranu.
„Suzie…“ řekl jsem.
„Ne. Nedokážu to udělat!“ odpověděla hlasem tak drsným, že ji z něho muselo bolet v krku. „Nemůžu. Ani s tebou ne.“
„To je v pořádku,“ řekl jsem.
„Ne, není! Nikdy to nebude v pořádku. Bez ohledu na to, kolikrát ho zabiju.“
Nejistě vstala, našla svou brokovnici a zvedla ji ze země. Potom třikrát po sobě střelila Belle do obličeje, až jí z něj prakticky nic nezůstalo.
„Pro všechny případy,“ řekla Suzie. „Kromě toho, koukni se, co ta čubka udělala s mou nejlepší bundou.“
Vstal jsem, podíval jsem se, jak se rezolutně odvrací, a poprvé v životě jsem neměl ani tušení, co bych měl říct. Zvenčí se ozval zvuk běžících nohou a Suzie i já jsme se rychle otočili ke dveřím. Myslím, že v tu chvíli bychom oba velice rádi uviděli Walkera s posilou. Potřebovali jsme někoho, na kom bychom si vylili vztek. Byl to ale jen Břitvák Eddie se svou pověstnou břitvou vykládanou perletí v ruce. Uviděl Bellinu mrtvolu a trochu se uvolnil.
„Kde jsi k čertu byl?“ štěkla na něho Suzie a sklonila hlaveň své brokovnice.
„K tomu, abych natáhl bačkory, by bylo třeba víc než pád ze třetího poschodí,“ řekl Eddie svým mrazivým hlasem. „Ale vyběhnout tři patra po schodech chvíli trvá. Tak či tak, vidím, že jste si i beze mě poradili docela dobře. Kde je Walker?“
„Když začaly potíže, vypařil se,“ odpověděl jsem. „Určitě se brzy vrátí i s posilou.“
„Někdo se blíží,“ řekl Eddie. „Cítím to. Někdo přichází, ale Walker to není.“
A najednou jsme si i my uvědomili, že už nejsme v kanceláři sami, a prudce jsme vzhlédli. U psacího stolu stál šedivý muž v šedém obleku. Takhle zblízka se i jeho pleť zdála být šedá. Andělé mě našli.
„Vypadni odsud, Johne,“ řekl Břitvák Eddie. „Blíží se další. Spousta dalších.“ Bleskurychle se přesunul mezi anděla a mne se Suzií. „Rychle! Já je zdržím.“
Zvedl levou ruku a držel v ní Mluvící pistoli, otravující vzduch svou přítomností. Anděl se rozzářil tak jasným světlem, až se zdálo, že přichází odněkud zvenčí. Suzie a já jsme vyrazili k otevřeným dveřím. Plnou rychlostí jsme seběhli ze schodů, zatímco za našimi zády narůstal tlak vzduchu. Bylo to, jako když se blíží bouře. Jako hrom v krvi a blesk v duši. Společně jsme proběhli chodbou a ani na okamžik jsme nezpomalili. Pak jsme uslyšeli příšerný zvuk jediného pozpátku vysloveného Slova. Něco zaječelo, tak hlasitě, že jsem měl pocit, jako by mi měla puknout hlava. Se Suzií po boku jsem vyběhl na ulici a uháněli jsme pořád dál a za našimi zády explodovalo celé to zatracené skladiště. Rázová vlna nás málem smetla, ale nějakým zázrakem jsme se udrželi na nohou a nepřestávali jsme pádit, dokud jsme nebyli na konci ulice.
Konečně jsme se zastavili, abychom popadli dech a ohlédli jsme se za sebe. Zdi skladiště Velkého Sergeje se pomalu hroutily do sebe, pak zmizely v oblaku prachu a černého dýmu. V příštím okamžiku nezbylo z budovy nic než hromada suti.
„Myslíš, že se Eddie dostal ven včas?“ zeptala se Suzie.
„Určitě ano,“ řekl jsem. „Břitváka Eddieho není tak snadné zabít.“
„Neříkalo se něco podobného o Belle?“
„Raději bychom se neměli zdržovat,“ usoudil jsem. „Určitě sem přiletí další andělé.“
„Úžasné. Kam půjdeme, aby nás tam andělé nenašli?“
„K Podivínům,“ řekl jsem a snažil jsem se ze všech sil, aby to znělo sebejistě. „Mám nápad.“

„No, to je vždycky nebezpečné.“
„Sklapni a utíkej.“

7
Zjevení Merlina
Suzie Střelkyně a já jsme uháněli Noční stranou s Nebem i Peklem v patách. Andělé se míhali nad našimi hlavami ve stále se zužujících kruzích, brázdili na svých široce rozevřených křídlech noční nebe, a zatímco jsme běželi ze všech sil opuštěnými ulicemi, nelítostně se k nám blížili. Noc byla plná ohně a výbuchů, smrti a zkázy. Veškerá moc a pochybná sláva Noční strany se během několika hodin měnila v trosky, drcena nadzemskými podpatky. Rychle jsem se kolem sebe rozhlédl ve snaze ujistit se, kde jsme. Čtvrť skladišť jsem neznal příliš dobře a několikrát jsme museli spěšně zahnout do boční uličky, takže jsem teď věděl jistě jen to, že jsme daleko od domova a bezpečí. Nazdařbůh jsem vybral další ulici a zamířil jsem do ní, se Suzií stále po boku. Bodavá bolest v boku mne zabíjela, zatímco ona se ještě ani nezadýchala.
Náhle se v ulici před námi něco pohnulo a já jsem se prudce zastavil. Suzie to zahlédla také a skočila přede mne, brokovnici připravenou k výstřelu, ještě než se úplně zastavila. Dvě nezřetelné postavy běžely ulicí proti nám, černé siluety proti ohňům planoucím za nimi. Obě vypadaly… nějak nepřirozeně. A pak se kolem nás s pleskáním prohnala kůže hraběte Videa, prázdná a servaná, zatímco jeho stažené tělo utíkalo s pláčem vedle ní. Já i Suzie jsme uskočili stranou a nechali jsme je projít. Tady už se nedalo nic dělat.
„Nevypadá to, že si městská domobrana vede příliš dobře,“ poznamenal jsem a ze všech sil jsem se snažil, aby to znělo klidně.
„Zrovna když si myslíš, že už tě nemůže nic překvapit…“ povzdechla si Suzie. „Ti andělé jsou pěkní drsňáci. Neměli bychom se motat po ulicích, Taylore. Jenomže mně došly nápady. Vymysli něco. Rychle.“
Shora se ozýval zvuk velkých křídel bijících do noci. Byly jich stovky, možná tisíce, a snášely se stále níž a níž. Rozhlédl jsem se, pátraje po nějaké inspiraci. Venku v ulicích jsme teď byli nejspíš sami. Všichni ostatní buď zalezli někam do úkrytu, nebo už čichali ke kytičkám zdola. Po obou stranách lemovaly ulice temné, zlověstně se tyčící anonymní budovy. Některé z nich byly více poškozené než ostatní, ale za okny žádné z nich se nesvítilo. Suzie a já jsme v tom byli sami, obklopeni nepřáteli a celé míle od bezpečí. Vlastně to byla situace, na jaké jsme zvyklí, jenom v horším provedení. A zrovna když se zdálo, že už to nemůže být horší, se to stalo.
Na ulici před námi se zničehonic objevily šedé postavy a zahradily nám cestu. Tucet šedivých mužů v šedých oblecích, nepřirozeně nehybných a soustředěných, nás upřeně pozorovalo. Ohlédl jsem se, a jak jinak, i tam stály šedé postavy. Andělé nás vyslídili. Vzhlédl jsem k nebi, napůl očekávaje, že se z něj střemhlav snesou létající útočníci, aby nás sebrali z ulice a odnesli bůhví kam, ale nic se nedělo. Andělé se nejspíš domnívali, že pořád ještě máme Mluvící pistoli. Jakmile pochopí, že jsme o ni přišli, jsme stejně mrtví jako husa na pekáči.
Postavy nad námi náhle začaly zářit oslepujícím světlem, které rychle zahnalo noc. Suzie i já jsme vykřikli a zvedli jsme ruce, abychom si chránili oči. Už jsme si příliš zvykli na šero. Široce rozevřená křídla žhnula jako slunce. Ohlédl jsem se, ale šedé postavy na zemi zmizely v moři temnoty, která se pomalu valila ulicí směrem k nám. Absolutní, neproniknutelný stín, mnohem temnější, než kdy může být pouhá nepřítomnost světla. Nesnesitelný jas nad námi a nemilosrdná tma za námi.
„Do prdele,“ řekla Suzie.
„Sám bych to lépe nevyjádřil,“ opáčil jsem. „Prosím, nestřílej na anděly, Suzie. Jestli to uděláš a oni si toho všimnou, rozzuří se ještě víc.“
„Co si o nás myslíš, bledá tváři?“ Suzie se na mne oslnivě usmála. „Ti parchanti přece chtějí tebe, ne, Taylore?“
„Chtějí moje nadání, mou schopnost nalézat věci. Strana, která se ho zmocní, má víceméně jistotu, že se dostane k Nesvatému grálu jako první.“
„Dobře,“ řekla Suzie. „Vzhledem k tomu, že jsou proti nám v přesile počtem, mocí a docela určitě i palebnou silou, co kdybychom se pokusili o dohodu?“
„Ne,“ namítl jsem okamžitě. „Zadarmo nepracuji. A nevěřím extremistům jakéhokoliv druhu.“
„Opravdu si nemyslím, že jsou v tom správném rozpoložení, aby přijali ne jako odpověď.“
„A je velice pravděpodobné, že mě obě strany budou chtít raději zlikvidovat, než by riskovaly, že z mého nadání bude těžit konkurence.“ Podíval jsem se na Suzii. „Chtějí jenom mě. Ty bys mohla–“
„Ne, nemohla,“ skočila mi Suzie do řeči. „Neopustím tě. Alespoň tolik pro tebe ještě udělat můžu.“
Světlo se pomalu snášelo dolů na ulici, zatímco temnota se k nám blížila zezadu. Těžko říct, co z toho působilo znepokojivěji. Tak absolutní manifestace nepatří do našeho materiálního světa. A ani náhodou se mi nechtělo být u toho, až se ty dvě síly střetnou. Suzie nešťastně potěžkala svou brokovnici.
„A to všechno jenom kvůli tobě, Taylore? Slyšeli ti cvoci někdy o rozbíjení oříšků bucharem?“
„Jsou to andělé, Suzie. Myslím, že oni ten koncept vymysleli. Vzpomínáš na Sodomu a Gomoru? A my proti sobě máme agenty Shůry a Zdola… Světla a Temnoty. Uvázli jsme přímo mezi mlýnskými kameny.“
„To dělám celý svůj život,“ postěžovala si Suzie. „No tak, Taylore, čekám. Co budeme dělat? Co můžeme dělat?“
„Přemýšlím!“
Odfrkla si. „Vždycky ztuhneš v klinči, Taylore.“
Otočila hlaveň brokovnice proti dveřím v domě vedle nás a začala do nich pálit jednu dávku za druhou tak rychle, jak stačila pumpovat. Dveře se rozletěly na kusy v oblaku dýmu a třísek; energie výstřelů je vyrvala z pantů. Suzie skočila do tmy za nimi a já jsem ji bez váhání následoval.
Jakmile jsme byli uvnitř, opřeli jsme se zády o zeď každý po jedné straně dveří a čekali jsme, až si naše oči přivyknou na

šero. Zeď působila solidně a tlustě, i když jsem věděl, že anděly by nedokázala ani zpomalit. Cítil jsem a po chvíli i viděl obrovský, rozlehlý prostor před sebou a všude okolo. Štěrbinovými okny zasazenými vysoko ve zdech dovnitř pronikalo minimum světla, ale brzy jsem začal rozeznávat sérii úzkých uliček mezi vysokými stohy zboží naskládaného na sebe. Zvenku z ulice se ozývalo vzteklé hučení nelidských hlasů. Byl to čirý, prvotní zvuk, tak hlasitý, až to působilo bolest. Dvě síly se střetly s duněním, jako když se srazí dvě hory. Podlaha se nám roztřásla pod nohama a stěny skladiště se zachvěly. Úzkými okny dovnitř pronikla oslepující záře, která osvětlila všechno uvnitř jako blesky válečné bouře. A nad tím vším se ozývalo divoké bití obřích křídel. Vzduch byl těžký významem, pocitem, že síly vysoce převyšující lidské budou rozhodovat o životně důležitých věcech. Odfrkl jsem si a potřásl jsem hlavou. Jako kdybych mínil dovolit, aby k tomu došlo. Tohle je Noční strana, vy parchanti. Tady děláme věci jinak…
„Máš představu, kde k čertu jsme?“ zeptala se Suzie. „Všecko, co vidím, jsou bedny a všecky páchnou po pilinách a kočičí moči.“
„Jestli jsme tam, kde myslím, že jsme, tak tady vyrábějí amulety pro štěstí. Doufám, že se z nich na nás něco přenese. Tudy, řekl bych.“
Odlepil jsem se od stěny a vyrazil jsem do šera, Suzie mne následovala. Kličkovali jsme mezi hromadami vyrovnaných beden k opačné straně skladiště. Neudělali jsme ještě ani dvacet kroků, když se to, co zbylo z dveří, rozletělo v explozi oslepujícího světla. Šero se na okamžik rozplynulo a předměty kolem se z něj vylouply v ostrých reliéfech. Běžel jsem jako o život a Suzie za mnou nezůstávala pozadu. Podlaha se nám houpala pod nohama jako při zemětřesení a andělé se na nás valili skrze zdi skladiště, jako kdyby byly z papíru. Schoval jsem hlavu mezi ramena a utíkal jsem ještě rychleji. Pak se podlaha přímo přede mnou roztrhla a vzniklá puklina se rychle rozšířila v zející propast. Pokusil jsem se ji přeskočit, ale neměl jsem nejmenší šanci. Žaludek se mi nepříjemně zvedl, když jsem zjistil, že kopu nohama do prázdna, a pak už jsem padal do tmy. Doslova v posledním okamžiku jsem se jednou rukou zachytil protější strany trhliny. V rameni jsem ucítil palčivou bolest, jak se můj pád náhle zastavil a zůstal jsem viset nad propastí. Když jsem se pokusil nahmatat okraj druhou rukou, zjistil jsem, že nedosáhnu. Zem se stále chvěla a okraj, kterého jsem se držel, vůbec nevypadal bezpečně. Vzhlédl jsem a nad sebou jsem uviděl Suzii, která stála na druhé straně trhliny a dívala se na mne. Mohl jsem vědět, že ona to dokáže. Poklekla a s naprosto klidným výrazem v obličeji se jala zkoumat mou situaci.
„Vypadni odsud,“ zavolal jsem. „Po tobě nejdou. A já asi raději spadnu dolů, než bych je nechal, aby mě využili.“
„Já tě spadnout nenechám, Taylore.“
„Pokud si vzpomínám, tak se mě nedokážeš dotknout.“
„K čertu s těmi kecy,“ zavrčela Suzie. Podala mi jednu ruku a já jsem se jí vděčně chytil. Suzie měla v obličeji chladný, soustředěný výraz a její stisk byl jistý jako smrt, jistý jako život, jako přátelství. Vytáhla mne z trhliny tak prudce, že jsme se při tom oba svalili na zem. Pustila mě v tom okamžiku, kdy jsem byl v bezpečí, a na nohy už jsme se vyhrabali každý zvlášť.
„Divil by ses, co člověk dokáže udělat, když musí,“ řekla Suzie.
„Ne, nedivil,“ odpověděl jsem. „Nezapomínej, že jsem jedl jídlo, které jsi uvařila.“
Vtip je někdy to jediné, co se dá říct o věcech, které se nedají vyslovit.
Andělé se dál hrnuli dovnitř skrz zeď skladiště a ta jim nekladla větší odpor, než kdyby byla z husté mlhy. Jako kdyby byli solidnější, reálnější než všechno ostatní v materiálním světě, v němž se momentálně vyskytovali. A možná to tak bylo. Oslnivé světlo a černočerná tma zaplavily skladiště a pohlcovaly všechno, čeho se dotkly. Suzie se na mě podívala.
„Řekni mi, že máš nějaký nápad, Taylore. Jakýkoliv. Protože mám dojem, že už jsme utíkali tak daleko, jak to šlo.“
„Mám nápad,“ odpověděl jsem. „Ale nevím, jestli ho mám vyzkoušet.“
„Je to skvělý nápad,“ ujistila mě Suzie. „Ať už je to cokoliv, nápad je to báječný. Přímo jsem se do něj zamilovala. Co to je?“
„Znám zkratku, kterou se dostaneme přímo k Podivínům. Kdysi dávno mi Alex Morrisey dal ve slabé chvilce speciální klubovní kartu pro použití v okamžicích nejvyšší nouze. Jakmile ji aktivuji, její magie nás přepraví rovnou do baru. Alex se doslechl o mém poněkud nepříjemném zážitku s Trýzniteli venku před klubem…“
Suzie se zlověstně zamračila. „Ty jsi měl celou dobu něco takového a nepoužil jsi to?“
„Je v tom háček.“
„Proč mě to vůbec nepřekvapuje?“
„Magie zanechává jasnou stopu,“ řekl jsem trpělivě. „Andělé budou okamžitě vědět, kam jsme zmizeli. Doufal jsem, že se nám je podaří setřást… ale vypadá to, že teď už nemáme na výběr.“
„Použij tu kartu,“ vyzvala mě Suzie. „Věř mi, tohle je ten nejvhodnější čas. Morrisey se vždycky vychloubal, že jeho podnik je pod nejvyšší možnou ochranou. Teď je ta správná příležitost to otestovat.“
„Nebude nadšený, že nás vidí.“
„To on není nikdy. Použij tu kartu!“
Už jsem ji držel v ruce. Obyčejná navštívenka se jménem klubu vyvedeným tmavým gotickým písmem a se dvěma krvavě rudými slovy: Jste tady. Přitiskl jsem palec na slova a karta se aktivovala, rozvibrovala se uvolněnou energií. V příštím okamžiku mi vyskočila z ruky a zůstala viset ve vzduchu přede mnou, přičemž sršela jiskry a zářila pulzujícím světlem. Alex měl vždycky rád nejrůznější magické efekty. Andělé vycítili, co se děje, a obě strany se vrhly vpřed. Náhle karta vyrostla do velikosti dveří a ty se přede mnou otevřely. Z otvoru se po skladišti linulo příjemně tlumené světlo a známé zvuky. Suzie a já jsme jím proběhli k Podivínům a vzápětí se za námi dveře zabouchly a oddělily nás od vzteklého řevu andělů oloupených o svou kořist.

Pokud se mi někdy povedl efektnější příchod k Podivínům, nějak si na to nevzpomínám. Faktem je, že když jsem se

spolu se Suzií najednou objevil uprostřed podniku a oba jsme ječeli: Spas se, kdo můžeš! Ženou se sem andělé!, vzbudili jsme slušnou pozornost. Všechna ta individua a pochybní týpci, kteří tady popíjeli, si najednou uvědomili, že mají něco důležitého jinde, a spěšně opustili bar. Někteří použili dveře, jiní okna. Pár jich zmizelo v oblacích černého dýmu, zatímco jiní si otevřeli vlastní okna do méně ohrožených lokací a zmizeli v nich. Jeden měnivec zpanikařil natolik, že se proměnil v barovou stoličku a doufal, že tak unikne pozornosti. A jeden chlápek (takoví se najdou všichni) využil všeobecného zmatku a pokusil se vzít s sebou kasu. Alexovy vyhazovačky, Betty a Lucy Coltranovy, ho ale dopadly dřív, než s ní uběhl deset kroků. Betty mu pokladnu zase vzala, zatímco Lucy ho nakopla mezi uši a pak nechali toho ubohého pitomce jít (přesněji řečeno odplazit se). Coltranovým dvojčatům totiž bylo jasné, že se brzy budou muset zabývat důležitějšími věcmi. Alex stál za barem a pozoroval to všechno s ještě kyselejším výrazem v obličeji, než míval obvykle. Když zmizel i poslední z jeho zákazníků a v podniku se rozhostilo nepřirozené ticho, vztekle hodil utěrku na pult a podíval se na mě.
„Tak ti tedy mockrát děkuju, Taylore. Můj dnešní zisk je v prachu. Věděl jsem, že jsem ti tu zatracenou kartu neměl dávat."
Suzie a já jsme se opřeli o barový pult. Zatímco jsme ještě lapali po dechu, Alex nám přisunul láhev brandy. Pořádně jsem si lokl a pak jsem ji předal Suzii, která vypila zbytek. Alex jen zamrkal.
„Proč se vůbec namáhám dávat vám kvalitní chlast? Ani ho neoceníte. A teď, co je s těmi anděly, co se sem ženou?"
„Jsou nám v patách," řekl jsem. „A jsou pořádně nakrklí."
„Řekni nám, že je tenhle podnik pod ochranou," řekla Suzie a otřela si ústa hřbetem ruky. „Vážně bych moc ráda slyšela, že je tahle putyka opravdu bezpečná."
„Je pod ochranou," přisvědčil Alex. „Ale nejspíš není… tak bezpečná."
„Nemluv v hádankách," řekl jsem. „Co máš?"
Alex si ztěžka povzdechl. „Hrozně nerad vyzrazuji obchodní tajemství, ale… V kostce řečeno je tenhle podnik chráněný zaklínadly, upravenými kletbami a pastmi na genetické úrovni, kterými ho za celou dobu jeho existence vybavovali nejrůznější čarodějové. Všechny jsou po čertech mocné a ošklivé. Děda například přidal dost nechutnou kletbu zaměřenou proti lidem, kteří se na toaletách nedokážou trefit do mušle. A můj předek Merlin je samozřejmě pořád ještě pohřbený někde pod vinným sklepem. Je toho víc než dost dokonce i na poměry Noční strany, ale o nějakých zatracených andělech nikdy nebyla řeč! Nejspíš nikoho ani nenapadlo, že by k něčemu takovému vůbec mohlo dojít. Jenže oni neznali tebe, Taylore."
„Vždycky mě jim můžeš vydat," řekl jsem. „Já to pochopím."
„Tohle je můj bar!" odsekl Alex okamžitě. „Nikdo si nebude dovolovat na moje zákazníky, ani když jsi to ty. A nikdo mi nebude říkat, co mám dělat ve svém vlastním baru, ani nebeské přepadové komando ne. Měl bych zamknout dveře a zabarikádovat okna?"
„Jestli chceš," řekl jsem.
„Pomůže to?"
„Ne, to ne."
„S tebou není snadná práce, Taylore, víš to?"
Suzie stála zády k baru, brokovnici v obou rukou, a zamračeně se rozhlížela kolem sebe. „Taylore, za jak dlouho sem andělé dorazí?"
„Brzy," odpověděl jsem.
„Můžu se alespoň zeptat, proč jste oba zaneřádění něčím, co podezřele připomíná čerstvou krev?" řekl Alex. „Ne že by mě zajímalo, jestli nejste zranění, to ani náhodou. Ptám se jen v zájmu hygieny."
„Narazil jsem na starou známou," odpověděl jsem.
„Někdo, koho znám?"
„Belle."
„Aha," řekl Alex. „Ta. Je…?"
„Odpočívá v pokoji."
„To je dobře," přikývl Alex. „Namyšlená mrcha. Nikdy jsem ji neměl rád. Vždycky ze sebe dělala kdoví co a ohrnovala nos nad mým jídlem. A pokaždé si objednala nejlepší šampaňské, za které nikdy nezaplatila."
„Nemáš náhodou pod tím svým pultem schovanou nějakou opravdu velkou bouchačku, že ne?" zeptala se Suzie s nadějí v hlase.
Alex se jí ušklíbl do obličeje. „I kdybych měl, tak pitomý, abych jí dráždil anděly, rozhodně nejsem. Mimoto, slyšel jsem, že vy dva máte Mluvící pistoli… Že ji pořád ještě máte, Taylore?"
„Přišli jsme o ni," přiznal jsem se.
V tu chvíli Alex vypadal, jako kdyby se o něj pokoušela mrtvice. Pěsti měl zaťaté, zuby měl zaťaté a skutečně se třásl zklamáním a vztekem. Pak popadl dva řídké chomáče vlasů, které mu trčely zpod baretu, a nebezpečně za ně škubl.
„To je pro tebe typické, Taylore! Dokud jsem si myslel, že máš Mluvící pistoli, věřil jsem, že ještě máme šanci. Ale ne! Dostaneš do rukou jednu z nejmocnějších zbraní na Noční straně a ty ji ztratíš! Jsi pechfógl, Taylore, víš to? Jsi prostě špatná zpráva a nikdy jsi nebyl nic jiného! Já se z tebe jednou zblázním… Jak se podle tebe budeme bránit? Koupíme andělům rundu a něco jim přimícháme do pití? Lucy, Betty, stav nejvyšší nouze! Okamžitě!"
Coltranovic dvojčata se s vervou vrhla do práce. Odstrkala stranou všechen nábytek, který byl před barovým pultem, a vytvořila tak větší volné prostranství. (Měnivec proměněný v barovou stoličku proti takovému zacházení tiše protestoval, ale podobu nezměnil.) Jakmile získala dostatečný prostor, nakreslila na podlahu solí obrovský pentagram. S přihlédnutím k tomu, že ho kreslila od ruky, odvedla skutečně profesionální práci. Vyhazovači musí být všestranně nadaní, zvlášť na Noční straně. Všichni jsme se postavili do pentagramu a Lucy s Betty ho uzavřely. Pak jej aktivovaly

nakreslením patřičných symbolů mezi jednotlivé cípy hvězdy. Jakmile Betty dokončila poslední, solné linie se rozzářily namodralou energií. Správně zkonstruovaný pentagram čerpá energii z ley lines, živoucí nervové soustavy materiálního světa. Bohužel, andělé čerpají svou energii z něčeho mnohem mocnějšího.
Betty a Lucy Coltranové se posadily na zem a pevně se objaly. Udělaly všechno, co mohly. Suzie a já jsme stáli zády k sobě, hlídali jsme a čekali. Alex si něco ponuře mumlal a přitom se snažil dívat na všechny strany současně. Alespoň když na mne nevrhal zamračené pohledy, které jasně říkaly: Všechno je to tvoje vina. Udělej něco. A raději bys měl mít hodně dobrý plán. Čirou náhodou jsem měl. Jenom jsem se ještě neodhodlal mu to oznámit. Protože se mu to opravdu nebude líbit.
Nahoře vyletěly hlavní dveře klubu z pantů. Ozval se zvuk bití velkých křídel a pak dupot těžkých nohou. Dolů probleskло oslepující světlo, ale nad schodištěm vedoucím dolů do baru se náhle zastavilo. Vzduch se chvěl napětím, znervózňujícím a hrozivým jako počasí před bouří, jak se andělé opřeli do prastarých ochran Podivínů. Skla ve všech oknech se v jediném okamžiku roztříštila na kusy a střepy se rozletěly na všechny strany, aby popadaly na zem těsně před zářícími liniemi pentagramu. Okny dovnitř pronikla tma mnohem hlubší než noc, zakryla je a pomalu se začala plazit po zdech.
„Jsou tady," řekla Suzie. „Nebe i Peklo."
„A ubohé lidstvo lapené mezi nimi jako obyčejně," dodal jsem. Obrátil jsem se k Alexovi. „Tak, teď je to na tobě. Potřebujeme tvého předka, Alexi. Potřebujeme Merlina."
„Ne," řekl. „V žádném případě. To neudělám."
„On jediný je dost silný, aby se dokázal postavit andělům, Alexi."
„Nevíš, co po mně chceš, Johne. To nemůžu udělat."
„Tak tohle je tvůj báječný plán?" zeptala se Suzie. „Přivolat Merlina? Čím se liší od jiných mrtvých čarodějů, kteří nedokážou klidně ležet v hrobě?"
„Podle některých artušovských legend bylo jeho plné jméno Merlin Zplozenec Satanův," řekl jsem. „Protože jeho otcem byl údajně ďábel."
„Zrovna když to vypadá, že nic horšího už se stát nemůže…" Suzie se nešťastně zasklebila. „Jediné, co kolem nás vidím, jsou útesy a zrádné mělčiny. Jestli chceš, postřílím nás všechny rovnou. Alespoň to nebude tak bolet."
„Uklidni se, Suzie," řekl jsem. „Jde přece jenom o mne. Alexi…"
„Nenuť mě to udělat, Johne," řekl tiše. „Prosím. Ty nevíš, jaké to je, co to se mnou dělá. Když ho vyvolám, zjeví se skrze mne. Převezme moje místo na tomto světě. Aby mohl být skutečný, musím přestat existovat. Je to stejné, jako kdybych umřel."
„To je mi líto, Alexi," řekl jsem. „Opravdu. Ale teď není na ohledy čas."
Pronikl jsem svým darem do jeho mozku, našel jsem spojení, které stále existovalo mezi ním a jeho nejstarším předkem, a vší silou jsem zatlačil.
„Merline Zplozenče Satana, přijď!"
Alex vykřikl bolestí, šokem a hrůzou, a než jsme ho mohli zadržet, vyběhl z pentagramu. Dostal se sotva k barovému pultu když to na něj přišlo. Celý svět jako by se zachvěl, realita se pohnula a změnila se… a tam, kde stál Alex, se najednou na světě objevil někdo nový nebo spíše velice starý. Seděl vzpřímeně na velkém železném trůnu, černém a zdobeném zlověstnými, pokroucenými runami. Byl nahý a jeho mrtvolně bledé tělo bylo od hrdla k palcům na nohou pokryté keltským a druidským tetováním. Velice nepříjemný a opravdu hrozivý zjev. Holá kůže prosvítající mezi jednotlivými vytetovanými obrazci nesla stopy rozkladu. Merlin byl mrtev už velice dlouho a bylo to na něm vidět. Dlouhé šedivé vlasy mu spadaly na ramena v komplikovaných uzlech, účes měl upravený pomocí jílu a borytové modři. Jeho široké čelo zdobila koruna z jmelí. Tvář měl kostnatou a ohyzdnou a v důlcích, kde měly být oči, mu tančily dva rudé plamínky. Uprostřed hrudníku měl starou ránu; v potrhané kůži, svalech a kosti mu zela hluboká díra, kterou mu velice, velice dávno vytrhli srdce. Byl to Merlin, mrtvý, ale nikoliv zaniklý, mocný nade všechny představy a naděje. Seděl na prastarém trůně a příšerně se usmíval.
Říkali, že má oči po svém otci…
Existoval jen díky nesmírnému vypětí vůle. Život, smrt a sama realita se sklonily před jeho magií. I když podle jiné verze tu byl jen proto, že ho Peklo i Nebe odmítly přijmout.
„Kdo mě ruší tentokrát?" Merlinův hlas byl hluboký a temný a mučil duši jako nehet tažený přes duši.
„Jsem John Taylor," představil jsem se zdvořile. „To já jsem tě zavolal. Na Noční stranu se slétají andělé Shůry i Zdola. Pátrají tu po Nesvatém grálu a přitom ohrožují tohle místo a tvého současného potomka."
„Zatraceně," řekl Merlin. „Vždycky je tu něco; když ne tohle, tak něco jiného."
Shora ze schodů se ozval hlas; sbor hlasů hovořících v harmonii tak dokonalé, až byla nelidská. „My jsme Vůle Nejvyššího. Jsme vojáci zářivých plání a Svatého dvora. Vydej nám smrtelníka, protože ho potřebujeme."
Vzápětí promluvil další hlas, tentokrát z temnoty, jež pohltila okna a pomalu se rozlézala po stěnách. Jeho harmonie byla disonantní a znepokojivá, ale přesto nelidsky dokonalá. „My jsme Vůle Jitřenky. Jsme vojáci Propasti a Pekla. Nepleť se nám do cesty. Smrtelník je náš."
„Typičtí andělé," řekl Merlin, na kterého to všechno neudělalo nejmenší dojem. „Samá pompa a blufování. Vždycky to byli tyrani a tyrany zůstanou. Smečka honících psů z Onoho světa, ale hůř vychovaná. Dávejte si pozor na jazyk, vy všichni. Já jsem syn Jitřenky a nikdo se mnou nebude mluvit tímhle způsobem. Mohl jsem se stát Antikristem, ale rozhodl jsem se tu čest odmítnout. Raději zůstanu nezávislý na Peklu i na Nebi. To já jsem stál u zrodu Camelotu a písně, která nikdy neskončí. Já jsem stvořil Zlatý věk lidstva i Věk rozumu. Pak se ke vzdáleným břehům Anglie přiblížil Svatý grál a nikdo nedokázal myslet na nic jiného. Všichni se vydali na ty svoje pitomé výpravy a zanedbávali svoje povinnosti vůči lidu. Samozřejmě že se všechno zhroutilo. Co je Rozum tváří v tvář snům? Artuš mi pořád schází.

Vždycky z nich byl nejlepší. Artuš, můj jediný pravý Král.“
„Ty jsi vážně viděl Svatý grál?“ zeptala se Suzie která by neváhala skočit do řeči komukoliv. „Jak vypadá?“
Merlinův úsměv na okamžik zjihl. „Byl… nádherný. Předmět nevýslovné krásy a radosti. Skoro by pro něj stálo za to ztratit svět. Skoro tak nádherný… aby mne zahanbil pro plytkost mých vizí. Lidé nemohou být živi jen Rozumem.“
„A teď se objevil Nesvatý grál,“ řekl jsem. „Slyšel jsem, že když se dostane do rukou andělům, stane se něco skutečně hrozného. Hovořilo se o Soudném dni a údajně to nemá být nic hezkého.“
„Ponurý pohár…“ Merlin pozvedl jednu svou hnijící ruku k zející ráně na prsou. „Nejspíš bylo nevyhnutelné, aby se ta odpornost dostala sem. Noční strana byla stvořena jako jediné místo, kde Nebe ani Peklo nemohou zasáhnout přímo. Místo mimo všeho, osvobozené od tyranie osudu. Na Noční straně mohou dokonce i Nejvyšší a Nejnižší zasahovat jen prostřednictvím svých agentů. Proto jsou tu andělé tak slabí.“
Suzie a já jsme se na sebe podívali. Jestli tohle jsou andělé v oslabené podobě… „Promiňte, pane Merline,“ řekl jsem tak zdvořile, jak jsem to jen dokázal. „Říkal jste, že Noční strana byla stvořena za konkrétním účelem? Kdo ji stvořil a proč?“
Merlin se na mne podíval svýma plamennýma očima a nepříjemně se usmál. „Zeptej se své matky.“
Nějak jsem věděl, že tohle řekne.
„Jestliže jsou někteří z těch andělů zástupci Nebe,“ řekla Suzie umíněným hlasem dítěte, kterému něco vrtá hlavou a je odhodlané otravovat tím svoje okolí tak dlouho, dokud nedostane uspokojivou odpověď, „jak to, že zabíjejí lidi, mění je v solné sloupy a vyhazují do vzduchu úplně dobré domy?“
„My trestáme pouze viníky,“ odpověděl sborový hlas ve světle. „A tolik se jich něčím provinilo.“
Suzie se podívala na mě. „V tom mají pravdu.“
„Samozřejmě,“ řekl Merlin. „Tady jsou všichni andělé odděleni od svého Mistra. Ubožáci, nejsou zvyklí pracovat bez dozoru. Proto kolem sebe nadělali takovou paseku. Samostatné myšlení není zrovna vaše silná stránka, co, hoši?“
„Přišli jsme sem pro Nesvatý grál,“ řeklo světlo.
„Ty se odvažuješ nám vzdorovat?“ zeptala se tma.
„Proč ne?“ opáčil Merlin. „Nebylo by to koneckonců poprvé. A teď se odsud kliďte, všichni, nebo vám přismahnu křídla!“
Světlo trochu zesláblo a temnota se přestala šířit, ale pocit přítomnosti, která nás obklopovala, byl stále stejně silný.
„Taylore,“ řekla Suzie naléhavě. „Řekni mi, že tvůj plán nespočíval jenom v tomhle…“
„Ani z poloviny,“ zamumlal jsem. „Drž se zpátky. Pane Merline, s vaším svolením, rád bych celou tu záležitost vyřešil způsobem uspokojivým pro… no, vlastně pro nikoho, ale zase bychom to všichni mohli přežít. Což je samozřejmě relativní pojem. Nevím, kde právě teď Nesvatý grál je, ale jsem si jistý, že znám někoho, kdo to ví. Ty dokážeš všechno, pane Merline, tak co kdybys, prosím tě, sebral Sběratele a přemístil ho sem?“
Merlin nonšalantně mávl hustě potetovanou rukou a najednou stál Sběratel v pentagramu mezi námi. Překvapeně se rozhlédl a oči mu zlostí vylezly z důlků. Už už chtěl něco říct, ale pak uviděl Merlina sedícího na trůně a zmlkl dřív, než se mohl dostat do ještě většího maléru. Sběratel byl obtloustlý muž středního věku se sádelnatou šíjí a brunátným obličejem, na sobě měl bílou kombinézu s kapuci, jakou na sklonku své kariéry proslavil Elvis. Vůbec se k němu nehodila.
„Páni,“ řekla Suzie a strčila hlaveň své brokovnice Sběrateli do ucha. „Tak tomu říkám rychlá obsluha.“
„Do prdele,“ řekl Sběratel.
„Dávej si pozor na jazyk!“ napomenula ho Suzie. „Jsou tady andělé.“
„Ahoj, Sběrateli,“ řekl jsem klidně. „Co dělá noha?“
„Taylore! Mohl jsem tušit, že v tom máš prsty!“ Sběratel chtěl bezpochyby říct ještě něco jiného, ale Suzie mu strčila hlaveň hlouběji do ucha a on si to znovu rozmyslel. Šlehl po mně pohledem. „Kvůli tobě jsem si musel nechat narůst novou nohu. S cestováním v čase jsem pak skončil. Stejně se to doopravdy nevyplatilo. A kromě toho jsem čím dál častěji narážel sám na sebe a pořád jsem se na sebe šklebil, což bylo přinejmenším znervózňující. A teď mi někdo laskavě vysvětlete, proč jste mě sem přemístili proti mé vůli!“
„Protože tě tady potřebujeme,“ řekl jsem a pak jsem zaváhal. Nebylo to zrovna k věci, ale musel jsem se zeptat. „Ten ohoz, co máš na sobě, je autentický?“
Sběratel se vytáhl do plné, ač nikterak impozantní výšky a vypjal hruď. Nebyl to hezký pohled. „Samozřejmě že je autentický! V Gracelandu si ještě ani nevšimli, že jim chybí.“
Ušklíbl jsem se. „A máš pod ním i autentické plínky?“
Sběratelovy oči se zúžily tak, že prakticky zmizely. Co… co chceš, Taylore?“
„Nesvatý grál. Ty ho máš.“
„Ano a nechám si ho. Temný pohár je naprosto unikátní exemplář. Bude to chlouba mé sbírky. Ostatní členové bratrstva sběratelů umřou závistí, až se dozvědí, že ho mám!“
„Jestli se tahle záležitost uspokojivě nevyřeší, nejspíš tu umřeme všichni,“ řekl jsem.
„A ty jako první,“ zavrčela Suzie a zvýšila tlak vyvozovaný na hlaveň brokovnice vězící ve Sběratelově uchu.
Sběratel odstrčil hlaveň stranou a probodl Suzii pohledem. „Neodvažuj se mi vyhrožovat, Střelkyně! Jsem chráněný lépe, než si vůbec dokážeš představit.“
„Naneštěstí má nejspíš pravdu,“ řekl jsem. „Tak se trochu uvolni, Suzie. Sběrateli, pro případ, že to uniklo tvé pozornosti, jsme obklopeni celou armádou andělů a všichni tě touží roztrhat na kusy až po molekulární úroveň, a přitom tě udržet naživu, abys mohl ječet bolestí, pokud jim okamžitě nevydáš Nesvatý grál. V tuto chvíli jim v tom brání jen Merlinova moc. Vážně si myslíš, že jsou tvoje ochrany dost silné, aby udržely celé hejno skutečně nakrklých andělů?“
Sběratel si odfrkl, ale neznělo to nijak sebejistě. „Ani nevědí, kde se nacházejí moje sbírky.“

„Na Měsíci," řekla Suzie a spiklenecky na něj mrkla. „Pod Mořem klidu."
Sběratel byl tak vzteklý, že doopravdy zadupal nohama a zahrozil svou buclatou pěstí ve vzduchu. „Věděl jsem, že Břitvákovi Eddiemu není co věřit… ale dal mi nůž na krk, ten parchant. To je jedno. Jen ať se mi ho andělé pokusí vzít. Zjistí, že umím vyvolat horší věci, než jsou oni!"
„Tímhle nikoho neoklameš, tlouštíku," řekl Merlin a jeho mrazivý, drsný hlas okamžitě připravil Sběratele o všechnu sebedůvěru. „Vrať ponurý pohár, dokud můžeš. Už ti začal nahlodávat mysl."
„Je můj!" zvolal Sběratel. „Ty ho nikdy nedostaneš! Chceš ho pro sebe."
Merlin se krátce zasmál a všichni při tom děsivém zvuku zamrkali. „To těžko, tlouštíku. Kdysi jsem ve svých rukou držel skutečný Kristův pohár. Sám Sangreal. Nic menšího mne už nepokouší."
„Já se Nesvatého grálu nevzdám!" zaječel Sběratel. Jeho obličej byl nezdravě brunátný. „Nevzdám se ho a nikdo mě k tomu nedonutí! Ani ty ne, Merline Zplozenče Satanův. Ne, pokud chceš, abych pro tebe jednou našel tvoje ztracené srdce. Všichni ostatní to už vzdali. Já jsem tvoje poslední naděje."
Suzie se na mne podívala a já jsem si povzdechl. „No dobře, tak velice stručné shrnutí velice dlouhého příběhu. Kdysi, když byl svět o mnoho mladší, ztratil Merlin srdce pro mladou čarodějku jménem Nimue. Ta ho prohrála v kartách. Bez srdce je Merlinova moc jen stínem toho, co bývala kdysi. Za poslední staletí prošlo jeho srdce skoro tolika rukama jako Nesvatý grál a v současné době… je ztracené."
„Nemohl bys mu ho najít pomocí svého nadání?" zeptala se Suzie.
„Možná. Nejspíš proto nám teď Merlin pomáhá. Je to tak, pane Merline?"
Usmál se a přikývl a v očních důlcích mu poskočily plamínky. Co jsem Suzii neřekl, bylo, že vůbec nemám v úmyslu po Merlinově srdci pátrat. Nikdo, kdo to má v hlavě v pořádku, nestojí o to, aby se mu vrátila jeho moc. I mrtvý by byl větší pohroma než všichni andělé…
„Nemůžeš si Nesvatý grál nechat," řekl jsem Sběrateli. „Nemáš nic dost mocného, co by tě dokázalo ochránit před anděly, a věř mi, že až se budou prát o Nesvatý grál, bez zaváhání zničí celou tvou sbírku."
Sběratel se zachmuřil. „Oni by to vážně udělali, že? Zatracení okřídlení filištýni. No dobře, máte ho mít. Stejně je to ohyzdná a prokletá věc. Merline? Vrať mě na Měsíc. Prosím."
„S malým doprovodem, aby sis to nerozmyslel," řekl Merlin.
Rezignovaně jsem se podíval na Suzii. „Drž se své aury," řekl jsem jí. A v příštím okamžiku jsme byli já, Suzie a Sběratel někde úplně jinde.

8
Kočky, roboti a poslední zlomyslná pravda

Pokaždé, když jsem někam teleportován, mi před očima proběhne celý život. Nebo alespoň jeho zkrácená verze. V tu chvíli mi připadá, že většina z toho dává smysl. Vlastně žiju ve strachu, že někdo najde způsob, jak mi do něj propašovat reklamy.
Suzie, Sběratel a já jsme se zhmotnili uprostřed hustých kotoučů jedovatého černého dýmu. Merlin je čaroděj ze staré školy a pořád ještě věří v tradiční efekty. Suzie se snažila rozptýlit kouř máváním rukama a mezi kašláním bohapustě klela skrz sevřené rty, zatímco já jsem se ještě přesvědčoval, že pořád mám po páru všeho, co mít mám. S teleportačními kouzly se nikdy nemůžete mít dost na pozoru. Ukryté ventilátory klimatizace brzy odsály většinu černého dýmu, takže jsme se konečně mohli rozhlédnout po svém okolí. Dorazili jsme do oslnivě technicolorové přijímací haly se stěnami ověšenými hedvábím ve všech barvách duhy, jen dvakrát křiklavějším, zatímco podlahu a strop tvořila černobílá šachovnice. Boty se mi zabořily hluboko do polstrování, a když jsem se po něm pokusil jít, pružilo tak, že jsem z toho divže nedostal mořskou nemoc. Vzduch voněl něčím, co silně připomínalo borovice. Suzie se kolem sebe podezíravě rozhlédla, brokovnici připravenou k výstřelu, ale nenašla nic, co by nás bezprostředně ohrožovalo.
Sběratel odhrnul jeden hedvábný závěs, za kterým byla malá počítačová konzola, samá lesklá ocel a křišťálový displej. Aniž si všímal čehokoliv kolem, buclatým prstem vyťukal na klávesnici příslušnou kombinaci a pak zamumlal něco, co podezřele znělo jako Taťkův dům. Mně dělalo větší starosti, že nikde nevidím žádné dveře. Suzie konečně dokašlala a s gustem si odplivla na polstrovanou podlahu.
„Kéž by si Merlin odpustil pitomé efekty," zabručela. „Ten jeho kouř mi vždycky příšerně zaneřádí dutiny."
„Kluci a jejich hračky," řekl jsem. „Musíme Merlinovi dopřát nějakou tu výstřednůstku. Protože jinak by nás nejspíš proměnil v žáby. Sběrateli, co to vyvádíš?"
„Vypínám některé ze svých vnitřních ochranných systémů," odsekl, aniž se na mě podíval. „Mám tady nejrůznější pasti a nechci, aby na vás spustily palbu, sotva vejdete do mého skladiště. Některé z mých exponátů by přitom mohly dojít úhony. Musím být opatrný. Pořád se sem někdo snaží vloupat a okrást mě. Parchanti!"
„Člověk by nevěřil, jací mizerové chodí po světě," zamumlal jsem. „Když si pomyslím, že by ti mohli ukrást něco z tvých těžce nakradených pokladů!"
Sběratel neodpověděl; pořád se ještě hrbil nad svou konzolou. Několikrát jsem poskočil na polstrované podlaze, abych otestoval svou váhu. Jestli jsme opravdu byli někde pod Mořem klidu na Měsíci, někdo si dal hodně záležet, aby tu všechno bylo jako doma. Gravitace, vzduch i teplota byly úplně normální. Což znamenalo, že tu Sběratel musí mít spoustu techniky z budoucnosti. Suzie přecházela v uzavřeném prostoru netrpělivě sem a tam a hlavní brokovnice dloubala do hedvábných závěsů. Pak podpatkem vyzkoušela polstrovanou podlahu a hlasitě si odfrkla.
„Vždycky jsem říkala, že patříš do čalouněné cely, Sběrateli."
„Sázím na pohodlí a rád si dopřeji trochu luxusu," řekl a konečně se odvrátil od konzoly. „To čalounění je tady, aby mne ochránilo před nečekanými výkyvy v umělé gravitaci. Většina techniky, která udržuje tohle místo obyvatelné, pochází z možné budoucnosti, a bez mučení se přiznávám, že úplně nechápu, jak vlastně funguje. Vím, co mám

zmáčknout, ale jakmile něco nepracuje, jak má, musím se uchýlit k metodě pokusů a omylů. Většinou to nechávám na svých robotech. S těmi se setkáte později.“
„Tak už to při loupežích chodí,“ řekl jsem. „Člověk má málokdy dost času, aby sebral i uživatelskou příručku.“
„Já neloupím! Sbírám a uchovávám!“
„Tak kde je ta tvoje slavná sbírka?“ zeptala se Suzie. „Neříkej mi, že jsme urazili celou tu cestu, abychom postávali v něčem, co ze všeho nejvíce připomíná budoár nějaké děvky. Jestli jsi náhodou zapomněl, máme tak trochu naspěch.“
„Přímo tady,“ řekl Sběratel poněkud nakvašeně. „Pojďte za mnou.“
Odhrnul několikavrstvý hedvábný závěs a otevřel dveře, které se ukrývaly za ním. Pokynul Suzii a mně, abychom šli první, ale ani jeden z nás se k tomu neměl. Nakonec jsme ho pustili před sebe a co nejtěsněji jsme ho následovali do toho zatraceně největšího skladiště, jaké jsem kdy viděl. Připadalo mi, že snad nemá konce; jeho stěny byly tak daleko, že jsem je vůbec neviděl. Nemělo ani strop, jen ostré rozptýlené světlo vycházející zdánlivě odnikud. Skladiště bylo zaplněné tisíci a tisíci dřevěných beden ve všech myslitelných velikostech. Byly naskládány na sebe v nebetyčných hromadách a označené čísly napsanými inkoustovou tužkou. Mezi bednami vedly úzké uličky. Rozhlédl jsem se ve snaze udělat si o velikosti sbírky jakousi představu, ale čiré množství beden mi otupilo mozek. Nic jiného nebylo vidět, nic, co by se dalo obdivovat nebo zkoumat. Jen bedny.
„To je všechno?“ řekla Suzie a ohrnula nos.
„Ano, je a ničeho se nedotýkej!“ okřikl ji Sběratel přísně. „Samočinné zbraně jsem vypnul, ale mí roboti jsou naprogramovaní chránit mou sbírku před jakýmkoliv poškozením. Dovolím vám tu nějaký čas zůstat, ale to je všechno. Jste tady pro jediný konkrétní předmět a já vám ho dám. Naštěstí jsem ho zrovna balil, když mě Merlin unesl. Vidím, že budu muset posílit svůj bezpečnostní systém.“
„Vždycky jsem si představovala něco mnohem impozantnějšího,“ zabručela Suzie. „Copak si ani občas nevyndáš nějakou maličkost, aby ses s ní mohl potěšit?“
Sběratel zamrkal. „Takhle je to mnohem bezpečnější. Návštěvy nepřijímám a mně osobně stačí vědomí, že daný exemplář vlastním. Jistě, když získám nějaký vzácný kus, samozřejmě si ho prohlédnu, podržím si ho v ruce, chvíli se mu obdivuji… prozkoumám ho do poslední podrobnosti… pěkně zblízka…“
„Jestli začne slintat, budu zvracet,“ řekla Suzie a pro jednou jsem s ní musel souhlasit.
Sběratel se na nás zamračil. „Ale jakmile pomine počáteční vzrušení, okamžitě exponát zabalím. Stejně mě nejvíc vzrušuje pátrání po nových cennostech. A taky vědomí, že jsem přechytračil svoje konkurenty a mám něco, po čem oni marně touží. Tak rád se vytahuju a naparuju před zasvěceným publikem… A samozřejmě než daný předmět uschovám, naskenuji ho do počítačové paměti, takže si ho můžu kdykoliv prohlédnout ve virtuální podobě. Koneckonců, některé z mých nejlepších kousků nejsou dost dobře… uchopitelné. A je mnohem snazší vyhledat je v počítačové nabídce než se prohrabovat hromadami beden a hledat v nich něco konkrétního.“
V té chvíli se objevil první robot a Suzie a já jsme okamžitě ztratili zájem o to, co Sběratel říká. Kovová postava se k nám rychle blížila úzkou uličkou na nemožně štíhlých nohou; vysoká a tyčkovitá figurína z oceli a mosazi, jejíž design nesl nezaměnitelné rysy uměleckého stylu deco. Pohybovala se hladce, beze spěchu a s nepopiratelnou elegancí. Robot měl zhruba lidské tvary, i když jeho poněkud hranatá hlava měla spíš zjednodušené kočičí rysy včetně kovových fousků a očí se štěrbinovitými zornicemi. Jeho dlouhoprsté ruce končily zlověstnými drápy. Z četných křižících se uliček se tiše vynořili další roboti a za chvíli jsme byli obklopeni menší armádou kočičích automatů. Vydávaly tiché bzučení na samém prahu slyšitelnosti. Vzbuzovalo to pocit, jako kdyby mezi sebou rozmlouvaly. Sběratel se na ně něžně usmíval. Hlaveň Suziiny brokovnice neustále těkala od jednoho robota k druhému; hledala cíl.
„Uklidni se, Suzie,“ řekl Sběratel. „Jen si vás prohlížejí. Zvykají si na vaši přítomnost. Cizinci je znervózňují. Naprogramoval jsem je tak. Nic tak neudrží stráže v bdělosti jako trocha paranoie. Nakoupil jsem je všechny za výhodnou cenu v jedné možné budoucnosti. Mají základní omezenou UI vestavěnou do polymerizovaného kočičího mozku. Jsou jednoduší, poslušní a úžasně zlí, když je to nutné. Umí si vychutnat dobrý lov… a menší mučeníčko po něm. Perrrfektní ochránci mých sbírek. Postavili pro mne tohle skladiště a udržují ho za mé nepřítomnosti. Jsou mnohem lepší než nespolehliví lidští hlídači, a kromě toho, já o společnost nestojím. Nejraději jsem sám se svou sbírkou. Se svými drahocennostmi.“
„Bez urážky, Sběrateli,“ řekla Suzie, „ale jsi vážně divný pavouk, dokonce i na Noční stranu.“
„Na někoho, kdo se nesnaží urážet, to děláš docela úspěšně,“ řekl jsem.
„Je všechno v pořádku, ó pane?“ zeptal se jeden z kočičích robotů smyslným kontraaltem, který způsobil, že jsme Sběratele uviděli v novém světle.
„Všechno je v naprostém pořádku,“ odpověděl Sběratel klidně. „Můžete se vrátit ke svým normálním povinnostem. Mí hosté se zde nezdrží dlouho. Kdybych vás potřeboval, zavolám vás.“
„Jak si přeješ, ó pane,“ řekl robot, pak se všichni najednou otočili na svých železných patách a zmizeli v četných uličkách skladiště. Suzie je obezřetně pozorovala, dokud nebyli všichni pryč, a pak se podívala na rozzářeného Sběratele.
„To tě vždycky nazývají ‚ó pane‘?“
„Samozřejmě.“
„Neleze ti to časem na nervy?“
„Ne. Proč by mělo?“
„Nech toho, Suzie,“ napomenul jsem ji. „Vážně nemáme čas na hlouposti.“
Sběratel nás vedl jednou úzkou uličkou, která netrénovanému oku připadala přesně jako všechny ostatní, Suzie a já jsme ho následovali a dělali jsme na sebe za jeho zády obličeje. Drželi jsme se těsně za ním; stovky křižících se úzkých uliček vytvářely labyrint, ve kterém by nebylo žádné umění se ztratit. Cestou jsem klouzal pohledem po bednách a

krabicích, které jsme míjeli; několik jich kromě čísla mělo i popisku. Na jedné z nich stálo Antarktická expedice 1936; neotvírat, dokud se Staří nevrátí. Zvenčí byla bedna pokrytá námrazou, přestože ve skladišti bylo až nepříjemně teplo. Další, mnohem větší bedna byla označena prostě Roswell 1947. Měla průduchy. Zevnitř se ozývalo velice rozzlobené vrčení. A jiná bedna, která stála sama mimo hromady, hrdě levitovala několik palců nad podlahou. Nevím, co bylo uvnitř, ale páchlo to příšerně. Suzie mne kývnutím hlavy upozornila na menší krabici, která divoce poskakovala, jako kdyby se měla každou chvíli rozsypat na kusy. Poklepal jsem Sběrateli na rameno a ukázal jsem na ni.
„Co v ní k čertu máš?“
„Perpetuum mobile,“ odpověděl Sběratel. „Nemám tušení, jak se ta zatracená věc vypíná.“
„Máš tady úžasné věcičky,“ řekl jsem. „S kým se dělíš o radost z nich? Kdo ještě kromě tebe viděl všechny ty divy a drahocennosti, které jsi shromáždil?“
„Nikdo, samozřejmě,“ odpověděl a podíval se na mne, jako kdyby mě považoval za blázna.
„Ale… copak polovina radosti ze sbírání není v tom, že se můžeš svými poklady pochlubit ostatním?“
„Ne,“ prohlásil Sběratel bez zaváhání. „Jde pouze o to je mít. Vědět, že je to všechno moje a jenom moje. Jistě, tu a tam rád naštvu svoje konkurenty – ukážu jim důkaz, že mám nějaký extrakousek, po kterém už dlouho baží. Můžou se pak zbláznit závistí a já se jim vysměju do obličeje. Ale v podstatě by mi bylo jedno, kdyby kromě mě nikdo nevěděl, co všechno mám. Stačí mi vědět, že jsem vyhrál. Že jsem ze všech nejlepší.“
„A to je všechno?“ opáčila Suzie. „Ten, kdo umře s nejvíce hračkami, vyhrává?“
Sběratel pokrčil rameny. „Je mi úplně jedno, co se s tím vším stane, až umřu a bude po mně. Pro mě za mě, ať si to třeba shnije. Sbírám… protože jsem v tom dobrý. Je to vlastně jediná věc, ve které jsem kdy byl dobrý. A věci… vlastnictví… to vám nemůže ublížit. Nemůže vás opustit.“
Na okamžik byl skoro lidský a zranitelný. Ale nesedlo mu to.
„Chceš, abychom o tom, co jsme tady viděli, nikomu neříkali?“ zeptal jsem se.
„K čertu, ne!“ odpověděl bez zaváhání a byl zase stejně arogantní jako dřív. „Klidně to všude rozhlaste! Jen ať se lidi zblázní zvědavostí a závistí! Vždycky mi trochu vadilo, že nemůžu dokázat, jak je moje sbírka doopravdy velká, aniž bych sem vodil lidi, aby se na ni podívali, a to přirozeně nemám v úmyslu. Jenom by mě zradili a pokusili by se mi něco ukrást. Znám lidi, kteří se celý svůj život snažili vykoumat, jak by se sem dostali…“
„Vždycky jsi přece nebyl Sběratel,“ řekl jsem. „Viděl jsem tvou fotografii, na které jsi byl s mým otcem, když jste oba ještě byli mladí. Co jsi byl… předtím?“
Podíval se na mne a ani se nepokoušel zakrýt překvapení. „Myslel jsem, že to víš. Pracoval jsem pro Autority, spolu s Walkerem a tvým tátou. Chránili jsme Noční stranu. Tenkrát jsme byli opravdoví kamarádi. Měli jsme plány, naděje… ale nakonec se ukázalo, že každý z nás má jiné plány a jiné naděje. Odešel jsem sám, než mě stačili vyhodit, a udělal jsem se pro sebe. Jednoho dne budu vlastnit celou zatracenou Noční stranu. A pak je donutím, aby mě poslouchali.“
To, co říkal a jak to prožíval, mne zaujalo natolik, že jsem si vůbec nevšiml, že se všichni roboti plíží za námi. Suzie ano. Jí hned tak něco neunikne. Uvědomila si, že nemám uši pro nic jiného než Sběratelovy narážky, a dloubla mne loktem do žeber. Vzhlédl jsem a zjistil jsem, že jsme obklíčeni celou smečkou kočičích robotů, kteří stojí absolutně bez hnutí a chladně nás pozorují planoucíma kočičíma očima. Těch zatracených automatů byly stovky. Sběratel postřehl, že jsem si jich konečně všiml, a přestal mluvit uprostřed věty, aby se mi vysmál do obličeje. Byl mimo dosah a já jsem věděl, že skočit po něm by teď nebyl nejlepší nápad. Roboti vypadali rozhodně… zlověstně.
„Musel jsem tu hru hrát s vámi, dokud nedorazilo dost mých hochů,“ řekl a divže se přitom nepochechtával sebeuspokojením. „Přece jste si nemysleli, že můžete vidět mou sbírku a můj domov se všemi jeho tajemstvími a přežít to? K čertu s Merlinem a anděly; tady na mě nemůžou. Chrání mne magie a technika, jakou si ani nedokážeš představit, a Merlin mne podruhé na švestkách nenachytá. Nesvatý grál je můj nejcennější exemplář, klenot mé sbírky a já se ho nikdy nevzdám! Nikdy se ho nevzdám! Zůstanu tady v bezpečí na Měsíci, dokud se všechno neusadí. A tou dobou už dávno nebudeš ve stavu, abys vyzradil cokoliv z mých tajemství. Možná si tě nechám vycpat a vystavím tě. Budeš vhodná ozdoba do předsíně.“
„Ty bys zabil syna starého kamaráda?“ zeptal jsem se.
„Samozřejmě,“ odpověděl Sběratel. „Proč ne?“
Pokynul čekajícím robotům a ti se vrhli v dokonale sehraném útoku vpřed. Suzie do nich začala pálit ze své brokovnice a likvidovala je tak rychle, jak stačila pumpovat. Roboti se pod jejími broky tříštili na kusy, až létaly střepy oceli a mosazi vzduchem a my jsme měli co dělat, abychom před nimi uhýbali. Suzie pálila dál a divoce se přitom šklebila, jak před ní vybuchoval jeden robot za druhým. Buďto našla pro svou brokovnici úplně nový druh munice, nebo v budoucnosti roboty nestaví, aby vydrželi věky.
Dost přitom pomáhalo, že na nás roboti museli v úzké uličce útočit postupně. Suzie a já jsme se přitiskli zády ke zdi z beden, zatímco Sběratel za námi tancoval sem a tam a zoufale kvílel, neboť broky nezasahovaly jen roboty, ale i jeho drahocenné poklady. Pak Suzie vytáhla z opasku hrst granátů a dobrého půl tuctu jich hodila tam, kde mohly napáchat největší škodu. Roboti i bedny se rozletěli v příšerné explozi na kusy a několik příštích vteřin se zdálo, že z nebe prší strojní součástky. Sběratel na Suzii zaječel, aby toho nechala, a když neposlechla, začal pobíhat od bedny k bedně, strhával z nich víka a hledal nějakou zbraň nebo cokoliv, co by mohl použít proti nám. Nezdálo se, že by mu příliš přálo štěstí. Suzie si doplnila zásobník z nábojových pásů, které měla křížem přes prsa, a pokračovala v odstřelování robotů jako asfaltových holubů na střelnici. Přitom se šklebila jako šílenec a oči jí radostí jen zářily.
Jenže roboti i přesto postupovali a jejich řady neměly konce. Sběratel jich musel mít pořádnou zásobu. Jeden se dostal dost blízko, aby na mne zaútočil svými ostrými drápy, a tehdy jsem se rozhodl, že to by už stačilo. Tak daleko od Noční strany jsem se nemusel obávat, že se andělé znovu zmocní mé duše. Otevřel jsem svoje třetí oko, svoje soukromé očko a použil jsem svůj dar, abych vyhledal vypínací povel v mozcích robotů. Věděl jsem, že tam někde musí být. Sběratel

nevěřil nikomu, ani svým vlastním stvůrám. Musel mít nějaký způsob, jak je vypnout, kdyby se někdy obrátili proti němu. Spustil jsem příkaz, který jsem našel v těch chytře polymerizovaných kočičích mozcích, a všichni roboti náhle ztuhli uprostřed pohybu. Několik se jich dostalo znepokojivě blízko. Suzie pomalu sklonila kouřící hlaveň brokovnice, zhluboka se nadechla a ohlédla se na mě.
„Tohle jsi mohl udělat kdykoliv, že?“
„Vlastně ano.“
„Tak proč jsi to tak dlouho odkládal?“
„Připadalo mi, že se dobře bavíš.“
Suzie se nad tím na okamžik zamyslela, pak se usmála a přikývla. „Máš pravdu. Bavila jsem se. Díky, Taylore. Ty víš, jak udělat holce radost.“
„To jsou jen zlomyslné pomluvy, lži a drby,“ opáčil jsem. „Sběrateli… Sběrateli? Kdepak jsi?“
Našli jsme ho nedaleko, zhrouceného vyčerpáním a žalem nad jednou otevřenou bednou. Ať už v ní bylo cokoliv, bylo to zahrabáno v polystyrénové drti. Sběratel ji žalostně pohladil rukou a pak se podíval na nás. Plivl na mě, ale bylo vidět, že srdce do toho nevložil.
„Podívejte se, co jste udělali… zničili jste tolik skvělých věcí… Jenom zjistit, o co jsem přišel, mi bude trvat celé týdny. Tyrani jste, oba dva. Nemáte žádnou úctu k umění a historickým pokladům… Ale já tu mám zbraně! Skvělé zbraně, které by dokázaly zastavit i vás! Mám trubku z Jericha, Grendelovu zhoubu, dokonce i legendární ztracený Daunův meč. Jenže je nemůžu najít!“
„Ukaž nám Nesvatý grál,“ řekl jsem nelítostně. „Čím dříve nám ho dáš, tím dřív odsud vypadneme.“
Sběratel několikrát přikývl, otřel si slzy a konečně zabořil ruku do polystyrénu v bedně před sebou.
„Když mne Merlin unesl, zrovna jsem ho balil. Je to můj nejcennější exemplář, ale… temný pohár je pro mě příliš horké zboží. Kolem něj je pořád zima, stíny mají oči a slyším hlasy, které šeptají… různé věci. Aha, tady je.“
Vytáhl z bedny malý otlučený měděný pohár zářící tlumeným světlem. Byl zašlý, na několika místech potlučený a nevypadal nijak impozantně. Všichni jsme se na něj chvíli mlčky dívali a pak mi ho Sběratel podal. Nějak se mi nechtělo se ho dotknout.
„To je ono?“ zeptala se Suzie. „Tohle je temný pohár, Nesvatý grál? Číše, ze které pil Jidáš při Poslední večeři? Tahle plechovka?“
„Co jsi čekala?“ opáčil Sběratel a usmál se. Dokonce i jako poražený měl radost, že se před námi může vytáhnout svými znalostmi. „Myslela sis, že to bude nějaký velký stříbrný pohár zdobený drahokamy? Romantické středověké žvásty. Učedníci byli chudí rybáři. Pili z takových věcí.“
„Je pravý,“ řekl jsem. „Cítím to. Je jako všechny špatné myšlenky, které jsi kdy měla, zabalené do nikdy nekončícího zlého snu.“
„Jo,“ přisvědčila Suzie. „Jako kdyby otravoval vzduch svou pouhou přítomností.“
Sběratel na mě spiklenecky mrkl. „Mohl by sis ho nechat pro sebe, Taylore. Proč ne? Vypadá jako obyčejný pohár, ale je mocnější, než si vůbec umíš představit. Mohl by ti dát bohatství, slávu a úctu. Dokáže ukojit i tu nejtajnější touhu tvé duše. Je to odpověď na každou otázku, která tě kdy napadla. Pravda o tvé minulosti, o tvých nepřátelích… i o tvé matce.“
Podíval jsem se na Nesvatý grál a bylo to jako nahlédnout do černého srdce pokušení. Suzie mne pozorně sledovala, ale neřekla nic. Věřila mi, že udělám, co je správné. A nakonec to možná byla právě ta její důvěra, co mi dodalo sílu se od poháru odvrátit.
„Strč ho do nějakého pytle, Sběrateli. Nechci si pošpinit ruce jeho dotekem.“
Sběratel vytáhl z polystyrénové drtě plátěnou tašku nějaké letecké společnosti a nacpal Nesvatý grál do ní. Přitom se tvářil, skoro jako kdyby se mu ulevilo. Vzal jsem od něj tašku a přehodil jsem si ji přes rameno.
„Merline!“ zavolal jsem hlasitě. „Vím, že naslouchášl! Máme to. Přenes nás domů.“
Merlinova magie nás obklopila a já jsem se připravil na teleportaci zpátky k Podivínům a čekajícím andělům. A v posledním okamžiku, když si byl Sběratel jistý, že teleportační kouzlo už bylo aktivováno a nedá se přerušit, vykročil vpřed a zasadil mi poslední zlomyslný úder.
„Nejsi jediný, kdo dokáže nalézat věci, Taylore!“ zvolal. „Svého času jsem to dělal na zakázku, platil jsem tím za pomoc při zakládání své sbírky. Našel jsem tvého otce pro tvou matku! Dal jsem je dohromady. To, co teď jsi, jsi i díky mně!“
Pokusil jsem se ho popadnout za krk, ale Suzie a já jsme se už rozplývali. To poslední, co jsem na Měsíci slyšel, byl Sběratelův hlasitý, škodolibý smích.

9
Pro odpuštění hříchů

Kolem nás se znovu zmaterializovali Podivíni a Suzie se předem obrnila proti černému dýmu, ale tentokrát se to obešlo bez něj. Překvapeně se kolem sebe rozhlédla a uviděla, že Merlin už nesedí na svém temném železném trůnu, ale opírá se ležérně o barový pult, v jedné ruce láhev kvalitní whisky. Nepříjemně se usmál a pořádně si z láhve přihnul. Pohlédl jsem na zející ránu na jeho hrudi, kde kdysi míval srdce, a napůl jsem čekal, že mu z ní vypitá whisky vyteče.
„Vítejte zpátky, poutníci z dáli,“ řekl Merlin. „Abych ušetřil váš jemnocit, protentokrát jsem kouř vynechal. Typičtí mladí. Žádná úcta k tradicím. Nejspíš byste nevěděli co si počít s mločím okem, ani kdybych vám ho vtiskl do dlaně.“
Přistoupil jsem k němu tak rozčileně, že přestal mluvit. „Pošli nás zpátky!“ zavrčel jsem, ruce sevřené v pěst; byl jsem tak vzteklý, že jsem skoro nemohl mluvit. „Okamžitě nás pošli zpátky. Nebo raději popadni toho parchanta Sběratele a přenes ho sem, abych z něj mohl vymlátit pravdu holýma rukama.“
„Klid, tygře,“ řekla Suzie a přesunula se ke mně. Její hlas zněl překvapivě něžně. „Přes násilí jsem tady já, vzpomínáš?“

„To se změnilo," odsekl jsem, aniž jsem spustil oči z Merlina. „Chci mít Sběratele tady a chci ho okamžitě. On zná pravdu. Pravdu o mé matce a mém otci. A já mu budu lámat kosti v těle pěkně jednu po druhé a donutím ho, aby je snědl, dokud mi neřekne, co potřebuji vědět."
„Páni," řekla Suzie. „Drsňák Taylor."
„Je mi líto," prohlásil Merlin, který se stále opíral o bar a můj výbuch zlosti se ho vůbec nedotkl. „Sběratel zmizel ze svého hnízda pod povrchem Měsíce a svou sbírku si vzal s sebou. Už ho nevidím. Což by mělo být nemožné, ale taková už je ta moderní doba. Nakonec ho stejně vyslídím, ale bude to nějakou dobu trvat. Na pouhého smrtelníka je docela schopný."
Byl jsem tak vzteklý a zklamaný, že jsem sotva popadal dech a byl jsem připraven pustit se pěstmi do kohokoliv, Merlina nevyjímaje. Suzie se ke mně přisunula tak blízko, jak jen to šlo, aniž by se mě dotýkala, a uklidňovala mne svou přítomností, takže se rudá mlha, kterou jsem měl před očima, postupně rozptýlila. Kdykoliv si vzpomenu na rodinu, začnu takhle vyvádět, a pokaždé jsou to mí přátelé, kdo mne z toho dostane.
„Pojďme, Johne," řekla Suzie klidným, racionálním tónem. „Tohle vyřešíme jindy. Věčně se před námi skrývat nemůže. Nemá šanci."
„Je čas, abych odešel," řekl Merlin. „Ponurý pohár máš ve vaku. Cítím jeho odpornou přítomnost i na tu vzdálenost. Nemohu se dlouho zdržovat v jeho blízkosti. Příliš mnoho zlých vzpomínek… a příliš velké pokušení. Možná jsem mrtvý, ale nejsem hlupák."
„Děkuji ti za pomoc," přinutil jsem se říct už skoro normálním hlasem. „Jsem si jist, že se nevidíme naposled."
„Samozřejmě," opáčil Merlin. „Já a tvoje matka spolu máme nevyřízené účty."
A než jsem se ho mohl zeptat, jak to myslí, byl pryč, zmizel do svého prastarého hrobu kdesi pod vinným sklepem. Ten arogantní parchant zkrátka vždycky musel mít poslední slovo. Realita se prohnula a zachvěla a Alex Morrisey byl najednou znovu mezi námi. Hlasitě zasténal a pomalu potřásl hlavou. Pak si uvědomil, že v ruce drží láhev whisky, a důkladně si z ní lokl. Skoro se udusil, jak se snažil dostat ji do sebe, ale odhodlanost zvítězila nad slabostí těla.
„To jsem si mohl myslet, že si vybere tu nejlepší," zabručel kysele. „Zatraceně. Jak já nenávidím, když se zjevuje skrz mne. Teď budu mít celé týdny plnou hlavu mizerné latiny a druidských zaříkadel." Náhle se otřásl, neschopný udržet si dál svou obvyklou fasádu. Podíval se na mne a za všudypřítomnými stíny měl v očích ukřivděný výraz. „Taylore, ty parchante. Jak jsi mi to mohl udělat? Myslel jsem, že jsme přátelé."
„Jsme přátelé," odpověděl jsem. „Vím, že občas to může být hodně těžké. Je mi to líto."
„Tobě je to vždycky líto, Johne. Ale to ti ještě nikdy nebránilo pohrávat si se životy jiných."
Neřekl jsem nic, protože nebylo co. Měl pravdu. Namáhavě se zvedl ze země. Nabídl jsem mu ruku, ale vztekle ji odstrčil. Lucy a Betty Coltranovy přiskočily a podpíraly ho tak dlouho, dokud se mu nepřestaly třást nohy. Pak se podíval na mou leteckou tašku a ukázal na ni rukou s lahví whisky.
„To je ono? Pro tohle jsi riskoval můj zdravý rozum a duši? Vytáhni tu zatracenou věc ven a nech mě, abych si ji prohlédl. Alespoň tohle si zasloužím, ne? Chci se na to podívat."
„To nemůžeš," řekl jsem. „Je to zlé. Jedovaté. Oči by ti mohly uhnít v obličeji, kdyby ses na to díval příliš dlouho. Je to temné, zlé a zkazí to každého, kdo se toho dotkne. Je jako jeho původní vlastník."
Alex se ušklíbl. „Ty tvoje teatrální výstupy mi už lezou krkem, Taylore. Ukaž mi to. Mám právo vidět, pro co jsem trpěl."
Otevřel jsem tašku a vytáhl jsem z ní měděný pohár, který jsem přitom držel opatrně za okraj. Byl na dotek horečnatě teplý a mravenčily mi z něj prsty. Vzbuzoval pocit, jako kdyby do baru vešel někdo nový, velice starý a strašně známý. Část mého já chtěla pohár zhnuseně odhodit, zatímco druhá část jej chtěla přitisknout na prsa a už nikdy se ho nevzdat. Alex se naklonil, aby si ho prohlédl lépe, ale dotknout se ho nepokusil. Stejně bych ho nenechal.
„Tohle je on?" řekl Alex. „Nenalil bych do něj ani levný klaret."
„Ani k tomu nebudeš mít příležitost," řekl jsem a snažil jsem se, aby to znělo klidně. Strčil jsem pohár zpátky do tašky, i když mě to stálo tolik úsilí, až mi na čele vyrazil pot. „Ta odporná věcička poputuje rovnou do Vatikánu a tam budou mít doufám dost rozumu, aby ji zamkli někam, kde bude v bezpečí až do skonání světa."
„Kéž by to bylo tak jednoduché," řekl Walker.
Všichni jsme se prudce otočili. Hlavní hlas Autorit na Noční straně beze spěchu scházel po schodech do baru. Pořád vypadal každým coulem jako městský gentleman, který si v poledne odskočil na svačinku. Klidný a vyrovnaný, vždy pánem okamžiku. Podíval se na tušovou čerň, která plnila bar rozbitými okny, ale nezdálo se, že by to na něj udělalo nějaký dojem, jako kdyby byl zvyklý vídat něco takového každý den. A možná byl. Byl to koneckonců Walker. Alex se na něho zamračil.
„Dokonalé. Co tady k čertu děláš, Walkere? A jak ses dostal dovnitř?"
„Jsem tady, protože andělé chtěli, abych tady byl," odpověděl Walker nenuceně a došel až k našemu pentagramu, než se zastavil. Pohled, kterým jej přelétl, jasně naznačoval, že svého času viděl mnohem dokonalejší. Walker toho dokázal pohledem a pozvednutým obočím napovídat na celé romány. Dvěma prsty si cvrnkl do krempy tvrďáku a usmál se na nás. „Andělé se spojili s Autoritami a dohodli se spolu, a Autority mne poslaly, abych dohodu uvedl v život. Přestože jsou ochrany tohoto klubu dostatečně silné, aby udržely běžné potíže za jeho hranicemi, já mám od Autorit zmocnění jít všude, kam uznám při plnění svých povinností za vhodné. Právě teď jsem přišel pro Nesvatý grál. Autority se jej chystají předat andělům výměnou za… řekněme přimhouření oka v budoucnosti. A samozřejmě ukončení všeho násilí a ničení na Noční straně."
„Kterým andělům?" zeptal jsem se.
Walker pokrčil rameny a věnoval mi okouzlující úsměv. „Myslím, že to ještě bude třeba rozhodnout. Kdo nabídne víc. Pochopil jsem, že to může dopadnout tak i tak. Ale to není starost ani jednoho z nás, že? Dejte mi Nesvatý grál, Taylore, a všichni se zase můžeme vrátit ke svým záležitostem."

„Dobře víte, že k tomu nikdy nedojde," řekl jsem. „Pokud jde o temný pohár, andělům se nedá věřit a Autoritám jakbysmet. Nikomu z nich neleží na srdci především zájmy lidstva. Vážně si myslíte, že vám ho vydám, Walkere? Nevšiml jsem si, že byste s sebou tentokrát měl nějaké posily. Opravdu jste připraven utkat se se mnou hlava proti hlavě?"
Walker na mne zamyšleně pohlédl. „Možná. Opravdu bych vás zabíjel velice nerad, Johne. Ale mám svoje rozkazy."
Suzie se náhle prosmýkla kolem mne a zůstala stát na okraji pentagramu. Očima probodávala Walkera. „Poslal jsi na mě tu svou děvku. Poslal jsi na mě Belle. Mohla mě zabít."
„I já někdy musím dělat, co se mi poručí," bránil se Walker. „Jakkoliv mne následky mrzí."
„Ale ne tolik, abys to neudělal znovu, co?"
„Ne," odpověděl Walker. „Moje postavení mi nedovoluje mít chráněnce."
„Měla bych tě zastřelit na místě, kde stojíš," řekla Suzie hlasem mrazivým jako led, mrazivým jako smrt.
Walker ani nemrkl. „Byla bys mrtvá, než bys stačila stisknout spoušť, Suzie. Věř mi, že jsem chráněn způsoby, jaké si ani nedovedeš představit."
Rychle jsem se postavil mezi ně. „Walkere," řekl jsem a něco v mém hlase způsobilo, že se ke mně okamžitě otočil. „Musíme si vážně promluvit. O věcech, o kterých jste mi měl povědět už dávno. Sběratel mi řekl zajímavé věci o starých časech, když jste vy, on a můj otec byli takoví dobří kamarádi."
„Jistě," řekl Walker. „Sběratel. Ubohý Mark. Nahromadil tolik majetku, a přece mu nic z toho, co vlastní, nepřineslo štěstí. Už jsem s ním nemluvil celé roky. Jak se mu vede?"
„Zdárně se propracovává k úplnému šílenství," odpověděl jsem. „Ale jeho paměť to nijak neovlivnilo. Pořád si ještě vzpomíná, jak našel mou matku a dal ji dohromady s mým otcem. Pokud jste si vy tři byli tak blízcí, jak říká, měl byste o tom vědět. Takže kdo ho pověřil, aby vyhledal mou matku, a proč? Jakou roli jste v tom sehrál vy? A jak to přijde, že jste mi o tom nikdy nic neřekl, Walkere? Co ještě víte o mých rodičích, o co jste se nikdy nepovažoval za vhodné se mnou podělit?"
Poslední slova jsem mu doslova ječel do obličeje, skoro jsem je na něho plival, ale on zůstával klidný a výraz v jeho obličeji se nijak nezměnil. „Vím všechno možné," řekl nakonec. „Patří to k teritoriu. A říkám vám jen to, co vědět potřebujete. Ale jsou věci, o kterých nesmím mluvit ani se starými přáteli."
„Tak nás nepovažuj za pouhé staré přátele," navrhla Suzie. „Považuj nás za staré přátele s policejní brokovnicí. Řekni mu, co potřebuje vědět, Walkere, nebo se přesvědčíme, jak dobré jsou ty tvoje ochrany doopravdy."
Pozvedl jedno obočí. „Následky by byly velice nešťastné."
„K čertu s následky," odsekla Suzie. Způsob, jak se usmívala, byl skutečně nepříjemný. „Už jsi zažil, že bych se o ně někdy starala?"
Možná že uviděl něco v jejích očích, zaslechl něco v jejím hlase. Možná věděl, že brokovnice Suzie Brokovnice není jen obyčejná brokovnice. Tak či tak se omluvně usmál a použil jeden ze svých nejstarších triků. Autority mu daly hlas, kterému nedokázal nikdo odporovat, ani živí, ani mrtví, ani nikdo jiný. Když promluvil Hlasem, bohové i netvoři se mu ochotně kořili.
„Odlož tu brokovnici, Suzie, a ustup. Všichni ostatní, ani se nehnete."
Suzie okamžitě položila svou zbraň na zem a couvla od okraje pentagramu. Nikdo jiný se nepohnul. Walker se podíval na mne.
„Johne. Dejte mi tu tašku. Hned."
Ale to, co bylo v tašce, sálalo proti mému boku jako žhavé uhlí, rozdmýchávalo to ve mně hněv a přiživovalo zuřivost, jež mne spalovala. Cítil jsem moc Hlasu, ale mne ovládnout nemohl. Stál jsem tam a usmíval jsem se na Walkera, a jeho sebejistota poprvé za dobu, co jsem ho znal, utrpěla trhliny.
„Jděte k čertu, Walkere," řekl jsem. „Nebo raději zůstaňte, kde jste, a já z vás pravdu vytluču. Mám doopravdy mizernou náladu a vcelku by se mi hodil někdo, na kom bych si vylil zlost. Dokážete používat ten svůj zatracený Hlas, i když ječíte bolestí, Walkere?"
Vystoupil jsem z pentagramu, překročil jsem solné čáry a nic se mne nemohlo dotknout. Cítil jsem, že se usmívám, ale nebyl to můj obvyklý úsměv. Byl jsem připraven dělat hrozné věci, příšerné věci. A byl jsem připraven je dělat s potěšením. Walker přede mnou ucouvl.
„Nedělejte to, Johne. Napadnout mne znamená napadnout Autority. Nestrpí to. Nechcete přece, aby po vás šly jako vaši nepřátelé."
„K čertu s vámi," řekl jsem. „K čertu s nimi."
„To nejste vy, Johne. Mluví z vás Nesvatý grál. Proto na vás nemůžu. Poslouchejte mě, Johne. Nemáte tušení, kolik jsem toho za ty roky ve službách Autorit udělal, abych vás ochránil."
Zastavil jsem se, ačkoliv část mého já byla proti. „Vy jste mě ochraňoval, Walkere?"
„Samozřejmě," řekl. „Myslíte, že byste jinak celou tu dobu přežil?"
„Chtěl byste, abych si to myslel, co? Jenže já nejsem tak naivní. Vy patříte Autoritám, Walkere. Tělem i duší. A teď máte strach, protože Hlas, který vám daly, na mne nepůsobí. Možná za to může grál, možná je to něco, co jsem zdědil po své matce nebo otci. To mi řekněte vy. Jste teď připravený vyprávět mi o mých rodičích?"
„Ne," odpověděl Walker. „Teď ne. Nikdy."
Povzdechl jsem si, nechal jsem si sklouznout tašku s Nesvatým grálem z ramene a upustil jsem ji na podlahu. Něco vykřiklo překvapením a vztekem, ale možná si se mnou jen pohrávala moje představivost. Posunul jsem tašku špičkou boty a zašklebil jsem se na něj. Jsem svobodný muž, vždycky jsem jím byl. Podíval jsem se na Walkera. „Pročpak to vypadá, že o mých rodičích ví každý kromě mě?"
„Pravda je, že nikdo doopravdy neví všechno," řekl Walker. „Všichni jen hádáme a tápeme v temnotách."

„Nesvatý grál nedostanete," řekl jsem. „Já vám nevěřím."
„Mně nebo Autoritám?"
„Je v tom nějaký rozdíl?"
„To bylo kruté, Taylore. Docela zbytečně kruté."
„Ublížil jste Suzii."
„Já vím."
„Vypadněte odsud," řekl jsem. „Na jeden den už jste natropil dost škody."
Podíval se na mě, pak na Suzii a na ostatní, kteří pořád ještě nehnutě stáli uprostřed pentagramu. Kývl na ně a všichni se uvolnili, jak z nich sklouzlo ochromení. Walker kývl ještě jednou, na mne, pak se otočil na patě a rychle zamířil ke kovovým schodům v zadní části baru. Suzie skočila po brokovnici, ale než ji stačila zvednout, Walker byl pryč. Zamračila se na mne a zklamaně ohrnula dolní ret.
„Ty jsi ho nechal odejít? Po tom, co udělal? Co provedl mně?"
„Nemohl jsem tě nechat ho zabít, Suzie," odpověděl jsem. „Měli bychom být lepší než on."
„Dobrá práce," řekl muž, který se nazýval Juda. „Opravdu jste na mne udělal dojem, pane Taylore."
Prudce jsme se otočili a tam stál u baru můj klient, tajný kněz z Vatikánu, a trpělivě čekal, až si ho všimneme. Malý, podsaditý, snědý, v dlouhém plášti prvotřídního střihu. Tmavé vlasy, tmavé vousy, mírné, laskavé oči. Alex se na něho zamračil.
„Vypadá to, že si sem může přijít každý… No dobře, jak jste se vy dostal přes dvě tlupy zabijáckých andělů a moje údajně neproniknutelné ochrany za spoustu peněz, o kterých si pomalu začínám myslet, že jsem je vyhodil z okna?"
„Nikdo mi nemůže zabránit, abych šel, kam musím," odpověděl Juda klidně. „To bylo rozhodnuto, když se rozhodovalo o všem, na čem záleží. U svatého soudu."
„Vy nejste jen obyčejný vyslanec Vatikánu, že ne?" řekl jsem.
„Ne. I když Vatikán o tom neví. Chtěl bych vám poděkovat, že jste mi přinesl Nesvatý grál, pane Taylore. Prokázal jste mi velkou službu."
„Hele, já jsem taky pomáhala," ozvala se Suzie.
Juda se na ni usmál. „A já vám za to velice děkuji, Suzie Střelkyně."
„Koukněte se," řekl jsem snad trochu příliš příkře, „tohle všechno je velice civilizované a hezké, ale ať už jste k čertu doopravdy kdokoliv, jak chcete dostat Nesvatý grál přes nadpřirozená komanda, která obklíčila tenhle podnik? Ve snaze se ho zmocnit už zničila polovinu Noční strany. Jak to chcete udělat, aby vám ho nevzali?"
„Tak, že jej pro ně učiním bezcenným," odpověděl Juda jednoduše. „Mohl byste mi ten pohár dát, prosím?"
Zaváhal jsem, ale jenom na okamžik. Faktem bylo, že byl můj klient. Klienta jsem ještě nikdy nezradil. A zaplatil mi pořádný balík, abych pro něj Nesvatý grál našel. Podal jsem mu tašku letecké společnosti a on do ní sáhl a měděný pohár z ní vytáhl. Pak tašku odhodil na podlahu a jal se studovat svou kořist, prohlížet si ji ze všech stran. Bylo těžké rozluštit výraz jeho obličeje, ale mně připadal jako unaveně pobavený.
„Je menší, než si vzpomínám. Ale od chvíle, kdy jsem ho naposledy držel v rukou, uplynula dlouhá doba," řekl tiše. „Skoro dva tisíce let." Vzhlédl a usmál se na nás. „Tehdy jsem se jmenoval Jidáš Iškariotský."
Myslím, že jsme všichni zalapali po dechu. Nikdo o jeho slovech nepochyboval. Alex a Coltranovic dvojčata se nenápadně přesunuli do nejvzdálenějšího rohu pentagramu. Suzie namířila na mého klienta brokovnici. Já jsem zůstal, kde jsem byl, ale cítil jsem, jak mi po zádech přeběhl mráz. Juda. Jidáš. Samozřejmě mě to mohlo napadnout… ale obvykle nečekáte, že potkáte dvě biblické postavy v jediném dni, dokonce ani na Noční straně ne.
„Taylore," řekla Suzie sevřeně. „Myslím, že je dost pravděpodobné, že jsme to královsky podělali."
„Uklidněte se," řekl Juda. „Není to tak zlé, jak by se mohlo zdát. Ano, jsem Jidáš Iškariotský, který zradil Krista Římanům a pak se oběsil. Ale Kristus mi odpustil."
„On odpustil vám?" řekl jsem.
„Samozřejmě. Přesně to udělal." Juda se nostalgicky usmál na pohár ve svých rukou. „Byl to můj přítel stejně jako učitel. Našel mě a odřezal mne, přivedl mne zpět do světa živých a řekl mi, že mi odpouští. Poklekl jsem u Jeho nohou a řekl jsem: Ty musíš odejít, ale já zůstanu, dokud se znovu nevrátíš. A od té doby chodím po světě a činím pokání. Ne protože by to po mně chtěl, ale protože to chci já. Protože já jsem si neodpustil."
„Věčný Žid," řekl jsem tiše.
„Léta jsem žil pod různými jmény ve Vatikánu," pokračoval Juda. „Tiše jsem pracoval v pozadí a ze všech sil jsem se snažil, aby zůstali čestní. A nyní mám konečně možnost očistit poslední zbývající stopu svého dávného hříchu. Barmane, trochu vína, prosím."
Venku začaly protestovat hlasy temnoty. Hlasy světla jim odpověděly, pak se dvě andělská vojska opět srazila, dvě síly bez představivosti pokračující ve sporu starém skoro jako sám Čas. Celý bar se zachvěl jako při zemětřesení. Na zdech se objevily klikaté trhliny a v oknech pulzovala temnota, zatímco shora ze schodiště sálalo světlo. Andělské hlasy zesílily a začaly zpívat bojové písně. Juda to všechno ignoroval. Stál trpělivě u barového pultu se starým pohárem v rukou. Alex se podíval na mě.
„Je to tvůj klient; jdi a dej mu to víno. Já neopustím pentagram ani za všechny poklady světa."
„Je to tvůj bar," namítl jsem. „Obslouž ho. Nemyslím, že by tě teď andělé obtěžovali. Vypadá to, že mají jiné starosti."
Alex opatrně překročil solnou linii, a když zjistil, že se nic neděje, rychle se rozběhl k barovému pultu. Tam popadl láhev stolního červeného vína, vytáhl z ní zátku a třesoucí se rukou ji podal Judovi. Juda přikývl a nastavil pohár. Alex mu do něj nalil něco vína a Juda jej přežehnal křížem.
„A toto… je kalich Jeho krve, kterou prolil za nás a za všechny na odpuštění hříchů."
Pozvedl pohár ke rtům a napil se. A ve stejném okamžiku válka mezi anděly skončila. Všechno ztichlo. Temnota se

postupně stáhla z rozbitých oken a světlo nad schody pohaslo. Někde v dálce začal zpívat sbor dokonalých hlasů v dokonalé harmonii něco skoro nesnesitelně nádherného. Juda dopil zbytek vína a se spokojeným povzdechnutím pohár odložil. Píseň dosáhla jásavého vrcholu a umlkla. Uslyšeli jsme zvuk bití velkých křídel, který postupně slábl v nepředstavitelné dálce.
„Jsou pryč…“ řekla Suzie a konečně sklonila hlaveň brokovnice.
„Už tady nemají co dělat,“ řekl Juda. „Teď je to jen obyčejný pohár. Očištěný v Jeho jménu. Požehnaný stejně jako já.“
„A co bude dál,“ zeptal jsem se trochu omámeně.
Juda zvedl ze země tašku a strčil do ní pohár. „Odvezu jej s sebou do Vatikánu, tam ho postavím někde na polici a nechám ho upadnout v zapomnění. Je to jen obyčejný pohár, bez zvláštního významu a důležitosti pro kohokoliv.“
Usmál se na nás na všechny, jako kdyby nám žehnal.
„To víno nemusíte platit,“ řekl Alex. „Bylo to na podnik.“
Suzie si odfrkla. „Kdo tvrdil, že doba zázraků je už dávno ta tam?“
„Prokázal jste velkou službu celému lidstvu,“ řekl Juda a mírně se mi uklonil. „A mně jste umožnil napravit starou křivdu. Děkuji vám. A teď už doopravdy musím jít.“
„Nerad bych kazil slavnostní okamžik,“ řekl jsem, „ale…“
„Vatikán vám doplatí zbytek vaší odměny, pane Taylore. I s nezanedbatelnou prémií.“
„Bylo mi potěšením pro vás pracovat,“ řekl jsem. „I když to pro Noční stranu bylo trochu tvrdé.“
Usmál se. „Myslím, že zjistíte, že andělé světla už napravili všechny škody, které napáchali, a vynasnažili se uvést všechno do původního stavu. Jsou to koneckonců zástupci dobra, jen s poněkud nepružným myšlením.“
„A co lidé, kteří při tom došli újmy?“ zeptala se Suzie.
„Zranění budou uzdraveni. Mrtví ovšem zůstanou mrtví. Život jim dokáže vrátit jen jediný muž.“
Suzie vyšla z pentagramu a přistoupila k Judovi. Brokovnici už měla zase v pouzdře na zádech. Zastavila se před ním a zadívala se mu do očí.
„Odpustíš si to někdy?“
„Možná… až se vrátí On a já mu budu moci znovu říct do očí, jak je mi to líto.“
Suzie pomalu přikývla. „Člověk někdy musí sám sobě odpustit. Aby mohl pokračovat.“
„Ano,“ řekl Juda. „A někdy to vlastně vůbec nebyla vaše vina.“
Naklonil se k ní a lehce ji políbil. Na čelo, ne na tvář. A Suzie ho nechala.
„Hej, Jude,“ řekl jsem. „Můžeš mi ty říct pravdu o mé matce?“
Podíval se na mě. „Bojím se, že ne. Měj v sebe víru, Taylore. Nakonec je to to jediné, co nám všem zbývá.“
Otočil se a odešel po kovových schodech nahoru a ven do noci. A v posledním okamžiku za ním Alex zavolal.
„Judo, jaký byl ve skutečnosti?“
Juda se zastavil, na okamžik se zamyslel a pak se ohlédl přes rameno. „Skvělejší, než byste si myslel.“
„Bůh vás provázej,“ řekl jsem. „Ale prosím vás, už se nevracejte. Je kolem vás trochu moc rušno. Dokonce i na Noční stranu.“